

De Glorievolle H. Jozef : een en dertig overwegingen en mirakelen voor elken dag der maand ...

<https://hdl.handle.net/1874/236341>

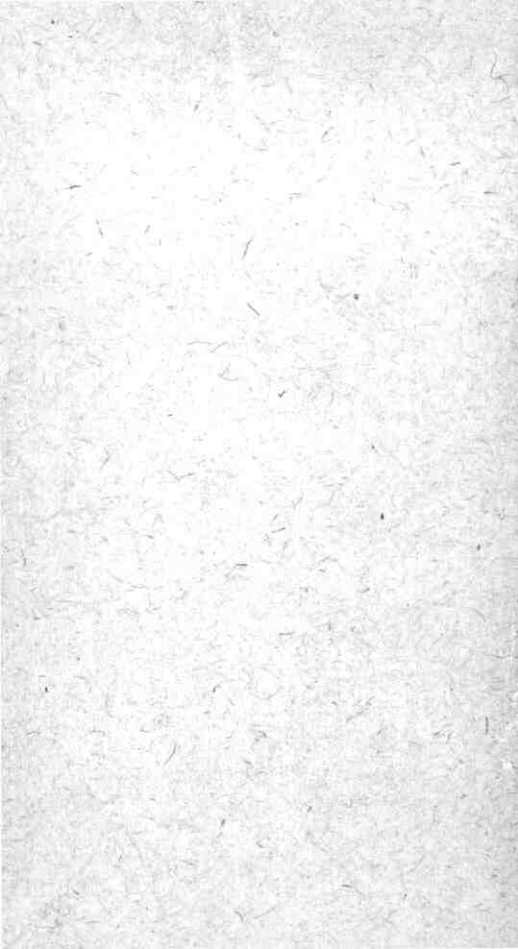
A10.
Vak 88

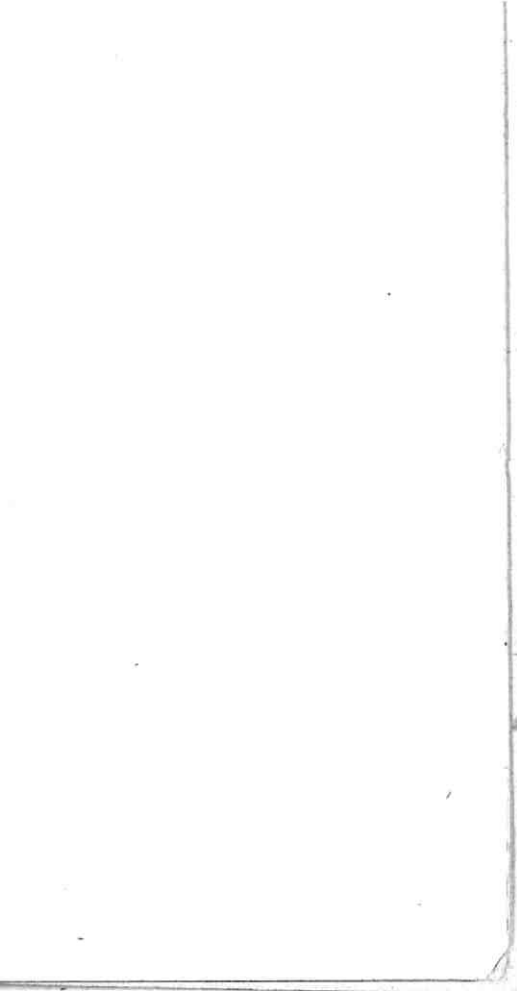
618

mm 13321

hd
to

H. Jozef bid voor ons.

DE

LORIEVOLLE

*Vol. 88
618*
H. Bozel.

NIEUW

HANDBOEKJE

VOOR DE

VEREERDERS

VAN DEN

BRUIDEGOM

DER

Allerheiligste Maagd Maria.

Kerkelijk goedgekeurd.

Door de pastoor Kedepland

De Glorievolle H. Jozef.

Een en dertig overwegingen en mirakelen
voor elken dag der maand.

DE ZEVEN SMARTEN EN VREUGDEN VAN DEN
HEILIGE; OEFENINGEN VOOR DE ZEVEN
WOENSDAGEN.

KORTE BEZOEKEN VOOR IEDEREN DAG.

LITANIE, H. MIS- EN VERSCHILLENDE
GEBEDEN.

BENEVENS IETS OVER DE
»VEREENIGING TOT ALTIJDDURENDE VER-
EERING VAN DEN H. JOZEF."

Door een Pater Redemptorist.

G. MOSMANS SENIOR.
's-BOSCH.

1891

VOORBERICHT.

Het boekje, dat wij den godvruchtigen lezer hier aanbieden, is voor een gedeelte getrokken uit de geschriften van den H. Alphonsus de Liguori.

De verschillende kerkelijke goedkeuringen, welke de Fransche uitgave mocht ontvangen, benevens het gunstig onthaal, dat dit werkje van den Eerw. schrijver ten deel viel, deden ons besluiten aan een lang gekoesterden wensch gevolg te geven; en hoewel reeds verschillende verdienstelijke handboekjes den dienaren van den H. Jozef werden aangeboden, aarzelden wij niet, eene Nederlandsche bewerking te doen verschijnen.

Immers, de vrome vereerder van Jesus' Voedster-vader vindt steeds gaarne nieuw voedsel voor zijne godsvrucht en vermeerdering der bronnen, waaruit hij zijne teedere devotie tot den beminnelijken Bruidgom van de Maagd der maagden putten kan.

Wat aangaat de beschouwingen over het leven van den H. Jozef, hieraan verlangen wij volstrekt geene geschiedkundige waarde toe te kennen; het is dan trouwens ook geene geschiedenis, het zijn slechts vrome overwegingen, in navolging van die van den H. Alphonsus, den H. Bonaventura en andere

heilige schrijvers over de geheimen en het leven van Onzen Heer Jesus Christus.

De menigte voorbeelden en mirakelen in dit boekje voorkomende, zijn medegedeeld door den H. Alphonsus, pater Huguet, pater Patrignani, of wel in de »Annales de St. Joseph," het tijdschrift »Propagation d. l. devotion à St. Joseph enz.

Moge dit nederige boekje veel bijdragen om de devotie tot den veelvermogenden Aartsvader meer en meer te verspreiden, dit is de vurigste wensch van

DEN BEWERKER.

EERSTE DEEL.

Overwegingen en Beschouwingen

OVER DE MAAND VAN

DEN H. JOZEF.

INLEIDING.

*Aansporing tot devotie jegens dien groote Heilige;
volgens den H. Alphonsus.*

REEDS het voorbeeld van Jesus Christus, die den heiligen Jozef hier op aarde zulk eene vereering toedroeg, dat hij aan diens bevelen wilde gehoorzamen, moest voldoende zijn om alle harten van eene vurige liefde en devotie tot dien grooten Heilige te ontsteken. De hemelsche Vader toch had hem aangewezen om hier op aarde zijne plaats bij Jesus te bekleeden, derhalve beschouwde Gods Zoon Jozef als zijn vader, en bracht hem gedurende dertig jaren op volmaakte wijze de vereering en gehoorzaamheid, welke een kind aan zijne ouders verschuldigd is. Het Evangelie zelf getuigt, dat »Hij hun (Maria en Jozef) onderdanig was,” ⁽¹⁾ wat beteekent, dat de eenige bezigheid van

(1) Luc. II 51.

den Verlosser gedurende al dien tijd bestond in aan hen te gehoorzamen. Als hoofd van dit kleine gezin had Jozef te bevelen, en Jesus, als onderdaan, te gehoorzamen, zoodat Hij geen voetstap verzette, geen daad verrichte, geen voedsel nam noch rust, als het met Jozefs wil niet overeen kwam. Hij gehoorzaamde hem in alles en oogenblikkelijk, gelijk God zich gewaardigde aan de H. Brigitta te openbaren: »Mijn Zoon was zoo onderdanig, dat als Jozef Hem gelastte: *Doet dit of dat*, Hij het zonder uitstel deed ⁽¹⁾. »Menigmaal, zegt Gerson, was Jesus bezig met het bereiden van den maaltijd, het waschen van het vaatwerk, met water putten of het huis te vegen." Deze nederige onderworpenheid van God doet de waardigheid van den H. Jozef stijgen boven die van alle andere heiligen, uitgenomen van de Onbevleete Moedermaagd. Met recht dus merkt een geleerd schrijver aan, dat hij, dien de Koning der koningen zoo hoog heeft willen verheffen, wel de vereering der menschen verdient. De Zaligmaker beval dan ook zelf aan de H. Margaretha van Cortona aan, eene bijzondere godsvrucht tot den H. Jozef te hebben, zeggende: »Ik verzoek u, om iederen dag een of andere bijzondere eerbewijzing te geven aan den heiligen Jozef, mijn toegenegen voedstervader op aarde." ⁽²⁾

{1} Rev. l. VI. c 58.

{2} Ap. Boll. 22 Feb: Vit. c. 9.

Mijn plan is niet, om hier de ontelbare voorbeelden aan te halen, die bewijzen welke gunsten de H. Jozef voor zijne vereerders verkrijgt; wie ze wil kennen, leze het boek van Pater Patrignani over deze godsvrucht. ⁽¹⁾ Ziehier slechts hoe de H. Theresia zich uitdrukt: »Ik herinner mij niet tot heden, ooit iets aan hem gevraagd te hebben, wat hij mij niet heeft verworven. Het zou een wonderlijk iets zijn, zoo ik al de ontelbare genaden wilde verhalen welke God mij heeft geschonken, en de gevaren opsommen, zoo tijdelijke als geestelijke, waaruit Hij mij gered heeft door de voorspraak van dezen glorievollen heilige. Wat de andere heiligen betreft, het schijnt, dat God hun de macht heeft gegeven om ons alleen in bijzondere voorvallen bij te staan; maar de ondervinding leert, dat de H. Jozef ons in al onze noodwendigheden ter hulp komt, en dat onze Heiland er behagen in schept, om hierdoor aan te toonen, dat Hij, even als op aarde, ook in den hemel alles doet wat zijn voedstervader vraagt. Evenals ik hebben ook anderen dit ondervonden, wien ik deze devotie had aangeraden.... Hoe gaarne zou ik de geheele wereld overreden om dezen heilige bijzonder te vereeren, daar ik uit zulk eene lange ondervinding zijne macht op God heb leeren kennen. Altijd heb ik de personen, die voor hem eene ware godsvrucht hebben, zien toenemen in de

(1) Il Divoto di S. Giuseppe.

deugd.... Al sedert jaren vraag ik hem telkens op zijnen feestdag eene geheel bijzondere gunst, en telkens ook ben ik verhoord geworden.... Ter liefde Gods bezweer ik hen, die mij niet gelooven, er de proef van te nemen.... Ik begrijp niet, hoe men aan de Koningin der Engelen kan denken en aan al wat zij gedurende Jesus' kindsheid verduurde, zonder tevens den H. Jozef te danken voor de vaderlijke *zorg* en *teederheid* aan Moeder en Zoon besteed." (1)

In één woord, volgens de zeer juiste opmerking van den heiligen Bernardinus van Sienna valt er niet aan te twijfelen of de Heiland, na den H. Jozef hier op aarde als zijn vader te hebben vereerd, zal hem nu in den hemel niets weigeren, ja zelfs zijne gebeden nog meer ruimschoots verhooren. (2)

Daar het den mensch vastgesteld is, eenmaal te sterven, past het ieder geloovige, den heiligen Jozef te vereeren, vooral om de genade van een zaligen dood te bekomen. Alom wordt de bruidegom van Maria erkend als de voorspreker der stervenden en de patroon voor een zaligen dood, en wel om drie redenen; vooreerst omdat Jesus Christus hem eert en liefheeft, niet slechts als zijn vriend, maar vooral ook als zijn vader; iets, wat zijne voorspraak veel krachtiger maakt dan die der

(1) Leven H. Ther. VI.

(2) Serm. de S. Jos: 3.

andere heiligen. Gerson zegt, dat de gebeden van den H. Jozef bij Jesus in zekeren zin de kracht hebben van een bevel:

»Als een vader zijn zoon om iets verzoekt, staat dit verzoek als 't ware gelijk met een gebod.« (1)

De tweede reden is, dat deze Heilige meer macht heeft over den duivel, die ons bij ons afsterven met woede aanvalt, daar God hem het geheel bijzonder voorrecht heeft geschonken, de stervenden te redden uit de strikken van Lucifer, gelijk hij weleer den kleinen Jesus uit de lagen van Herodes redde. — De derde reden eindelijk is, dat de heilige Jozef, aangezien den bijzonderen bijstand, bij zijn dood genoten van Jesus en Maria, het voorrecht bezit, zijnen dienaren een heiligen en zachten dood te verkrijgen; zoodat hij als zij hem in hunne laatste oogenblikken aanroepen, hen zal komen sterken door zijn tegenwoordigheid, en hun bovendien de hulp van Jesus en Maria zal bezorgen.

Dit wordt door vele voorbeelden bewezen, wij zullen er enkele aanhalen.

Boverius verhaalt dat in 1581 de Capucijner leekbroeder Alexis de Vigevano op zijn sterfbed lag, en aan de hem omringende kloosterlingen verzocht, om waskaarsen bij zijn bed te ontsteken. Toen zij naar de reden vroegen, antwoordde hij, dat Maria

(1) Jos. Orat.

en Jozef hem kwamen bezoeken; nauwelijks had hij dit gezegd of hij riep opgetogen uit: »Daar is de H. Jozef en de Koningin des hemels; knielt allen neder, paters, om hen te begroeten." Onder deze woorden gaf hij zacht en kalm zijn geest op den 19en Maart, feestdag van den Heilige.

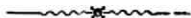
In zijn hierboven genoemd werk verhaalt pater Patrignani, dat volgens den H. Vincentius Ferrerius en andere schrijvers, in Valencia een koopman de gewoonte had, om ieder jaar met Kerstmis een grijsaard aan zijne tafel te noodigen, alsmede eene moeder met haar kortelings geboren kind, en wel ter eere van Jesus, Maria en Jozef. Deze vrome man verscheen na zijn dood aan iemand, die voor hem bad, en verhaalde, dat het heilig Gezin hem was komen bezoeken, zeggende: »Gedurende uw leven hebt gij ons bij u ontvangen in de personen van die drie armen, nu komen wij, om u bij ons te ontvangen;" vervolgens werd hij naar het paradijs opgenomen.

De geschiedenis der Ongeschoeide Carmelieten verhaalt ons, dat toen de Eerw. zuster Anna van St. Augustinus, dochter der H. Theresia, op haar sterfbed lag, verscheidene religieuzen zagen, hoe zij bijgestaan werd door den H. Jozef en de H. Theresia, en geheel buiten zich zelve was van vreugde. Later vernam men, dat eene andere religieuze, in een ander klooster, haar in gezelschap

van beide heiligen ten hemel had zien stijgen.

Eindelijk haalt pater Johannes Allosa in zijn werk over den H. Jozef aan, dat een Augustijner kloosterling na zijn dood aan een zijner medebroeders verscheen, en hem mededeelde, dat God hem, om zijne bijzondere devotie tot den H. Jozef, van de hel bevrijd had, en dat deze Heilige als voedstervader van Jesus Christus veel macht op hem had.

GEESTELIJKE RUIKER. De H. Theresia had de gewoonte om telken jare op het feest van den H. Jozef hem eene bijzondere genade te vragen, en altijd werd zij verhoord. Maak het voornemen, om de maand Maart met bijzondere godsvrucht te vieren, ten einde deze of gene genade te verkrijgen, waaraan gij meer behoefte hebt.

EERSTE DAG.

De verloving.

Wat was zij schoon, de vijftienjarige Jonkvrouw, de onbevleete Maagd! Wat was zij schoon in de oogen der menschen, der Engelen, ja in het oog van God zelf! Haar voorhoofd was helder als de hemel, wanneer de dageraad hem komt verlichten; ernstige en kalme gedachten drukten er haren stempel op, en hielden het een weinig gebogen; een zacht en liefelijk licht straalde haar uit de oogen, als Maria ze in het gebed ten hemel richtte; hare lippen openden zich slechts even als de roos, om een welriekenden geur van deugden te storten in de harten van hen, die haar aanhoorden; haar geheele verschijnen ademde hemelsche aanminnigheid, gepaard aan bovennatuurlijke majesteit en luister. In de nabijheid van die Maagd der maagden gevoelde men zich beter, deugdzamer, ontwaarde men in zijn hart een walg van het aardsche.

Ontmoetten zij haar in het gewijde voorhof des tempels, dan gevoelden de priesters, vergrijsd in den dienst des altaars, zich doordrongen van bewondering en eerbied, als op het gezicht eener koningin. Maria was als eene hemelsche verschijning, als zij daar zoo zedig voortschreed; de reine jonkvrouw scheen met haar voet de aarde van zich te stooten, en heur lelieblanke ziel met haar onbesmet, volmaakt omhulsel zich ten hemel te willen verheffen.

Zoodanig was in der menschen oog de dochter van Joachim; maar de menschen zagen slechts het uitwendige van dit heiligdom; zij konden niet tot het innerlijke schouwen en zich vermeien in den aanblik van die onbevleete maagdelijke reinheid, gelijk de Engelen, die brandden van verlangen om de gebeurtenissen zich te zien ontwikkelen, waarin dit kind der aarde betrokken zou worden.

In waarheid, op dezen jeugdigen leeftijd was Maria als de korte samenvatting van al de schoonheden der schepping. Hare ziel was die nieuwe hemel, door de profeten voorspeld (1) grooter, zuiverder, schitterender dan het met sterren bezaaide uitspan-

(1) Isaï 65, 17.

sel, zegt de H. Chrysostomus. Haar lichaam was eene nieuwe aarde (1) op wonderbare wijze geschapen, een lusthof, door God zelf geplant, waarvan de toegang voor de hel-sche slang afgesloten werd door duizenden Engelen, met vlamrende zwaarden gewapend.

Zij had heilige ouders gehad, welke van David afstamden, en was hun door God geschonken geworden. Nauwelijks de eerste zorgen kunnende ontberen, was Maria reeds op zeer teederen leeftijd naar den tempel opgegaan, alwaar zij tot heden in den dienst des Heeren hare jaren had doorgebracht.

Zij had daar geleefd onder het waakzame oog van een heiligen priester Zacharias, van een godvreezenden grijsaard Simeon, van eene ingetogen weduwe Anna. De H. Geest zelf was haar leermeester geweest. Hij had dien schoonen hof kwistig met allerlei bloemen versierd, welke dagelijks hare welriekende geuren als een aangenaam offer ten hemel opzonden.

Maar als in de lente de jeugdige wijnstok begint uit te schieten en een rijken oogst beloofd, geeft de verstandige hovenier hem een steun tegen regen en wind, en

(1) Isaï 66, 22.

bevestigt hem aan een sterken stam, opdat de wijnstok onverlet zijne taak kunne volbrengen — Maria vol van de goddelijke genade, was thans op den leeftijd gekomen, om den Hemel waardige vruchten van denugd voort te brengen; maar, behoefde zij, de teedere jonkvrouw, de zwakke maagd, behoefde zij geen steun, geen hulp tegen de stormen dezes levens?....

Eene godvruchtige overlevering verhaalt, dat verscheidene afstammelingen uit Davids geslacht naar Maria's hand dongen, verrukt als zij waren over de verheven hoedanigheden dezer jeugdige maagd, en dat de nederige Jozef zich slechts onder hun getal schaarde op uitdrukkelijk bevel van de priesters; verder, dat evenals bij Aäron, ook de staf van Jozef bloeide en dit als een teeken was, wie Maria als zijne bruid zou mogen begroeten.

Groot was dus wel die nederige timmerman in Gods oog, daar hij tot zulke verheven waardigheid geroepen werd, groot ook om de wijze, waarop hij daartoe werd aangewezen.

Evenals het voldoende is tot Maria's lof te zeggen, dat zij waardig was, Moeder van God te worden, evenzoo ook is het, als men Jozef wil prijzen, voldoende, te

zeggen, dat hij de waardige bruidegom was der Allerheiligste Maagd; hieraan valt niet te twijfelen. Het geloof van Jozef evenaardde dat van Abraham; zijne liefde tot God deed niet onder voor die van David; zijne kuischheid overtrof die van Jozef uit het Oude Verbond, zijne zachtmoedigheid die van Mozes. Hij was nederig en had begrepen, welke schatten er verborgen liggen in de heilige armoede en de onbekendheid voor de wereld, en zou die niet hebben willen ruilen voor al den rijkdom en roem van Salomon.

Overweging en Gebed.

Roemvolle Aartsvader, gij zijt gelukkig te noemen, dat gij van alle eeuwigheid zijt uitverkoren tot de schoonste roeping na die van de Moeder Gods; maar nog meer verheug ik mij met u, dat gij u die groote eer hebt waardig getoond, dat gij volkomen beantwoord hebt aan de genaden, welke daaruit voortvloeiden. — O, mijn beminnelijke Beschermheilige, ook ik heb van God buitengewone genaden en gunsten ontvangen; mijne ziel is de dochter geworden van God den Vader door het Doopsel, bruid van Jesus door de H Communie;

tempel van den H. Geest door het Vormsel; bovendien, welke bijzondere genaden heb ik nog van God niet ontvangen, genaden, die mij voor de eeuwige straffen der hel behoed hebben!... En hoe heb ik daaraan beantwoord? Welk voordeel heb ik uit zooveel hulpmiddelen getrokken? Hoe dikwijls heb ik de H. Drievuldigheid beleedigd door mijne ontelbare zonden!...

Maar ik wil mij van ganscher harte beteren, en ik bid u, o allergetrouwste dienaar des Heeren, om mijden machtigen steun uwer krachtige gebeden niet te willen weigeren. Verwerf mij van Jesus de genade om steeds onderdanig zijn aanbiddelijken wil te volbrengen, en tot richtsnoer van al mijn doen en laten deze grondspreuk der heiligen te stellen :

GEESTELIJKE RUIKER. God behagen en sterven.

Voorbeeld.

Een meisje van tien jaren werd door eene ziekte aan beide oogen blind. Alles, wat de kunst vermocht, werd besteed, kosten noch opofferingen gespaard, maar te vergeefs; slechts één oog werd behouden. De doctoren oordeelden alle verdere moeite

nutteloos. Toen ging men tot den H. Jozef.

Het vertrouwen der ouders was groot en kinderlijk. Niet tevreden met gebeden, H. Missen en novenen, legde men een band aan den voet van het beeld des H. Aartsvaders en bevestigde dien vervolgens op het blinde oog. Hun vertrouwen werd niet beschaamd, spoedig werd dit oog onder ieder opzicht zoo goed als het andere.

Groot is de dankbaarheid der ouders en der kleine jegens hem, bij wien nog altijd hulp is, als zij bij de menschen vruchteloos wordt gezocht.

(Propag : de la Devot : à St. Joseph.)

TWEEDE DAG.

De voltrekking.

et Evangelie vermeldt ons geene enkele bijzonderheid omtrent het huwelijk van Jozef met de Koningin der maagden. Wij zullen trachten, dit stilzwijgen aan te vullen, steunend op de Overlevering en verschillende plaatsen uit de Gewijde Boeken.

Toen God zijn wil had kenbaar gemaakt, gelijk wij in het vorig hoofdstuk zagen, werd dit aan Maria overgebracht op bevel

van een priester, misschien wel den heiligen grijsaard Simeon ; tevens werd haar beduid, het jawoord te schenken aan den bruidegom, dien God haar had bestemd.

Toen zij den naam van Jozef hoorde, over wiens bewonderenswaardige godsvrucht men haar menigmaal had gesproken, was Maria getroost en stemde gereedelijk toe. Zij gevoelde, dat God haar gebed verhoord had. Zij immers, die de gelofte van eeuwigen maagdom had afgelegd, begreep, dat bij deze vereeniging de bruidsluier slechts zou dienen om voor onbescheiden oogen den innerlijken schat verborgen te houden, dien zij in haar hart droeg, en dien zij hooger schatte en meer beminde dan het leven. Zij dankte God, en begeleid door hare meesteres Anna en hare gezellinnen, begaf zij zich in het wit gekleed, naar het voorhof des tempels, terwijl een lichte bos van maagdelijke zedigheid hare wangen bedekte. Simeon vroeg haar nu, of zij Jozef haren bloedverwant als haar wettigen echtgenoot en heer in diens huis wilde volgen. Schuchter antwoordde zij, dat zij wilde. En de vrome grijsaard, verheugd over zulk een heilige vereeniging, legde hare hand in die van Jozef, onder het uitspreken dezer woorden : „Moge de God van Abraham,

Izäak en Jakob u vereenigen en in u zijne zegeningen voltrekken.” Vervolgens beschreef hij de huwelijksvereenkomst op perkament.

Op den dag voor de bruiloft bestemd, zond Jozef aan zijne verloofde een eenvoudig tooisel, zijne bescheidene middelen voorloofden niet meer; en van haren kant deed Maria hem een *tunica* toekomen, die zij met eigen hand geweven had en vervaardigd, en welke hij tweemaal 's jaars gedurende zijn leven moest dragen, waarin hij ook begraven moest worden. (1) En als des avonds de eerste sterren aan het uitspansel schitterden, omhelsde Maria voor de laatste maal hare dierbare meesteres, bedankte haar voor hare moederlijke zorgen, en vroeg nederig haren zegen. Voor goed verliet de jeugdige maagd nu den tempel, waar zij onder de vleugelen van Gods bescherming was opgegroeid. Vooruitgegaan door tien maagden, allen met brandende lampen in de hand, schreed zij biddende voort. Van zijnen kant verliet ook Jozef met tien jongelingen zijne woning. Toen de beide groepen elkander ontwaarden, klonk eene stem: „Ziehier den bruidegom, gaat hem tegemoet.” En als zij

(1) Zoo was het gebruik.

elkander ontmoetten, werd de bruid aan den bruidegom voorgesteld. Vervolgens in Jozefs huis aangekomen, werd het bruiloftsmaal in de vreeze des Heeren gevierd.

Toen de gasten vertrokken waren, begaven de jeugdige echtgenooten zich tot het gebed, gelijk eertijds Tobias en de kuische Sara. Maria vroeg voor Jozef de genade om den schat te kennen, dien zij het eerst van den hemel ontvangen had, en Jozef bad God, om hem zijner bruid waardig te maken.

Nooit nog was er een Gode aangenamer gebed ten hemel gestierd. Men mag veilig aannemen, dat de Aartsengel Gabriël bij hen neerdaalde, en het hart van Jozef als overstroomde met hemelschen dauw, welke alle aardsche genegenheid daarin uitdoofde.

Maria verhaalde hem nu, hoe zij in hare kindsheid reeds zich zelve met ziel en lichaam aan God had weggeschonken, om Hem alleen toe te behooren en te behagen; vervolgens schilderde zij Jozef het geluk van eene ziel, die geheel met het vleesch heeft gebroken, om voortdurend in heilige vereeniging met God te leven.

Verrukt aanhoorde Jozef deze hemelsche taal zijner vlekkelooze Bruid, en wel verre van haar tegen te streven, werd ook zijn

zuiver hart ontvlamd van vurige begeerte naar die bovennatuurlijke goederen. Bovendien, hoe gemakkelijk begreep hij de jeugdige maagd; hij was immers zoo wel voor haar gemaakt. Zijne zuivere ziel zou als de weerspiegeling zijn van Maria's deugden, onder den geheimzinnigen invloed van haar machtig voorbeeld.

Jozef legde aldus de gelofte af van eeuwige maagdelijkheid, en drukte hiermede het zegel op zijne vereeniging met de Maagd der maagden.

Wat was dit huwelijk gelukkig voor Jozef. Hij voerde in zijne woning binnen de Ark des Nieuwen Verbonds, Haar, in wie God woonde; hij mocht zich verheugen in het bezit van het kostbaarste wat God ooit op het heelal had voortgebracht; zijn naam was voor immer aan dien van het heiligste schepsel verbonden.

Maar ook voor Maria was deze verbin-
tenis gelukkig. In haren bruidegom vond zij een broeder, een steun, waardig om kennis te dragen van de groote geheimen, welke in haar zouden voltrokken worden. Zij begreep hem: Jozef was niet minder heilig dan hare vrome ouders geweest waren. O, hoezeer vereerde en beminde zij hem van nu af; hoe vurig dankte zij God, haar met

zulk een heilige vereenigd te hebben! Zij zag in hem Gods plaatsbekleeder, door wiens mond de Heer zijn wil zou bekend maken.

Overweging en Gebed.

Welk een roem voor u, beminnelijke heilige, dat gij met uwe maagdelijke Bruid de vaan hebt opgeheven van die heilige deugd, welke de menschen tot Engelen maakt. (1) Welke glorie voor u, met Maria de eerste te zijn geweest van die onafzienbare rij van maagden, welke hier op aarde het schoonste sieraad zijn der H. Kerk, en hierboven het Lam volgen.

Maar gij zijt ook de voorspreker en beschermmer van allen hier op aarde, die in welken levensstaat ook, zich voor de besmetting van het vleesch weten te bewaren. O, vader en verdediger der maagden, heilige Jozef, aan u werden de Gezalfde des Heeren en zijne onbevleete Moeder toevertrouwd; ach, ik bid u, sta mij met uwen machtigen steun bij en behoed mij voor alle onzuiverheid. Helaas, ik ben zoo zwak, zoo zondig : de verleiding is menigwerf zoo

(1) Matth. XXII. 30.

groot; ik smeeek u, red mij toch in alle gevaren, en laat mij rein en kuisch mijne levensdagen slijten. Doch zie, de zuiverheid loopt zonder den ootmoed het grootste gevaar van ten onder te gaan, o, verwerf mij dus een nederig hart, en een groot mistrouwen van mij zelve en mijne zwakheid; opdat ik sidderend als de duive, in het gevaar tot Jesus, Maria en Jozef aanstonds mijne toevlucht neme.

Hierom bid ik u in den naam van Jesus, de zuiverheid zelve, in den naam ook van uwe hemelsche liefde tot de Onbevleete Moedermaagd.

Voorbeeld.

Op eene kostschool voor meisjes te Lyon bestaat de gewoonte, dat zij, die zich voor de eerste H. Communie voorbereiden, onderling eene vereeniging vormen, met den H. Jozef tot patroon, dien zij altijd aanduiden onder den naam van „haar goeden vader.”

Eenige jaren geleden was daar een meisje, Valeria geheeten. Hoe jeugdig nog, had zij reeds begrepen, dat de heiligmakende genade de kostbaarste aller schatten is. Zij bad dikwijls haren „goeden vader,” haar

te behoeden voor het ongeluk van dien schat te verliezen.

Hare zuster zou zich in het huwelijk begeven: Valeria moest bij dit familiefeest tegenwoordig zijn, maar vreezende voor de gevaren, bad zij tot den H. Jozef: „Goede Vader, maak dat ik niet naar huis kan gaan.” Eenige dagen later kwam zij huppelend bij hare onderwijzeres, en wees op tal van roode vlakjes, waarmee haar gelaat en handen bedekt waren. Het kind werd ziek, en moest het bed houden terwijl de bruiloft gevierd werd.

Zij ging voort, tot den H. Jozef te bidden om haar zuiver te bewaren en twee jaar later gaf zij hare reine ziel aan God, nog immer bekleed met het witte kleed der onschuld, waarmee hare ziel bij het H. Doopsel getooid was geworden.

(Le Jardin des enfans.)

DERDE DAG.

Het Gebed.

In dien tijde was het heelal in de verwachting van de groote gebeurtenis, die het aanschijn der aarde zou

komen hernieuwen. De Israëlieten vooral waren overtuigd, dat de Messias weldra zou komen. Velen onder hen smeekten, dat God toch het uur der verlossing zou willen bespoedigen. Zoo bad de heilige grijsaard Simeon, die van den H. Geest de belofte had ontvangen, van niet te zullen sterven, alvorens den gezalfde des Heeren gezien te hebben. (1) Zoo bad Anna de weduwe met waken en vasten; zoo bad de heilige priester Zacharias, als hij wierook stortte op het altaarvuur.

Maar, hoeveel meer dan dat alles was het gebed van Maria en Jozef! Welke rechtvaardigen waren aan hen gelijk? Welke mensch, buiten Maria, kon met Jozef vergeleken worden?

Iederen avond vereenigden zij zich, op het offeruur, in het gebed, en het venster hunner schamele woning in de richting van Jerusalems tempel openende, (2) hieven zij hunne onbevleete handen ten hemel, en smeekten God, toch eindelijk Hem te willen zenden, die beloofd was.

Ongetwijfeld, de zuchten en gebeden van die beide kuische zielen waren Gode aan- genamer dan de wierook van Zacharias. Jesus heeft gezegd, dat telkens wanneer twee

(1) Luc. II, 29.

(2) Dan. VI, 10.

of meer harten zich in het gebed vereenigen in zijnen naam, Hij in hun midden zal wezen. Hoe dus zou Hij lang hebben kunnen weerstaan aan het gebed van twee zoo zuivere zielen, zoo volmaakt aan elkander verbonden; aan het gebed van hen, die hij van alle eeuwigheid voor zijne *Ouders* had verkoren?

Niet dat het gebed van Maria alleen, niet voldoende zou geweest zijn, om Jesus te overreden, eindelijk in ons midden neer te dalen; maar dat van Jozef was niet vruchteloos; wij meenen zelfs, dat in zijne hoedanigheid van Bruiklegom van Maria, en met het oog op zijn deel in het werk der Verlossing, de heilige Aartsvader van het Nieuw Verbond het uur des heils meer verhaastte, dan al de oude patriarchen.

Het eerste echtpaar had God uit de woning der menschen verjaagd; twee andere echtgenooten zouden Hem weer daarin terugvoeren. Door deze kuische vereeniging van hunne harten en zielen in het gebed, werden Maria en Jozef de ouders van den God-Zaligmaker, gelijk de H. Lucas hen noemt. En was Maria zijne Moeder niet slechts door het geloof en den geest, maar ook naar het vleesch, Jozef was ten minste zijn vader naar den geest, door de vurige

begeerten zijns harten, door zijn grooten ijver voor de glorie van God en het heil der menschen.

Overweging en Gebed.

O ja, heilige Jozef, het gebed van den rechtvaardige vermag veel, ⁽¹⁾ het vermag alles; en het uwe, op de innigste wijze vereenigd met dat van uwe onbevleete Bruid, is als een welriekende geur ten hemel opgestegen. ⁽²⁾

Op de bede van Elias daalde een overvloedige regen op het verschroeide aardrijk neer; doch uw smeeken zal een stroom van zegeningen over Gods erfdeel aftrekken.

Doch als uw gebed de komst van den Verlosser heeft kunnen verhaasten, hoe veel te krachtiger zal het dan kunnen medewerken om mij meer en meer aan Hem gelijkvormig te doen worden, en zoodoende het zegel der rechtvaardigmaking op mijne ziel te drukken!

Bid dus voor mij, o ja, bid voor mij, Rechtvaardige onder de rechtvaardigen, beminnelijke heilige; beveel mij bij de Moe-

(1) Jac. V. 16.

(2) Ps. 140. 2.

der van barmhartigheid aan, uit mij zelven kan ik immers niets. Zeg aan Maria, dat gij mijne zaligheid wilt, zeg haar dit in den naam uwer zuivere liefde op aarde, wijzende op de kostbare zweetdruppels, die gij voor haar en haar goddelijk Kind hebt gestort, zeg haar dit, en ik zal geholpen zijn.

GEESTELIJKE RUIKER. Men moet altijd bidden, en nooit moede worden te bidden.

Voorbeeld.

De geestelijke dochters van den H. Augustinus hadden in haar klooster te Antwerpen eene fraaie kapel, toegewijd aan den H. Jozef en beroemd om de vele buitengewone genaden, welke God er door tuschenkomst van den Heilige verleende. Onder de kloosterlingen was er eene, zuster Elisabeth, die gedurende meer dan drie jaren aan het graaveel leed. Hare smarten waren zoo hevig, dat zij dikwijls gloeiende koortsen had en menigmaal in zwijm viel. De geneesheeren verklaarden zich in de onmogelijkheid haar te genezen. Toen de arme zuster zich zoo van alle menschelijke hulp verstocken zag, nam zij met groot vertrouwen hare toevlucht tot den H. Jozef, dien

zij altijd zeer vereerd had. Dag en nacht bad zij zelve en liet anderen voor haar tot hem bidden. Haar vertrouwen groeide steeds aan, zoodat ze zelfs tot de overste zeide: „Ja, ik zal genezen, ik ben er zeker van, met Jozefs hulp zal ik van mijne pijn verlost worden.” Hare smarten bleven intusschen vreeselijk; op den 10 Juni 1659 lag zij van pijn als verteerd in de armen harer medezusters, zij liet zich nu voor een beeld van den H. Jozef op de knieën zinken, en bezwoer hem, haar toch te verlichten.

Plotseling verdween haar lijden, en was zij geheel van haar vreeselijke ziekte bevrijd. Een kettersch geneesheer, die haar in haren vroegeren toestand gezien had, verklaarde onomwonden, dat eene dergelijke genezing niet anders dan een wonder kon zijn.

(Année miséricordieuse.)

VIERDE DAG.

De zending des Engels.

a aldus totlaat in den nacht gebeden te hebben, begaf Jozef zich ter rust.

Hij sliep, maar zijne wenschen, zijne verzuchtingen zouden den Heer opwekken, die als ingeslapen scheen ⁽¹⁾ boven de zondige wereld; zij zouden Hem zijne belofte herinneren van den toegezegden Verlosser. Ja, Jozef sliep, maar zijn hart, Maria, waakte voor hem. Maria leefde van zijnen handenarbeid, was het dus niet billijk, dat zij het vuur in de lamp des gebeds onderhield ⁽²⁾ terwijl hij zijne rust nam? Jozef sliep, gelijk Jacob op den weg naar Haran; maar Maria verhief zich nog in 't gebed ten hemel, zij was als de geheimzinnige ladder en smeekte den God van Jacob, in het huis van Jozef neer te dalen met zijne zegeningen.

Gelukkige Jozef! Weet gij wel wie degene is, die gij bezit? Zie, de Aartsengel Gabriël groet haar als eene koningin, in naam der H. Drievuldigheid noemt hij haar vol van genade, en voegt er bij: „De Heer is met u, gezegend zijt gij onder de vrouwen.” En Maria is met u, Jozef; zij is met u, zij behoort u; zoudt gij dan niet gezegend zijn onder de mannen?

Hooren wij, wat de Engel tot Maria spreekt: „Gij hebt genade gevonden in de oogen des Heeren; zie, gij zult ontvangen

(1) Ps. 77: 65.

(2) Prov. XXXI, 48.

en een Zoon ter wereld brengen, dien gij Jesus zult noemen. Hij zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genoemd worden.”

Alzoo zullen uwe wenschen verhoord worden, o Jozef, en zelfs overtroffen: gij zult den Heiland der wereld aanschouwen niet alleen, maar hij zal in uwe schamele woning opgroeien, in uwe voortdurende nabijheid; want die verheven Vrucht zal worden voortgebracht door den heiligen Wijnstok, welke het sieraad van uw huis uitmaakt, en waarvan gij de steun zijt.

Vrees niet, dat de banden, welke u aan uwe beminde Bruid hechten, verbroken zullen worden, neen, zij zullen nog nauwer toegehaald worden, en onbreekbaar blijven; Jesus zal er het goddelijk onderpand van wezen. Vrees ook niet, dat hare glorie Maria's hart van u zal vervreemden, integendeel, zij zal er slechts nog nederiger om zijn, u nog meer en nog trouwer aanhangen. Uwe tegenwoordigheid was nuttig en zoet voor de heiligste aller Maagden, zij zal het niet minder wezen voor de Moeder van God; en de zorgen, aan het Kind gewijd, zullen u de eeuwige dankbaarheid der Moeder verzekeren.

Bovendien, Jesus zal ook uw Zoon wezen, niet krachtens de natuur, maar de zoon

verworven door uw gebed, door uw geloof, door uwe maagdelijkheid. En Maria aarzelt niet te antwoorden: „Zie de dienstmaagd des Heeren, mij geschiede naar uw woord!”

Den volgenden morgen verscheen Maria voor de oogen van haren echtgenoot, even zuiver, even nederig als altijd, en toch: zij was Moeder van God!

Wat Jozef aangaat, hem werd door een wijze beschikking van Gods Voorzienigheid het groote geheim nog niet geopenbaard; en Maria sprak er niet van; zij liet dit aan Gods wijsheid over.

Intusschen gevoelde de vrome Aartsvader ongetwijfeld de tegenwoordigheid van den Gever aller goederen, het was hem, alsof God op eene geheel bijzondere wijze in zijne woning verbleef. Met Jacob riep hij uit: „Hoe ontzagwekkend is deze plaats!” Met den profeet sprak hij: „Wat zijn uwe tabernakelen beminnelijk, o God! mijn hart wordt van verlangen naar u verteerd.” (1) Want hij gevoelde met den dag zijne liefde tot God aangroeien, en hij beseftte, dat Maria als het middelpunt was van die goddelijke werkingen. In hare nabijheid geraakte hij

(1) Ps. 83, 1.

in verrukking, zij schoon hem steeds grooter en eerbiedwaardiger, steeds schooner toe, als een bovennatuurlijk wezen.

Overweging en Gebed.

Gelukkig, duizendwerf gelukkig zijn zij, die leven onder Maria's bescherming! Zij behoeven de gevaren van den dag en de verschrikkingen van den nacht niet te vreezen. Als zij slapen, waakt de H. Maagd over hen; hunne werken worden vruchtbaar, daar Maria ze zegent. Hunne woning is als een verblijf der Engelen, waarop God met welgevallen nederziet. Zij worden overladen met gunsten en genaden, waarom zij niet gedacht hebben; het is Maria, die ze voor hen vraagt. Door Maria, de Moeder der schoone liefde, worden zij vrienden van God; door haar onderwezen in de wegen der gerechtigheid, zullen zij nimmer falen, nooit beschaamd gemaakt worden, en in de haven der zaligheid aanlanden. — Zoodanig, o gelukkige Jozef, waren de goederen, die gij met Maria tegelijkertijd ontvingt; alles hebt gij door en om haar verkregen. Ik smeek u, gewaardig u om mij deelgenoot te maken van uw geluk, door mij eene teedere en kinderlijke liefde te verkrijgen

tot de liefste aller Moeders, de onbevleete Maagd Maria. Zoo zal in mij bewaarheid worden wat over uwe Bruid geschreven staat:

GEESTELIJKE RUIKER. Die mij gevonden zal hebben, zal het leven vinden en het heil in den Heer. (1)

Voorbeeld.

Op zekeren dag was de H. Theresia, die vurige dienares van Maria's Bruidegom, met verscheidene harer kloosterzusters op reis, om een nieuw klooster te stichten, dat ter eere van den H. Jozef zou genoemd worden. De voerman echter dwaalde van den weg af, en kwam terecht op een zeer gevaarlijke plek, waar menige afgrond de reizigers aangrijnsde.

Zij waren op het punt, in de diepte te storten, nog eenige seconden, en het rijtuig zou door de toemelooze vaart der paarden van de hoogte worden afgeslingerd.

Daar herinnert zich de H. Theresia haren beschermer, en op haar voorbeeld, roepen allen den H. Jozef aan. Plotseling weerklinkt een machtige stem van uit den afgrond: „Terug, terug, nog één stap voor-

(1) Prov. VIII, 34 en 35.

uit, dan gij zijt allen verloren." Op dit bevel staan de paarden als door een geheimzinnige macht stil, en de zusters vroegen, welke richting er moest worden ingeslagen. Dezelfde stem wijst haar eene plaats aan die niet minder gevaarlijk schijnt; toch gehoorzaamt men, en is nu weldra buiten gevaar. De voerman ging nu naar den redder zoeken, om hem te bedanken, maar er was niemand te ontdekken, zelfs geen spoor van eenig menschelijk verblijf. De H. Theresia echter had deze stem herkend, en sprak aangedaan: „Dierbare kinderen, tevergeefs zoekt onze gids naar onzen onzichtbaren beschermer; het is de H. Jozef zelf geweest."

(Leven van de H. Theresia.)

VIJFDE DAG.

De eerste reis.

an den Aartsengel Gabriël had Maria vernomen, dat hare nicht Elisabeth, echtgenoot van den heiligen priester Zacharias, moeder was geworden. De H. Geest, die al hare handelingen bestuurd, deed haar begrijpen, wat God met die openba-

ring voorhad; Hij wilde, dat zij aan Johannes den Dooper den zegen zou gaan brengen van het Woord, dat zij ontvangen had.

Merken wij hier wel op, dat Maria deze reis niet zou hebben ondernomen zonder toestemming van Jozef; zij immers gehoorzaamde hem in alles, gaf zich zelfs moeite om zijne geringste wenschen te kennen en te voorkomen; zoo wilde het God, zij wist zulks. Als dus Jozef den minsten tegenzin had betoond, zou Maria er aanstonds van hebben afgezien.

Om deze lange afwezigheid van Maria te verklaren, moeten wij veronderstellen, dat Maria aan Jozef verhaalde, wat haar omtrent Elisabeth geopenbaard was, evenwel datgene verzwijgende wat haar zelve betrof; en dat zij hem vroeg of het niet passend zou zijn, hare heilige nicht te gaan bezoeken, en ze gedurende eenigen tijd bij te staan. Zoodoende vermeed zij te zeggen, dat het Gods heilige wil was, teneinde hierdoor op Jozefs beslissing geen invloed uit te oefenen; zij had bovendien zulk eene hooge gedachte van zijne heiligheid, dat zij al zijne uitspraken beschouwde als van God zelf. Jozef van zijn kant beminde en ver eerde zijne jeugdige echtgenoot te zeer, om anders te denken, anders te willen dan

zij. Na God gedankt te hebben voor de genade, aan Elisabeth bewezen, sprak hij : „Dierbare Maria, als ik alleen naar mijn hart luisterde, zou ik u slechts ongaarne zien vertrekken. Maar het is Gods wil ; laten wij beiden gehoorzamen, ik zal mede gaan en u tot geleide strekken tot Hebron.” (1)

Ongetwijfeld heeft Jozef deze reis medege maakt. Vooreerst was de afstand tusschen Nazareth en Jerusalem vijf en twintig uren gaans, en ten tweede paste het niet bij de Joden, dat een jonge dochter van Maria's leeftijd alleen uitging, zonder geleide van een ernstig persoon. (2) En aan wien zou Jozef de hoede over Maria hebben toevertrouwd, en waarom ? Dat zou, dunkt ons, een gemis van eerbied jegens haar geweest zijn, en zijn minnend hart was daartoe niet in staat.

Zij gingen dus haastig en ingetogen voort. Maria aanbad God in haar binnenste, en Jozef verhief zijn gemoed tot den Heer in gebed en overweging. Als zij spraken, liep het gesprek zeer zeker over de groote gebeurtenis met Elisabeth, en over Hem, wiens voorlooper Johannes zou zijn. Wij kunnen

(1) Daar woonde waarschijnlijk Zacharias.

(2) Deze opmerking maken de H. Bernardus en Bedictus XIV.

ons voorstellen, hoe de bruidegom van Gods Moeder haar onderhield over den verwachten Messias, die weldra zou komen. „Misschien,” dus sprak hij, „zullen wij den Heiland nog met eigen oogen aanschouwen, misschien zelfs is Hij reeds op deze aarde neergedaald. Er staat immers geschreven : „Zie, ik zend mijn Engel, die den weg voor mij zal bereiden ; en aanstonds zal in zijn tempel de Heerscher komen, dien gij begeert.”(1)

O, wat moed de zedige maagd wel gevoeld hebben bij het hooren dezer woorden ! Zij wist alles, en hare nederigheid weerhield haar, om de geheimen te openbaren, die in haar voltrokken waren. Ongetwijfeld spoorde die twee heiligen elkander aan, God meer en meer lief te hebben, en zoo zich waardig voor te bereiden op de komst des Heeren. „Ja Jozef,” zal Maria gezegd hebben, „laten wij God liefhebben, liefde, liefde, ziedaar alles wat Hij van ons vraagt.”

Overweging en Gebed.

Gelukzalige Patriarch, uw hart was vervuld van God en zijne liefde, daarom spreekt gij ook altijd over goddelijke za-

(1) Malach, III, 1.

ken ; het mijne is vol ijdelheden, en helaas, ik spreek dan ook altijd onnutte en ijdele dingen. Ach, ik weet het, Jesus heeft beloofd, in het midden te zijn dergenen, die in zijnen naam vergaderen. Zoo vertoonde Hij zich aan de leerlingen van Emmaüs, als zij over Hem en zijn lijden spraken ; Hij verlichtte hen, verwarmde hun hart, en deed ze van liefde voor God branden. Zoo zou het ook met mij gaan, als ik maar kon besluiten om met mijne nuttelooze gesprekken te breken, en mij slechts over Jesus, Maria en u te onderhouden. Dikwijls wil ik er mee beginnen, maar helaas, het menschelijk opzicht weerhoudt mij : ik gelijk aan diegenen in Israël, welke wel in hun hart aan Jesus geloofden, maar uit vrees voor zijne vijanden het niet durfden bekennen.

O liefdevolle Heilige, ik bid u, mij bij te staan, leer mij het oordeel der menschen te verachten, het menschelijk opzicht met voeten te treden, opdat ik deze vreeselijke bedreiging van Jesus niet behoefte te vreezen:

GEESTELIJKE RUIKER. Al wie zich voor de menschen over Mij geschaamd zal hebben, over dien zal Ik Mij schamen voor mijnen Vader.

Voorbeeld.

Een jongmensch moest loten voor de miltie. Zijne kleine zuster, die bij ons ter school gaat, verzocht mij om eene novene voor hem te houden, men kon hem niet missen, daar hij door zijn arbeid de steun was van het gezin. Mijne kleine schoolkinderen baden met vuur. Op den dag der loting woonden de ouders en al de kinderen het H. Misoffer bij, dat ter eere van den H. Jozef werd opgedragen. De kleine ontstak een kaars voor het beeld en zeide mij: „O zuster, ik ben zoo gelukkig, ik weet zeker, dat mijn broeder een hoog nummer zal trekken.” En inderdaad, hij trok op één na het hoogste, hij was vrij!

(Propagation de la Devot: à St. Joseph.)

Zuster Gabriël.

ZESDE DAG.

Te Hebron.

Onder godvruchtige gesprekken waren de beide heilige echtgenooten het huis van Zacharias genaderd. Waarschijnlijk bevond Elisabeth zich in haar

vertrek, en begaf Maria zich tot haar, terwijl Jozef uit bescheidenheid aan den ingang der woning achterbleef en zich door teekenen en gebaren met Zacharias onderhield, die de spraak verloren had. Denkelijk hadden toen de groote dingen plaats, welke de Evangelist verhaalt, nl : de heiliging van Johannes, de profetische ingeving van zijne moeder, haar lofprijzing op Maria, en de lofzang van deze laatste.

Na dit gedenkwaardig wederzien begaven beide nichten zich tot Jozef; nederig boog deze voor de gelukkige moeder, en begroette haar hartelijk. Deze van haren kant bedankte hem, de reinste aller vrouwen in haar huis gebracht te hebben, en aanschouwde met bewondering dien man, aan wien God zulk een schat ter bewaring had toevertrouwd. Ongetwijfeld gaf de H. Geest haar in, dat deze een rechtvaardige was, de hem aangedane eer waardig. Zacharias van zijnen kant kon de oogen van zijnen doorluchtigen gast niet afwenden, en ingewijd als hij was in de goddelijke wetenschap, bespeurde hij dra, dat deze geen gewoon man was, en dat onder dat nederige uiterlijk een groote heilige verborgen was.

Hoewel Jozef nog onkundig was van het groot geheim, in den Voorlooper des Hee-

ren en in Elisabeth uitgewerkt, kon hem toch niet ontgaan, welk een heilzamen invloed Maria's tegenwoordigheid op dit huisgezin uitwerkte. Het viel hem op, dat Elisabeth, hoewel reeds op jaren, als verjeugdigd scheen. In den blik, dien zij op Maria sloeg, lag meer dan buitengewone eerbied, en als de Moeder Gods haar naderde, scheen Elisabeth van ontzag doordrongen te worden. Soms richtte deze tot haar jeugdige niet geheimvolle woorden, doch een enkele oogopslag van Maria was dan voldoende, om haar te doen zwijgen. Een priester kon aan het altaar niet meer eerbied betoonen, dan Elisabeth, wanneer zij aan de Bruid van Jozef een dienst bewees. Ongetwijfeld zal deze over al die wonderlijke zaken verbaasd hebben gestaan, en nagedacht hebben, wat dat alles wel mocht beteekenen. Het behaagde den H. Geest, om Jozef op deze manier langzaam voor te bereiden tot de kennis van het groote geheim der menschwording van God.

Na eenige dagen maakte de heilige hun zijn plan bekend om te vertrekken. Elisabeth bad hem om te blijven en Zacharias voegde zijne stomme smeekingen bij de hare. Maar Jozef beminde te zeer zijne armoede en nederige bezigheden, om nog langer in

ledigheid en overvloed te kunnen doorbrengen. Hij vertrok dus, en liet, hoewel ongaarne, zijne beminde Maria bij hen achter.

O, wat scheen hem zijne woning thans ledig en arm. Immers, zij was niet meer daar, zij, die er de schoonheid en rijkdom van uitmaakte. Haar beeld zweefde hem steeds en overal voor den geest, aan de haardstede, waar zij in den vroegen ochtend het ingesluimerde vuur door haren adem aanwakkerde: aan het venster, waar zij gewoonlijk zat te spinnen, onder het zingen van Gods lof.

Doch terwijl Jozef zoo voortdurend Maria in de gedachten had, sprak deze met lof bij Elisabeth over den heiligen echtgenoot, dien God haar geschonken had. Zij wijdde met vuur uit over zijne deugden, zijne zuiverheid, de teedere zorgen, waarmee hij haar omringde. „O, dierbare nicht,” dus vervolgde Maria, „wat zal zijne vreugde groot zijn, als hij het geheim der menschwording zal kennen, als hij Gods Zoon zal mogen aanschouwen!”

Overweging en Gebed.

Wat doet het goed, gelukkige Jozef, zoo uwen lof te hooren verkondigen uit den mond van haar, die vervuld is met den H. Geest, die door hare woorden het kind in den schoot zijner moeder met zegeningen overlaadde. O, wat moet de aching, die het zuiverste en beminnelijkste schepsel u toedroeg, kostbaar voor u zijn geweest, in de vergetelheid, waarin gij voor de menschen leefdet. En ik, dwaze, ik zoek de goedkeuring der menschen, ik zoek in hun midden te verschijnen, en hunne nietswaardige bewondering af te bedelen ! Ach maak toch, bid ik u, dat ik, naar uw voorbeeld, slechts aan Jesus en Maria zoeke te behagen ; maak, dat ik toch wèl moge inzien, hoe ijdel en onbeteekenend de goedkeuring der wereld is, welke de meesten met zooveel drift najagen ; laat mij wèl beseffen, dat de eenige duurzame en wezenlijke roem bestaat in Jesus te behagen en zijn wil op te volgen.

GEESTELIJKE RUIKER. De rechtvaardigen zullen schitteren als sterren in de woning huns vaders. (Matth. XIII, 43.)

Voorbeeld,

Ik kom mij van eene schuld van dankbaarheid jegens den H. Jozef kwijten.

„Tengevolge van huiselijke oneenigheden had ik mij aan den drank overgegeven, en langzaam was deze gewoonte een hevige hartstocht bij mij geworden, die mij helaas vijf jaar lang beheerschte. Wat al kibbelarijen, oplopendheid en twisten in dat korte tijdsbestek ! Het vijfde jaar sprak ik tot mij zelve : „Ik zal niet meer drinken. ik zal bidden, de H. Maagd en den H. Jozef aanroepen ; ik zal het vaste voornemen maken om van gedrag te veranderen.” Maar deze verdierlijkende hartstocht overheerschte mij altijd, en ik herviel steeds opnieuw. Eindelijk geraakte ik bekend met het zoogenaamd *Koordje van den H. Jozef*. Den derden dag nadien ben ik nog eens in mijne kwade gewoonten vervallen, het was in het begin der vorige maand Maart ; maar sedert is mij dat niet meer overkomen, ofschoon ik ook nu nog de bekoring tot overmatig drinken heb ; maar alsdan is het, of eene onzichtbare hand mij tegenhoudt, en dank aan God en den H. Jozef overwin ik.

„Ik eindig, Eerw. Pater, en bid u om uwe gebeden en zegen. I. Joseph.”

Canton Douai (Nord) Sept. 1868.

ZEVENDE DAG.

De openbaring.

De meeste schriftuuruitleggers zijn van oordeel, dat Maria bij Elisabeth bleef tot aan de geboorte van Johannes den Dooper. Immers, zij had van haren echtgenoot verlof bekomen om drie maanden in die woning te verblijven, het scheen dus betamelijk, dat zij niet vertrok, zonder het kind van Zacharias en Elisabeth gezegend te hebben, zonder het aan haar hart gedrukt, en met hare geheiligde lippen zijn zuiver voorhoofd te hebben aangeraakt, er zodoende het zegel op drukkende der maagdelijkheid en van het martelaarschap.

Onwillekeurig rijst de vraag bij ons op, waarom God Jozef zóó lang onkundig heeft gelaten van het groote geheim van Maria's goddelijk Moederschap. Had hij daarvan niet eerder dan ieder ander onderricht moeten worden, vóór Elisabeth en Zacharias?

Op deze vraag luidt het antwoord aldus: Het werk onzer verlossing moest van den beginne afaan gekenmerkt worden door lijden en vernedering. Jozef, die daarin zulk een belangrijke rol ging spelen, moest evenals Jozef van Egypte, een zwaard zijne ziel

voelen doorboren ; Maria zelve, het heiligste der schepselen, moest de beproeving der verwarring doorstaan. Er staat geschreven: dat men slechts het eeuwig leven door vele bekommelingen kan ingaan, (1) de enge poort tot dat leven is Jesus zelf. (2) Jozef was bestemd niet alleen om Christus te kennen : hij moest Hem ook in naam der H. Kerk bij zijne geboorte ontvangen en in zijn huis opnemen, beminnen en opvoeden; kon hij zulk een eer te duur koopen ? Eindelijk, er was iets beter dan die beproeving in staat om de voorzichtigheid van dien grooten Heilige in een helder licht te stellen, en de getrouwheid aan de goddelijke wetten, zijne achting en eerbied voor Maria, en de verheven deugd van deze in al hunne waarde te doen uitkomen.

In die treurige dagen, welke hij in zulke pijnlijke onzekerheid doorbracht, hield Jozef niet op, te bidden, dat God hem mocht verlichten. Want zijn angst was groot, hij wist niet wat te doen. Maria toch was altijd zoo onderworpen en vol eerbied jegens hem, haar blik was zoo kalm, zoo zeker en gerust, dat een zonderlinge tweestrijd in zijn hart ontstond. Soms ongetwijfeld

(1) Act: XIV. 21.

(2) Joan: XVII. 3.

dacht hij er aan, haar te ondervragen; maar de reinheid en majesteit, die van haar maagdelijk voorhoofd straalden, deden hem het woord op de lippen besterven.

Hoe het ook zij, Jozef bleef in het onzekere, en meende zijn plicht te vervullen, door heimelijk zijne dierbare woning te verlaten; ongetwijfeld ging hij dit droevig besluit ten uitvoer brengen, als des nachts hem een Engel verscheen en zeide: „Jozef, zoon van David, vrees niet, Maria uwe Bruid tot u te nemen. Want door de kracht van den H. Geest heeft zij ontvangen en zal zij een zoon ter wereld brengen, en gij zult hem Jesus noemen; want Hij zal zijn volk van de zonde verlossen. Zoo zal de voorzegging vervuld worden: „Zie, eene Maagd zal ontvangen en een zoon baren, en zijn naam zal zijn E m m a n u ë l, d. i. *God met ons.*” (1)

De vreugde te beschrijven, en de verrukking van Jozef, bij het vernemen dezer hemelsche boodschap, is eene onmogelijkheid. Nog slechts een oogenblik te voren meende hij zich door een onoverkomelijken afgrond gescheiden van Haar, die hij meer beminde dan zich zelf, en nu verscheen

(1) Matth. I, 20 s q q

Gl. H. Jozef.

Maria in zijne oogen zuiverder, reiner en eerbiedwaardiger dan ooit ; God zelf haalde den band, welke die twee heilige personen vereenigd had, nog nauwer toe, ja, onverbreekbaar voor eeuwig !

Jozef ontwaakte, zegt de H. Schrift — maar welk een ontwaken ! Jozef beminde zijne Maria uit geheel zijn hart, en zie, op het oogenblik, dat hij meende, haar voor hem als dood te moeten beschouwen, ontving hij haar uit Gods hand weder, na verheven te zijn tot den hoogsten rang boven alle andere schepselen. Ja, zij die daar rustte, was die sterke Vrouw, reeds in het paradijs beloofd, zij was het, wier zaad het zaad van satan zou verstikken, zij was het, Maria, die de helsche slang zou verpletteren ; zij was *Moeder van God* !

Overweging en Gebed.

De vernedering, o goede Heilige, was altijd de weg, waarlangs Gods vrienden de verheerlijking binnen gingen ; daardoor werden zij waardig om de goddelijke ingevingen van den H. Geest en zijne openbaringen te ontvangen. De Heer heeft gezegd, dat de nederige de hoogste plaats

zal hebben in zijn rijk; (1) Jesus zelf is slechts door versmadingen en den dood den hemel binnen gegaan. Hoe dan zoudt gij, meest beminde vriend van God, van die wet zijn uitgezonderd geweest? — En ik, nietige aardworm, ik kan geene vernedering, geene geringschatting van den kant der menschen verdragen; ik zou wenschen dat iedereen mij achting en eer bewees. Hoe is het mogelijk, dat ik zoo kan zijn met uw voorbeeld en dat van Maria voor oogen! O, beminde Beschermmer, verkrijg mij door uwe gebeden en door de voorpraak van Haar, die het verhevenste en toch het ootmoedigste schepsel is, de deugd van nederigheid. Leer mij mij zelven verachten en klein te zijn in mijne eigene oogen, opdat ik later des te grooter zij in de oogen van God, indachtig het woord van den profeet:

GEESTELIJKE RUIKER. God heeft twee woningen, den hemel en het hart van den ootmoedige.

Voorbeeld.

Een grenadier leefde in algeheele verwaarloozing zijner godsdienstplichten;

(1) Matth. XVIII. 4.

hij had slechts één zaak aangehouden van alle gebeden, die men hem in zijn jeugd geleerd had, namelijk slechts het *Wees gegroet*, en dit gebed ter eere van den H. Jozef: *H. Jozef, gij die de vader en beschermer zijt geweest van het heiligste huisgezin, dat ooit op aarde leefde, ik bid u ook de vader en beschermer van onze familie te willen zijn, en ons de genade van een goeden dood te verwerven*. Dit waren zijne eenige gebeden alsedert jaren; maar daaraan hield hij zich ook stipt; tot den H. Aartsvader had hij zulk vertrouwen, dat hij steeds zijn naam in den mond had en hem in alle wederwaardigheden aanriep. Om zijne forsche gestalte noemden zijne kameraden hem altijd den *grooten H. Jozef*.

Het was in het jaar 1809. Onze grenadier bevond zich in den strijd en vocht dapper mee; plotseling echter werd hij buiten gevecht gesteld door een kanonskogel, die hem een been verbrijzelde. „O, heilige Jozef, heilige Jozef,” was zijn eerste uitroep. Hij werd in eene bijzijnde woning gebracht; te midden zijner smarten hoorde men hem op zijn ziekbed niets anders uitbrengen. Een priester sliep in een kamer naast de zijne, en deze woorden hoorende, meende hij, dat zijn buurman een godsdienstig soldaat zou

zijn. Hij begaf er zich dus heen, en.... de vroeger zoo onverschillige grenadier biechtte vol berouw: de H. Jozef had hem zijne bekeering verworven. Eenige dagen later stierf hij op de meest stichtende wijze, onder het aanroepen van den H. Jozef.

(*St. Joseph. Medit: p. tous l. jours du mois de Mars.*)

ACHTSTE DAG.

De eerste dienaar van Maria.

et vurige dankbetuigingen jegens God, die hem uit zijne kwellende onzekerheid had verlost, wachtte Jozef den dag af. Eindelijk vernam hij de voetstappen van Maria, en hij haastte zich, om zich bij haar te vervoegen. Mij dunkt, ik zie hem, evenals welcer Mozes, ongeschoeid en sidderend naderen tot dat nieuwe brandende Braambosch, zonder doornen, waar, tusschen de heilige vlam van het goddelijke moederschap, de reine lelied der maagdelijkheid zich schitterend verhief. Maria groette hem nederig als naar gewoonte, maar reeds was haar beschermer op de knieën gezon-

ken, om God, die in zijn huis verbleef, te aanbidden en te danken.

O, wat ging er bij dit gezicht om in het hart van de overgelukkige Maria! Zij begreep nu, dat Jozef onderricht moest zijn van haar geheim; en op hare beurt viel zij neder, en beiden loofden God voor zijne barmhartigheid.

Dit verheven schouwspel is niet te beschrijven, en toch, wat daar op volgde, moet nog treffender zijn geweest, het onderhoud namelijk tusschen die twee heilige echtgenooten, waarin Maria aan Jozef nauwkeurig alles verhaalde, wat met haar was voorgevallen. Mij dunkt, ik zie de H. Maagd, blozend van nederigheid, in eenvoudige woorden aan Jozef mededeelen wat de Engel haar zeide: „Gegroet, Gij vol van genade, de Heer is met U.” Als zij hem de ontroering en verwarring verhaalde, welke deze woorden in haar te weegbrachten, bewonderde Jozef hare voorzichtige nederigheid, hij was buiten zich zelve van verrukking bij de gedachte, zulk een deugdzame vrouw, zulk een Heilige zijne Bruid te mogen noemen, en in haar zoete en tot deugd opwekkende tegenwoordigheid zijn leven te mogen doorbrengen. Op verzoek van Jozef verhaalde Maria ook alles wat bij Elisabeth was voorgevallen; maar gekomen aan

haren lofzang, het *Magnificat*, sprak zij niet meer. De handen ten hemel geheven, en de oogen opgeslagen naar God den Vader, zong zij als verrukt die heerlijke voorzegging: „*Van nu af zullen alle geslachten mij zalig prijzen.*” En Jozef was als buiten zich zelf van bewondering, van eerbied en ontzag; en de geest van voorzegging deelde zich aan hem mede, en hij begreep de beteekenis, opgesloten in die verheven woorden: „*Want Hij, die machtig is, heeft groote dingen in mij gedaan. Machtigen heeft Hij omver geworpen en nederigen verheven; Hij heeft de armen met goederen overluden en de rijken ledig weggezonden.*” Jozef zag de groote gebeurtenissen vervuld worden, in dezen schoonen lofzang aangeduid, hij zag hoe de volken, gedompeld in de duisternis van dwaling en zedebederf, daaruit ontwaken zouden, om den Zoon van Maria te aanbidden, van Hem het leven der ziel te ontvangen, en Maria's naam met dien van Jesus te looven en te prijzen.

Van af dien dag veranderde de eerbied en liefde, welke Jozef voor Maria gekoesterd had, in een waarlijke vereering. Uit haar verhaal had hij begrepen, dat Maria het kanaal was, waardoor ons de genaden zouden toevloeien; zij was Moeder van God,

en hare heiligheid en macht warendus ge-
evenredigd aan die allergrootste waardigheid.
Van nu af schepte hij er ongetwijfeld be-
hagen in, hare komst te begroeten met de
woorden van den Aartsengel: *„Wees gegroet,
gij vol van genaden, de Heer is met u, gij zijt
gezegend onder de vrouwen; of met Elisa-
beth: „Gezegend is de vrucht uws lichaams!”*

Wij mogen ook gerust aannemen, dat Jo-
zef, die zich zoo klein gevoelde in de na-
bijheid zijner heilige Bruid, zich in hare mach-
tige voorspraak aanbeval: *„Heilige Maria,
bid toch voor mij, die een zondaar ben.”* Onze
heilige was dus de eerste vereerder, de eerste
dienaar van Maria; laten wij zijn voetspoor
volgen en niets te veel achten, als het de
eer van onze onbevleete Moeder geldt.

Overweging en Gebed.

Wat doet het mij goed, allerbeste H.
Jozef, in u het volmaaktste voorbeeld
te zien van de vereering, die ik aan Gods
Moeder verschuldigd ben! Door uw voor-
beeld aangemoedigd, wil ik mijn ijver in
den dienst van Maria verdubbelen, ik wil
geen enkelen dag, geen uur voorbij laten
gaan, zonder haar met den Engel te be-

groeten, zonder mij over hare vreugde te verblijden, zonder over hare droefheden en smarten te treuren, of haar met hare heerlijkheid in den hemel geluk te wenschen. Tot nog toe heb ik haar weinig bemind, ach, help gij mij, bid voor mij, opdat ik die goede Moeder steeds meer en meer liefhebbe, en de kracht der belofte moge ondervinden, die zij door den mond van den Wijzen Man doet:

GEESTELIJKE RUIKER. Ik verrijk degenen, die mij beminnen. (1)

Voorbeeld.

In het jaar 1638 heerschte de pest in Frankrijk; vooral in Lyon maakte deze vreeselijke geesel vele slachtoffers.

Een vierjarig jongetje werd er door aangetast. De ongelukkige moeder was troosteloos, zij zat den geheelen dag weenende bij het bedje van haren kleinen Martinus. Een vriend van de bedroefde ouders kwam hen bezoeken en ried hun medelijdend aan, om hun kind aan den H. Jozef aan te bevelen. „O ja, van harte gaarne,” riep de moeder weenend uit; „ik zal dien Heilige

(1) Prov. VIII. 21.

bijzonder aanroepen, mijn kind is juist op zijn feestdag geboren.”

Bij deze woorden viel zij op de knieën en bad den H. Aartsvader, om toch Martinus te willen genezen. Eenige uren later kwam de vader terug om naar zijn kind te zien; hij vond het slechter dan te voren, en meende het reddeloos verloren. Ook zijne echtgenootte was van dit gevoelen. Intusschen gingen zij voort, den H. Jozef met vertrouwen aan te roepen; nog was hun gebed niet ten einde of de kleine wilde eten en opstaan; hij was volkomen genezen. Vol innige dankbaarheid lieten de overgelukkige ouders op het altaar van den H. Jozef een schilderij plaatsen, de mirakelouze genezing van hun kind voorstellende.

(Jardin des enfans.)

NEGENDE DAG.

De Verwachting.

Ach, wat waren zij zoet voor Jozef, de dagen, die verliepen na de verschijning des Engels, tot aan de geboorte van den Verlosser! Dezen Verlosser, hij wist het, bezat hij reeds in zijne scha-

mele woning ; hij wist, dat de Zaligmaker aan zijne zijde was, hij aanbad zijn verborgen God, welke zijne tegenwoordigheid door een geheimzinnigen invloed deed gevoelen. Daar hij was aangesteld als bewaker over het kostbaarste, dat de wereld ooit zou aanschouwen, waakte hij bovenal op zich zelf, om zich voor zijne taak meer waardig te maken; hij immers leefde dag en nacht in de onmiddellijke nabijheid van die nieuwe Arke des Verbonds. Het vleeschgeworden Woord was de grondslag van al zijne gedachten, daarvoor werkte, daarvoor leefde hij. Als hij verplicht was, zijne woning voor een tijdje te verlaten, liet hij er zijn hart achter; men kon het hem aanzien, als hij met de menschen sprak, dat zijn geest elders vertoefde, dat hij dacht aan de geliefde wezens, waardoor zijn huis geheiligd werd; en zoodra zulks mogelijk was, verliet hij het gewoel der menschen om zijn woning, zijn paradijs weder binnen te gaan.

O, wie zou niet gaarne tegenwoordig zijn geweest bij deze twee heilige echtgenooten, als zij, gezeten onder den vijeboom achter hunne woning, uitrustten van de doorgestane vermoeienissen, en elkander hunne vrome gedachten mededeelden? De onmetelijkheid van een donkerblauw hemelgewelf, waaraan

de eerste sterren begonnen te schitteren; het stilzwijgen van die grootsche natuur, welke als ingelogen scheen, om bij het einde van den dag haren Schepper te zegenen, alles in één woord, wat hen omringde, bracht Maria en Jozef er toe, om hunne harten tot God te verheffen. Evenals alle zuivere zielen schepte ook Jozef er behagen in, zijne blikken tot het met sterren bezaaide hemelgewelf op te slaan, en Gods eeuwige schoonheid en macht te bewonderen in die verschillende flikkerende sterrebeelden. Vervolgens zijne oogen weder slaande op de H. Maagd, die evenals hij in diepe overwegingen verslonden was, kwamen hem al die schitterende hemelbol-
len bleek en nietig voor, vergeleken bij degene, die naast hem zat. Was zij niet grooter, niet verhevener dan de hemel, was zij niet schooner en glansrijker dan de maan, wier zilveren licht bij Maria slechts als schaduw was? woonde de Schepper van het heelal niet in haar binnenste? Het scheen hem, dat de natuur zweeg van bewondering bij het aanschouwen van Maria, dat de sterren van vreugde schitterden in tegenwoordigheid van dat koninklijk aanschijn, dat de vogelen hunne stem weerhielden om de hare te hooren.

En Jozef, met hooveel aandacht en zielsverrukking luisterde hij naar de woorden vol wijsheid, welke van Maria's lippen vloeiden, als zij hare overpeinzingen afbrak, om hem hare gedachten mede te deelen. En als hij haar zijne vrees uitdrukte, van niet waardig te zijn om God in zijne woning te ontvangen en Hem onder de gedaante van een hulpbehoevend kind op zijne armen te dragen, wat deed het hem dan goed, door zijne Bruid te worden gerustgesteld, en haar aan de hand der H. Schrift te hooren verklaren, dat God niet zou komen om te heerschen maar om onderworpen te zijn; en dat de Heer, die ieder de noodige kracht geeft voor zijne taak, ook zou zorgen, dat Jozef en Maria hun ouderplichten naar behooren zouden vervullen.

Onder dergelijke heilige gesprekken sletten zij den avond, totdat het uur van rusten sloeg, en Jozef in een zachten slaap de noodige kracht ging verzamelen voor den arbeid van den volgenden dag.

Overweging en Gebed,

 hoe gelukkig zijt gij, groote Aartsvader, hoe rijk in uwe armoede. Zie, hoevele koningen, hoevele profeten en recht-

vaardigen vóór u hebben verzucht en verlangd om slechts te *zien* wat gij *bezit*, en zij hebben het niet gezien. Ach, welk een geluk voor mij, zoo ik de vernederendste diensten bij u had mogen verrichten! Hoe gaarne zou ik mijn geheele leven dusdanig hebben doorgebracht, als het mij slechts in ruil daarvoor gegeven werd, om dat heilig Tabernakel te aanschouwen, waarin God zijn verborgen schuilplaats hield. Hoe gaarne had ik, zij het slechts eenmaal, bij dat bewonderenswaardig Vat van heiligheid aanbeddend neergezonken voor den menschgeworden God, dien het in zijn binnenste besloot!.... Maar wat beklaag ik mij toch? Kan ik niet, zoo dikwijls ik zelf maar wil, de beminnelijke tegenwoordigheid van een verborgen God genieten? Is Jesus niet hier, op eenige schreden van mijne woning, onder de gedaante van brood in het H. Sacrament verborgen?.... Zie, ik kan een geluk smaken, dat u niet ten deel viel, ik kan Jesus werkelijk, met Godheid en Menschheid, in mijn hart ontvangen, mijne ziel geheel in de zijne uitstorten, geheel met Hem vereenzelvigd worden.

Maar ach, helaas, hoe weinig nader ik, om dat aanbiddelijk Voedsel te nuttigen, hoe lauw ben ik, als ik Jesus ontvangen

heb; hoe lang schijnt mij een half uur, in zijne tegenwoordigheid doorgebracht. Ik schaam mij, dat ik het bekennen moet, maar 't is alsof ik mij verveel, en dat in de tegenwoordigheid van het beminnelijkste, het hoogste Goed!

Welk een verschil H. Jozef, tusschen u en mij. Maar gij bemint Jesus, en ik helaas, ik bemin Hem niet, of zoo weinig, dat het geen liefde genoemd kan worden; mijn hart laat zich geheel door de schepselen beheerschen. Ach, om uwe liefde tot Jesus bid ik u, vraag voor mij de onthechting aan het aardsche. Dat ik slechts voor Jesus leve, en voortdurend verlange naar zijne tegenwoordigheid, en slechts mijn vermaak vinde aan de voeten van Jesus.

GEESTELIJKE RUIKER. Wat, o Heer, is er in den hemel en op aarde zoet, zonder U!

Voorbeeld.

Een godvreezend jongeling legde zich toe op de studiën, met het voornemen, later den priesterlijken staat te omhelzen, en zich aan het heil der zielen te wijden. Ongelukkig ondervond hij zulke moeilijkheden met het Latijn, dat zijn leermeester den moed liet zinken, en hem dit mede-

deelde. Weenend bad de scholier hem, om toch nog maar verder te willen beproeven. „Beste jongen,” antwoordde de geestelijke, „ik zie er slechts één middel op; beveel u aan den H. Jozef, dat hij u helpe, anders vrees ik, dat wij halverwege zullen blijven steken. Welaan, schep moed, ik zal mijn gebed met het uwe vereenigen; aan een volhardend gebed is de overwinning beloofd.” De jongeling deed zulks, hij bad met vuur, en de H. Jozef hielp hem op wonderlijke wijze. Zijn verstand werd langzamerhand ontwikkeld, en de grootste moeilijkheden kwam hij schitterend te boven. In het Groot Seminarie onderscheidde hij zich boven de anderen door zijn helderen geest, en hij werd een heilig priester. Later werd hij professor in verschillende vakken, en eindelijk vicaris-generaal; vele jongelingen leidde hij achtereenvolgens tot geleerde priesters op. Zijne dankbaarheid en vertrouwen tot den H. Jozef waren bekend, en hij verhaalde menigmaal met aandoening hoe deze goede Heilige hem geholpen had.

(Année miséricordieuse.)

TIENDE DAG.

De tweede reis.

ntusschen naderde hij al meer en meer, de schoone dag, die over de wereld de Zon der gerechtigheid zou doen schijnen, en de duisternissen van zonde en afgoderij verdrijven. Met een godsvrucht en teederheid, die de Engelen in verrukking bracht, bereidden Maria en Jozef het wiegje, waarin de Godmensch zou worden ontvangen. Wel waren zij arm! wilgetakjes en biezen, door de naartige hand van Jozef saamgevlochten, vormden als een mandje, gelijk aan dat, waarin de redder van het Joodsche volk, Mozes, op de wateren van den Nijl dreef; en Maria spon en weefde eigenhandig de doeken en windsels, grof wel is waar, maar van onschatbare waarde door de tranen van moederliefde, welke hare oogen er op gestort hadden.

Als Jozef zijne van liefde stralende blikken op die armoedige rustplaats liet gaan, sprak hij zuchtend: „Ach, moet onze God zóó zijn intocht doen in de wereld? Gij weet, Maria, dat ik nooit de rijkdommen onzer voorouders heb begeerd, maar in dit oogenblik betreur ik toch de schatten van

Salomon, om daarvan een heerlijken troon te vormen voor uw Zoon,.... voor mijn Zoon, omdat gij verlangt, dat ik Hem zoo zal noemen.”

Glimlachend antwoordde Maria: „Verontrust u daarover niet, dierbare Jozef; indien Gods Zoon gewild had, zoude Hij ons rijk hebben doen zijn, maar zie, Hij wilde arm geboren worden, en koos daarom twee armen tot ouders. Geloof mij, uw minnend hart zal Hem eene aangename rustplaats wezen dan het praalbed van Salomon.”

Ja, wel was dat wiegje arm en onaanzienlijk, maar toch was het voor den nederigen Jesus nog te rijk, en verkoos hij tot rustplaats eene kribbe!

Op zekeren dag even uitgegaan zijnde, kwam Jozef met ontsteld gelaat terug; medelijdend vroeg Maria hem naar de oorzaak van zijn bekommering. Jozef verhaalde haar nu, dat zoo juist een besluit bekend was gemaakt, waarin de keizer aan zijne onderdanen het bevel gaf, zich in de plaats hunner afstamming voor de volkstelling te doen inschrijven. Jozef moest naar Bethlehem, dat vier dagreizen van Nazareth verwijderd was, en moest Maria achterlaten, daar zij in Nazareth niet zouden kunnen terugkeeren vóór de geboorte van Jesus, dien

hij dus bij diens intrede in de wereld niet zou kunnen begroeten.

Maria deelde aanvankelijk in de ontsteltenis van Jozef, doch stelde hem weldra met hemelsche gelatenheid gerust; er stond immers geschreven bij den profeet Micheas : „En gij, Bethlehem, zijt geenszins de geringste onder de steden van Juda, want uit u zal geboren worden de Heerscher, die Israël regeeren zal.”

Jozef was getroffen over dit juiste antwoord en dankte God, hem zulk eene wijze echtgenoot te hebben geschonken. Maria zelve wist de plaats van Jesus' geboorte zeer goed, doch had aan God overgelaten, zijn wil te doen kennen. Zij namen dus de doeken en een weinig brood, stelden zich onder Gods hoede en begaven zich op weg.

Aan zich zelf dacht Jozef niet, maar wat hem het meest smartte, was deze pijnlijke reis voor die teedere en zwakke Maagd. Er moest spoedig worden voortgegaan, want het was winter, en vooral in de bergstreken doet dit jaargetijde zijne strengheid gevoelen. Wat deed het hem leed, des avonds zijne Bruid te zien afgewezen, als zij vermoeid van de reis een onderkomen zocht! Want in de gegeven omstandigheden weigerde

men dikwijls, beiden op te nemen; zij waren ook zoo arm!

Toch vond Jozef op deze reis troost in het gezelschap van Maria. Kon het ook anders? Zij verheugde zich, weldra Jesus te kunnen omhelzen, en deed Jozef in hare verrukking deelen.

Overweging en Gebed.

Neen, o neen, H. Jozef, zij kunnen niet ongelukkig zijn, die voortwandelen in het gezelschap van Jesus en Maria! Zij vinden een beschutting onder den mantel van de Moeder des Heeren, en Jesus is voor hen de veilige lichtbaak gedurende den nacht, het manna der woestijn, de rots, waaruit levend water ontspringt. Hoe dwaas handel ik toch, met steun te zoeken bij den zwakken mensch, die als een broos riet mij voor het vallen niet kan behoeden. — Leer mij, evenals gij, alles vaarwel zeggen en vergeten, om mij slechts op Jesus en Maria te verlaten en hen te volgen. Eens toch zal de dag komen, waarop ik alleen zal staan zonder vrienden aan de poort der eeuwigheid. Waartoe zal mij dan al die aardse vriendschap dienen? Als ik integendeel Jesus en Maria getrouw zal heb-

ben gediend, als ik hunne vriendschap zal verworven hebben, o dan zullen zij mij in dat uur met vreugde opnemen en ontvangen, en vol teederheid zal Jesus tot mij zeggen :

GEESTELIJKE RUIKER. „Goede en getrouwe dienstknecht, treed binnen in de vreugde uws Heeren.”

Voorbeeld.

Het is een groote fout in een waarlijk christelijke ziel, eene overdrevene vrees voor den dood te gevoelen. De H. Alphonsus zegt, dat men er naar dient te verlangen, daar wij eenmaal gestorven, buiten gevaar zijn, God te beledigen en den Hemel te verliezen. Ziehier hoe iemand door de hulp van den H. Jozef van die vrees genezen werd.

„Mijne moeder was eene vrome christin, maar zij had zulk een vrees voor den dood, dat ik er ontsteld van stond. Door middel van een St. Jozefsbeeldje, dat ik haar eens, zonder de minste bedoeling, gaf, ontstak zij in zulke vurige devotie tot dien Heilige, dat zij niet ophield, alom tot dezelfde godsvrucht aan te sporen, en dat zij zelve hem alle familie-aangelegenheden aanbeval. Eens

dat men bij ons eene novcen deed om een belangrijke gunst te verkrijgen, sprak zij tot mijne zusters: „Wij zullen verhoord worden, de H. Jozef heeft het mij beloofd.” En werkelijk, het geschiedde ook zoo.

„Op een anderen keer ried zij eene arme vrouw, wier man 700 francs te vorderen had, aan, tot den H. Jozef te bidden. En zie, de schuldenaar, die op het punt stond van failliet te gaan, schreef hun eenige dagen later een briefje, dat de som tot hunne beschikking lag.

„De H. Jozef beloonde mijne moeder voor haar ijver en godsvrucht, en toen het uur van sterven sloeg, was zij zoo kalm en tevreden, als men maar denken kan. Ik kreeg verlof om haar te bezoeken. Zoodra zij mij ontwaarde, sprak zij: „Mijn zoon, ik vertrek, naar het paradijs, naar den H. Jozef.” Zij sprak met mij over haren aanstaanden dood, over de begrafenis, en dat alles met eene kalmte, alsof het een gewone reis ware. Eenige uren later gaf zij in de heiligste gevoelens hare ziel aan God, en ik twijfel niet, of zij is reeds in den Hemel.”

(Verhaal van een kloosterling.)

ELFDE DAG.

Bethlehem.

Na vele ontzettende vermoeienissen, na vele uren van zware inspanning, kwamen onze heilige reizigers eindelijk aan de poort van Bethlehem, dat zij voor altijd beroemd zouden maken... Het kleine stadje was met vreemdelingen overstroomd. Daar Jozef van Bethlehem geboortig was, had hij er ongetwijfeld eenige bloedverwanten en kennissen. Hij klopte met Maria achtereenvolgens bij iedereen aan, maar helaas, tolkens te vergeefs; het was te laat, er was geen plaats meer voor hen. Iedere weigering was als een dolksteek in het hart van Jozef, niet voor zich zelf, daaraan dacht de onbaatzuchtige man niet, maar voor zijne onbevleete Bruid, die toch al zoo vermoeid was van een vierdaagschen tocht. Ziende, dat hij in de stad niet zou slagen, besloot hij, met Maria naar de poort terug te keeren, waar zich een uitgestrekt gebouw bevond, zonder bedden, zonder meubels wel is waar, maar waar iedereen den nacht kon doorbrengen. Helaas, ook dáár was geene plaats meer onbezet, het wemelde er van reizigers, die alles in beslag hadden geno-

men. Toen wierp hij een droeven blik vol liefde op Maria, die buiten stond te wachten, en weende. Doch de jeugdige Moedermaagd ontving als eene plotselinge ingeving, en wees hem eene grot in de nabijheid, waar de lastdieren der reizigers den nacht doorbrachten. Jozef aarzelde, dat was immers geene woning voor Maria, voor den Heer van hemel en aarde, doch zij hield vriendelijk aan, en zuchtend nam Jozef zijn intrek daarbinnen. Hij sloot den ingang zoo goed mogelijk, om Maria te beschutten voor den snijdenden nachtwind, en maakte zoo veel mogelijk eene rustplaats voor haar gereed. En Maria nam den medegebrachten mondvoorraad, en zette het sobere avondmaal voor. Vervolgens wilde Jozef de wieg gereed maken voor Jesus; ach, wat sneed het hem door de ziel, hier niets te vinden, slechts een houten kribbe zag hij, en onder tranen van aandoening bereidde hij die zoo goed hij vermocht; nog nimmer had een priester met inniger aandacht het offeraltaar toebereid. Daarna begaf hij zich op verzoek van Maria ter ruste.

En zie, *in den nacht kwam hier de Godmensch ter wereld, en de Moeder wond Hem in doeken, en legde Hem in de kribbe.* Maria's stem, trillend van hemelsche vreugde, wek-

te Jozef uit zijne sluimering; en nu vertoonde zich aan zijn oog een schouwspel, zoo schoon, zoo verheven, dat eene eeuwigheid van geluk niet bij machte zal zijn, om het uit zijn geheugen te wisschen. De H. Maagd lag daar op de knieën, schoon en glansrijk als een Seraphijn: zij hield op hare armen een klein Kindje in doeken gewonden, maar schitterend van goddelijken luister, waardoor de duisternis der kille grot in helder daglicht werd veranderd; en zij bood Het hem aan, zeggende: „Jozef, ziedaar uwen Zoon!”

De gevoelens te beschrijven, te beseffen zelfs, die thans het hart van Jozef bestormden en sneller deden kloppen, het is ons onmogelijk. Het was zijn God, de God van Abraham, Izaäk en Jacob, onder eene gedaante, die de ruwste harten moest verteederen. En het hart van Jozef, o het smolt weg van liefde, van sprakeloozen eerbied. Wat zou hij ook hebben kunnen zeggen? Hij schreide van aandoening, en tranen van dankbare liefde ontvloeiden aan zijne oogen. En als eindelijk Maria hem toeriep: „Dierbare Jozef, zie, dit hemelsche Kind smeekt u door mijn mond, om zijn vader te willen zijn, om het aan te nemen als uw eigen Zoon, kom nader, het verlangt naar uwe

reine omhelzingen,” — toen overwon Jozef zijne heilige vreeze, en sidderend naderde hij tot het Goddelijk Kind, tot den *Emmanuel*, *God met ons* ; hij strekte zijne armen tot Maria uit, en ontving uit hare moederhanden zijn God. Hij omhelsde het aanminnig Wicht, en drukte het aan zijn vurig minnend harte, en stamelde de woorden : „Mijn God, mijn Zoon !” En de hemelsche Vader bekrachtigde deze aanneming, en stortte in Jozefs zuiver hart een vonkje zijner oneindige liefde ; en de H. Geest daalde over hem neder, en om de lippen van Maria speelde een hemelsche glimlach, terwijl zij zachtkeus de woorden van haren lofzang herhaalde, en de Engelen zongen het vreugdevolle :

„Glorie aan God in den hooge, en op aarde vrede aan die van goeden wille zijn.”

Overweging en Gebed.

Hoe groot, hoe onnoemelijk groot was uwe vreugde, o beminde patroon der H. Kerk, toen het u gegeven was, den Zoon van God, die de uwe wilde zijn, in uwe armen te drukken ! Uwe verrukking doet mij denken aan die van eene ziel, welke uit het Vagevuur verlost, toegelaten

wordt tot de aanschouwing van het Goddelijk Aanschijn, om zich in den Oceaan van eindeloos geluk te dompelen ! Zal dat geluk ook mij eenmaal zijn weggelegd ? Ach ja, ik hoop het, door uwe voorspraak, door de verdiensten van Jesus en Maria. Maak toch, dat ik Jesus beminne en Hem nimmermeer beleedige ; dat ik Maria liefhebbe en haar immer aanroep in mijne noodwendigheden. Moge ik met een gerust hart de woorden van den H. Augustinus kunnen herhalen :

GEESTELIJKE RUIKER. Dat ik sterve, o mijn God, opdat ik U moge zien en bezitten voor alle eeuwigheid !

Voorbeeld.

Onder een brandend heete zon reed ik zonder doel voort langs de zandige kust van Senegal ; ik liet mijn paard maar draven, zonder te weten waarheen, door een mij geheel onbekende streek. Het geschui fel der verschrikte slangen, het plonsen in het water van een of anderen kaaiman, die de hoefslagen van mijn viervoeter uit zijne rust hadden opgeschrikt, waren de eenige geluiden, welke de stilte van deze eentonige, barre woestenij verbraken. En

toch was er iets, wat mij onwederstaanbaar aandreef, mijn rijtochtje nog immer te verlengen. Plotseling ontwaarde ik een verval-
len hut, en mijne eerste gedachte was, daar
binnen eens een kijkje te nemen. Zoodra
ik den drempel overschreed, hoorde ik eene
stem mij verschrikt toeroepen :

„Wie is daar?”

„Een priester, een missionnaris,” ant-
woordde ik, „vrees niet. God zegene u...”

„Een priester, o pater, gij zijt van har-
te welkom. Laten wij ons haasten om de
zaken van mijn geweten in orde te bren-
gen.”

Het was een soldaat van het Fransche
leger, die daar voor mij lag. Het gehuil
der jakhalzen, die door de reeds begonnen
ontbinding werden aangetrokken, overtuig-
den mij, dat er maar weinig tijd over was.
Hij biechtte, en ik begreep nu den gehei-
men aandrang, die mij tot in die hut ge-
voerd had.

Toen hij klaar was, sprak hij ongekun-
steld : „Ik wist zeker, dat hier een pries-
ter zou komen !”

„Wat ? Denk er aan, wij zijn hier niet
in Frankrijk, maar in het hartje van Af-
rika !”

„Wel ja, dat maakt niets uit. Ik draag

het koordje van den H. Jozef, en ik ben lid van zijn broederschap voor een zaligen dood. Welnu, mijn geweten was niet rein, de H. Jozef moest mij dus een biechtvader bezorgen: dat heb ik hem gezegd, en mijn vertrouwen is niet beschaamd."

"O, nu begrijp ik alles. Welaan, mijn vriend, stel uw vertrouwen steeds op den H. Jozef: de dood komt, maar brengt met zich het leven der ziel, in gezelschap van Jesus, Maria en Jozef."

Werkelijk, twee uren later stierf de soldaat.

(Een Missionnaris van Afrika.)

TWAALFDE DAG

Bethlehem.

(vervolg.)

Voor de kribbe aanbiddend neergebogen, vergaten Maria en Jozef alles, om slechts aan hun Schepper te denken, die daar in schamele doeken gewonden voor hen lag. Jozef vooral was als vernietigd onder het gewicht van zoo een groote gunst, en geheel verslonden in de aanbidding

van zijn God. Ongetwijfeld zou de morgenstond hem nog steeds in dezelfde houding gevonden hebben, als niet een verward gedruis van stemmen aan den ingang der grot hem had gewekt. Verscheidene mannen stonden daar buiten, begeerig om binnen te treden, Jozef zag aan hunne kleeding, dat het herders waren, en sprak: „Broeders, wat zoekt gij? — „Een Engel des Heeren,” was het antwoord, „is ons verschenen, en heeft ons aangekondigd, dat de Heer geboren is in de stad van David, wij moeten Hem zoeken, liggend in een kribbe. Zeg ons, of Hij hier is, dan wel of wij elders moeten gaan zoeken, want wij willen Hem zien en aanbidden.”

Deze woorden vervulden den H. Jozef met buitengewone vreugde; hij zegende God, die volgens den lofzang van Maria, zich bij voorkeur aan de nederigen openbaarde, en sprak: „Komt binnen, Christus de Redder is hier,” en hij bracht hen bij de kribbe.

Wie zou de ongekunstelde vreugde dier goede lieden kunnen beschrijven, bij het zien van hun Schepper, klein en arm geworden zooals zij, en die hen had uitgekozen als de eerste, om Hem te komen aanbidden. Stil en ingetogen vielen zij op de

knieën voor het Goddelijk Kindje, en drukten vol eerbied hunne sidderende lippen op de voeten van den pasgeboren God; vervolgens wenschten die eenvoudige lieden in even eenvoudige als hartelijke taal de verrukte ouders geluk met de geboorte van dit Hemelsch Kind. Daarna verhaalden zij al de bijzonderheden van de verschijning der Engelen, en de heilige Maagd luisterde vol aandacht en liefde naar dit verhaal, zoo aandoenlijk in zijn kinderlijken eenvoud.

En als zij geëindigd hadden, snelden zij henen, om aan hunne gezellen te verhalen van de wonderlijke gebeurtenis, welke dezen nacht had plaats gegrepen, dat de Messias geboren was te Bethlehem.

Den volgenden morgen kwamen nog meerdere arme herders en landlieden met hunne vrouwen en kinderen om Jesus te aanschouwen, Jozef noodigde hen om binnen te komen en zij kwamen en brachten het Kind hunne hulde. Wat ging er om in de harten van Maria en Jozef, bij het zien van die arme eenvoudige lieden, welke het eerste waardig gekeurd werden om hun Heiland te aanschouwen. En dezen konden hunne oogen van het heilig drietal niet afwenden, van dat Kind, dat zijne teedere handjes tot hen uitstrekte, van die Moeder, stralende

van geluk en schoonheid en vreugde; van dien Vader, teederminnend over zijne schatten neergebogen. Hunne kinderen brachten Jesus volgens het gebruik hunne nederige geschenken, bestaande in eenige vruchten of ruw gebak. En Maria glimlachte die lieve onschuldige kleinen met zulke hemelsche zoetheid toe, dat dit schouwspel onuitwischbaar in hun geheugen bleef gegrift.

Zoodanig ging deze eerste nacht van Jesus' leven voorbij, nacht vol zegeningen en genaden, nacht, die het Licht der wereld had voortgebracht en straks het aanschijn der aarde door de almachtige stralen van dat hemelsche Licht zou vernieuwen.

Overweging en Gebed.

Heilige Aartsvader, gij zijt ons aller vader naar het geloof; na Maria waart gij de eerste, die het Kind Jesus, den Godmensch in zijne vernedering, mocht aanbidden; aan u komt de eer toe, Hem en zijne heilige Moeder het eerst aan de kleinen en geringen te hebben doen kennen. Ach ik smeeke u, verwerf ook mij de genade, Jesus en Maria te kennen, te beminnen en hen getrouw te dienen en na te volgen, en eens en voor altijd te ver-

zaken aan alles, wat hun kan mishagen, vooral hoogmoed, zinnelijkheid en gehechtheid aan aardse goederen. Verwerf mij de volharding tot het einde, opdat ik in uw gezelschap de beminnelijke tegenwoordigheid van Jesus en Maria eeuwig moge genieten. Amen.

GEESTELIJKE RUIKER. Groote heilige Jozef, leer mij Jesus en Maria te beminnen, zooals gij hen hebt lief gehad.

Voorbeeld.

Het was tijdens eene besmettelijke ziekte, die eene gansche streek verwoestte maar vooral de armen en hulpbehoevenden aantastte, dat een vroom priester eens eenen duffen en vuilen stal binnen ging, waar een slachtoffer der ziekte lag uitgestrekt. Wij zullen het niet wagen, diens uiterlijk te beschrijven; genoeg zij het te zeggen, dat hij duldellooze smarten leed. Geheel alleen, van allen verlaten, kromde zich de ongelukkige op zijn lijdensbed, een hoop muf en vunzig stroo. Geen stoel, geen tafel, niets was er, hij had alles verkocht, om zich een weinig warme bouillon te kunnen verschaffen. Langs den zwarten muur hingen eene zaag en een paar andere werktuigen, zijn geheele rijk-

dom, toen zijne armen nog in staat waren om te werken; nu echter hingen zij slap en machteloos langs het misvormde lichaam. „Gij lijdt ongetwijfeld veel, arme vriend,” sprak de medelijdende priester, „maar gij zult Goddank spoedig deze wereld verlaten, waar niets dan ellende uw deel is geweest.”

„Ellende, pater? Neen, gij vergist u; *ik nam den H. Jozef tot patroon en voorbeeld*, en evenals hij heb ik mij nooit beklagd over mijn lot. Ik kende gelukkig geen haat, geen afgunst, en sliep gerust na al de inspanning van een vermoeienden dag; met smaak at ik mijn harde korst brood. Ik was arm, dat is zoo: maar was de H. Jozef dat ook niet? Als ik gezond word, waaraan ik echter twijfel, zal ik weder naar de werf gaan, waar ik werkzaam was.” De priester stond verbaasd over zulke verheven christelijke gevoelens bij zulk een ongeletterden man, en sprak hem moed in voor den ophanden zijnden dood. „O, antwoordde de man glimlachend, „ik heb gelukkig goed geleefd; met Gods hulp zal ik ook goed sterven...”

(*Année miséricordieuse.*)

DE R T I E N D E D A G.

Vreugde en smart.

Jhans verhief zich voor de achtste maal sedert Jesus' geboorte de zon boven de grot, en kondigde nu aan Maria en Jozef *vreugde en droefheid* aan; vreugde, omdat door hen heden de Heilige Naam aan de wereld zou worden geopenbaard; droefheid, omdat die openbaarmaking moest worden voorafgegaan door de pijn der bloedige besnijdenis.

Om te kunnen beseffen, hoezeer het hart van Jozef bij deze gedachte leed, zou men zijne liefde voor Jesus moeten kennen. Jesus was de Zoon van eene Maagd, van de zuiverste der maagden; de Zoon zijner Bruid, de getrouwste en meest beminnde der bruiden; het was ook zijn Zoon, hij had Hem uit de handen van den hemelschen Vader, uit de armen van Maria zelve ontvangen. Meer nog, Jozef wist, dat dit Kind, hetwelk daar in de kribbe als een hulpeloos Wicht vóór hem lag, de Heiland was, de Messias, zijn God en Heer. Reeds zag Jozef het scherpe staal in dat onschuldige lichaam dringen, reeds meende hij de hartverscheurende smartkreten te hooren

van het Goddelijk Kind, dat bleek, en uitgeput van pijn, slechts van vermoeidheid en afmatting de oogen zou sluiten in een onrustigen slaap.

Jozef zag nog verder. Hij wist uit de woorden van den Engel, dat de Pasgeborene de wereld zou verlossen, en zich dus als zoenoffer zou stellen voor de zonden van het geheele menschdom. De druppels bloed, die de besnijdenis zou kosten, waren niets bij de stroomen, welke later uit zijne kostbare wonden zouden vloeien bij de wreede geeseling, bij de onmenschelijke kroning met doornen.

De droefheid van Jozef werd nog vermeerderd door de grievende smart van Maria, welke haar Kind mateloos beminde, haar God, die uit haar had willen geboren worden, die hare liefkozingen afbedelde, en in hare armen sliep. Ach, toen de bedienaar der Mozaïsche wet binnentrad om haar Kind op te eischen tot de pijnlijke plechtigheid, was die teedere Maagd hare droefheid niet langer meester; zij weende. Ach, hoe sneed de smart van zulk een bemind wezen den armen Jozef door de ziel!

Echter smaakte de heilige Aartsvader ook heden den troost, aan de wereld een Naam

te openbaren vol aanbiddelijke zoetheid, een Naam, waarop alle knie zich zou buigen, en die dood en hel zou overwinnen.

Deze Naam was door den Engel aan Maria en Jozef geopenbaard; maar het gebruik wilde, dat de kinderen eerst na de besnijdenis hun naam ontvingen: de heilige ouders wachtten dus met ongeduld het oogenblik, waarop het hun gegeven zou zijn, hun dierbaren Schat met den zoeten naam Jesus te mogen aanspreken. Als dus de bloedige plechtigheid had plaats gehad, en Maria haren lieveling weder in de armen drukte, en zijne smart poogde te doen bedaren, vroeg de priester hun, hoe het kind genoemd zou worden. In hare nederigheid liet Maria, de hoogste in rang, aan den voedstervader van het Goddelijke Wicht het woord, en Jozef sprak: „Zijn Naam is Jesus!”

Overweging en Gebed.

Gelukzalige, heilige Jozef, het was voor u zeer zeker roemvol, om nog vóór de Apostelen, aan de wereld dien sterken Naam te mogen openbaren, welke de aarde zou verlossen, den hemel in verrukking brengen, de hel machteloos in hare kolken doen terugzinken; maar nog grootere eer

was het, er het diepe geheim van begrepen te hebben. Immers, gij wist het, door dien Naam werd uw Kind bestemd tot Slachten Zoenoffer voor onze zonden; tot Uitdeler onzer schulden en Middelaar tusschen den vergramden God en ons. Evenzeer dus als in het goddelijk vleesch van Jesus, grifte het zwaard ook dien zoeten Naam in uw hart, en sedert dat oogenblik onderging uw hart als 't ware een voortdurend martelaarschap bij de gedachte aan het vreeselijke lijden van Jesus in de toekomst.

Ook ik, beminde Vader en Beschermmer, ook ik heb in mijne ziel het afdruksel ontvangen van Jesus' heiligen Naam; mijne ziel is gezuiverd in zijn aanbiddelijk bloed, en ik ben dus verplicht, een nieuw leven te lijden, in God verborgen, en mijn vleesch met deszelfs begeerlijkheden te kruisigen.

Maar helaas, hoe slecht vervul ik deze plichten, hoe weinig draag ik er roem op, den naam van Christen te dragen. Waartoe zal hij mij later dienen, als mijn gedrag er niet aan beantwoord heeft?....

Ach H. Jozef, maak toch, bid ik u, dat ik in 't vervolg beter den naam van Jesus moge begrijpen: dat ik er niet alleen de zoetheid van smake, maar ook de wijze lessen begrijpe, die er in liggen opgesloten,

dat ik ze drukke in mijne handen en voeten, om mijn handel en wandel zoodoende te heiligen; in mijn andere zintuigen, opdat ik ze alle met de meeste zorg voor iedere besmetting bewake; in mijn hart, opdat zijne neiging ten goede gestierd worde; prent in één woord in mijn geheele wezen het lijden en den dood van Christus, opdat mijn leven als eene weerkaatsing zij van het zijne, en ik in zijn Heiligen Naam alle vijanden mijner ziel moge overwinnen.

GEESTELIJKE RUIKER: Ik draag in mijn lichaam de wonderteekenen van den Heer Jesus. (1)

Voorbeeld.

Ans, bij Luik. 15 Nov. 1878.

Eerw. Pater,

Doordrongen van de levendigste dankbaarheid, acht ik mij gelukkig, mij van eene gedane belofte te kwijten, en in uwe *Annales de St. Joseph* de volgende gunst bekend te maken. Ruim achttien maanden werd ik geplaagd door eene hevige maagpijn, die hardnekkig weerstand bood aan al

(1) Gal: VI 17.

de zorgen, welke de geneesheer van ons pensionnaat aan mij besteedde. Ik heb echter niet opgehouden, de eene noveen na de andere te houden, en met vertrouwen de hulp in te roepen van de H.H. Harten van Jesus en Maria, alsmede de machtige voorspraak van den H. Jozef, om mijne genezing te verkrijgen, ofwel een zaligen dood.

Van de kunst hoopte ik niets meer, de kwaal verergerde, en onlangs in het laatst van October ontving ik de HH. Sacramenten der stervenden. Nu besloot ik nogmaals eene Novene te beginnen, tot de HH. Harten van Jesus en Maria en tot den glorierijken H. Jozef, met inroeping der gebeden van Pius IX en die van het geheele pensionnaat, onder uitdrukkelijke belofte, indien ik genas, dit in de *Annales de St. Joseph* bekend te maken. Den 4den November j.l. den laatsten dag der noveen, ontving ik de H. Communie in mijne kamer; na de dankzegging gevoelde ik mij eensklaps beter, ik nam eenig voedsel, zonder daarvan letsel te hebben; nu stond ik op, kleeedde mij en ging geheel alleen zonder steun naar de kapel, om voor Jesus neer te knielen, en mijn hart in gevoelens van innige dankbaarheid voor God uit te storten; ik was volkomen genezen! — Sedert dien dag ver-

richt ik mijne gewone bezigheden, zonder vermoeienis of hinder te gevoelen. Ziedaar Eerw. Pater het feit, gelijk het zich heeft voorgedragen. Eeuwige dank aan Jesus, Maria en Jozef.

Aanvaard enz.

ANNA JOSEPH LACROIX,
pensionnaire van het Weeshuis der
Zusters van den
H. Vincentius, te Ans, bij Luik.

Als ooggetuige van bovengemeld feit bevestig ik de waarheid van het verhaal:

ZUSTER VICTOIRE DAMBAROY.
Overste van bovengenoemd huis.

VEERTIENDE DAG.

Vreugde en ongerustheid.

Weldra was het gerucht van de groote gebeurtenis te Bethlehem door de vrome herders in den ganschen omtrek verspreid, men sprak slechts over het kind van Jozef, en over de wondervolle teekenen zijner komst. En allen, die de herders hoorden, stonden verbaasd over hun verhaal. (1) Na hen gehoord te hebben,

[1] Lucas, II. 18.

wilde men persoonlijk die heilige familie zien, en in grooten getale stroomden ongetwijfeld velen naar de arme hut, waar het heilig drietal thans gehuisvest was. O, wat moet Jozef zich verheugd hebben, zijn dubbel schat het voorwerp te zien van zoo veel belangstelling. Minzaam ontving hij allen, en als zij de goddelijke schoonheid van Jesus bewonderden, en de nederige majesteit, welke het hoofd der koninklijke Moeder omstraalde, waren zij overtuigd, en zeiden: „Wij gelooven, dat de zoon van Jozef de Verlosser is, aan onze vaders beloofd.”

Eene onverwachte gebeurtenis bracht er nog meer toe bij, om de aandacht der gansche wereld op dit arme gezin te vestigen. Als Jozef zekeren avond na eene korte afwezigheid terugkeerde, zag hij in de nabijheid van zijne deur een geheele karavaan van fraai opgetuigde lastdieren en kameelen, benevens een ganschen stoet dienaren; de gansche buurt was in opschudding. Bovendien ontdekte hij eene wonderbaar groote ster aan het uitspansel, die een schitterenden stralenbundel op zijne woning uitgoot. Binnen gekomen zijnde, zag hij drie voorname mannen met ontbloot hoofd voor Maria neergeknield, om het Goddelijk Kind op haren schoot te aanbidden. Eene zoete

hemelsche vreugde, gemengd met vurige liefde en diepen eerbied, sprak uit hunne oogen, welke onafgewend op Moeder en Kind gevestigd waren; zij aanbaden, zij bewonderden, zij smeekten in stilte. Daarna brachten zij hunne geschenken, goud, wierook en mirre, aan den nieuwen Koning der Joden.

Het hart van Jozef was overstelpt van vreugde, hij zag nu de voorzegging van David in vervulling gaan, dat koningen en volken zouden komen om voor den Messias neer te knielen, Hem te aanbidden, en hunne geschenken te offeren. Jesus was werkelijk de Verlosser, niet slechts voor Israël, maar voor alle volken. Van dit oogenblik af, wij mogen het gerust aannemen, opende Jozef zijn vaderhart voor de Kerk, de onbesmette Bruid van Jesus-Christus, en werd hij de *Patroon der gansche H. Kerk*.

Vervolgens verhaalden de Wijzen, hoe zij eene geheimzinnige ster hadden gezien, en eene ingeving des hemels ontvangen, om in Judea den Heerscher der wereld te gaan zoeken. Verrukt luisterden Maria en Jozef naar hun verhaal, doch toen de laatste de woorden vernam, die Herodes tot de vorsten gericht had: „Boodschapt mij, waar het kind is, opdat ik kome en het aanbid-

de,” toen sloeg Jozef de schrik om het minnend hart. Immers, hij wist, dat Jesus slechts door lijden en vervolging zijne glorie zou binnengaan, en dat velen tegen Hem zouden samenspannen.

Van den anderen kant kende hij het wreede karakter van den onmenschelijken Herodes, die Jesus wellicht zou trachten te dooden. Het Goddelijk Kind was immers de *„nieuwgeboren Koning der Joden.”*

In deze netelige omstandigheid nam Jozef gelijk immer zijn toevlucht tot God. Was zijn gebed altijd welkom in den Hemel, hoeveel te meer thans, nu hij bad voor Jesus en Maria.

En zie, de Aartsengel Gabriël werd aan de drie Wijzen gezonden, en beduidde hun in den slaap, dat zij niet naar Herodes moesten wederkeeren. En opgestaan zijnde, keerden zij langs een anderen weg naar hun land terug.

Overweging en Gebed.

Groote Heilige, hoe bewonderenswaardig is uw gedrag in alles, hoe leerzaam voor ons ! Ja waarlijk, gij zijt bij Jesus de waardige plaatsbekleeder van God den Vader, die alles met zorg en nauwgezetheid

bestiert, en toch zonder overhaasting. Uw voorbeeld leert mij voorzichtig te zijn zonder overdreven vrees, het leert mij, iederen dag al het mogelijke te doen, zoo voor mijn eeuwig welzijn als voor het tijdelijke, en verder mijn vertrouwen te stellen op God, en onder zijne veilige hoede rustig in te slapen, zonder zijne ondoorgrondelijke raadsbesluiten vooruit te willen loopen. Ach, hoe gelukkig zou mijn leven zijn, als ik altijd zoo handelde! Wat toch is verstandiger, dan zich op God te verlaten, op dien goeden God, die alle schepselen voedt, en zelfs de kleine vogeltjes niet vergeet, als hunne kreten ten hemel stijgen om spijs? Hoe zou Hij mij dan kunnen vergeten, die naar zijn beeld en gelijkenis geschapen ben? Wij zijn allen zijne kinderen, geen haar van ons hoofd zal zonder zijne toelating gekrenkt worden. Moest dat alles niet voldoende zijn om onze kleinmoedigheid te overwinnen, en op God te bouwen?

Ach, goede Heilige, verwerf mij de genade, mij dikwijls de beloften des Heeren te herinneren, om zodoende alle overdreven ongerustheid te verbaanen. Maak, dat ik mijn best doe om in alles aan God te behagen, en voor het overige alles aan zijne wijsheid over te laten. *Amen.*

GEESTELIJKE RUIKER. Op U, o Heer, heb ik mijn vertrouwen gesteld; ik zal in eeuwigheid niet beschaamd gemaakt worden. (1).

Voorbeeld.

De eerbiedwaardige dienaars des Heeren, Maria-Johanna Orsolina werd langen tijd hevig door den duivel gekweld. Dikwijls zag zij hem woedend voor haar staan, om haar op honderden wreede wijzen te vervolgen. In die aanvallen nam zij steeds hare toevlucht tot den H. Jozef. Zij deed het met zulk een levend geloof en vertrouwen, dat zij alle pogingen van de hel machteloos maakte, en zij getroost en gesterkt werd tegen den harden strijd. Zij schreef den naam van haar hemelschen Beschermers op hare hand, en telkens als zij weer werd aangevallen, toonde zij die letters aan satan, welke daarop verschrikt de vlucht nam, en ten slotte den strijd opgaf.

Laten wij ook in al onze noodwendigheden tot hem gaan, en wij zullen geholpen worden.

(Année miséricordieuse.)

(1) Ps. XXX. 2.

VIJFTIENDE DAG.

Vreugde en droefheid.

oen de kleine Jesus veertig dagen oud was, moest Hij aan de priesters vertoond worden; Hij was de eerstgeborene van het heilige huisgezin, en behoorde alzoo aan God.

Reeds vroeg stond Jozef op, vol vreugde over de aanstaande plechtigheid. Vurig had hij naar dit oogenblik verlangd, om op plechtige wijze den God zijner Vaderen te gaan bedanken voor de onschatbare gunst van hem met de heiligste, de gezegendste onder de vrouwen te hebben vereenigd, en vooral voor de genade, dat hij boven allen verkoren was geworden, om de plaats van vader in de Heilige Familie te bekleeden. Ook Maria was vol heilige vreugde, nu zij aan God de vrucht van hare maagdelijkheid kon gaan aanbieden, terwijl zij niettemin hare glorie verborg, als ware zij slechts eene gewone moeder.

Jozef nam nu twee duiven mede, waarvan de eene moest worden geslacht-offerd tot zuivering van Haar, die reiner was dan het licht, en de andere tot erkenning van Gods heerschappij over het goddelijk Kind.

Maria nam op bevel van Jozef den kleinen Jesus in hare armen en verborg Hem onder haren sluier. Zoo begaven beiden zich op weg.

Wat gevoelde Jozef zich rijk in zijne armoede! Bezat hij niet het grootste, het heiligste, dat ooit op aarde was gezien? Hij kon God een grooter offer brengen dan alle vorsten der aarde, hij ging God op eene waardige wijze verheerlijken, door Hem een oneindig offer te brengen, God zelf, in de gedaante van een klein kind.

Onderweg onderhielden de beide gelukkige echtgenooten elkander slechts over hun innig beminden schat; van tijd tot tijd beschouwde de jeugdige Moeder met onuitsprekelijke teederheid haren Lieveeling, en als zij Jesus wakker zag, lichtte zij even den sluier op; o, hoe hemelsch was die beminnelijke glimlach, dien Jesus zijn overgelukkigen vader toestierde; hoe zoet de opslag van die goddelijke oogen, als Jozef sidderend van eerbiedige liefde zijne lippen drukte op het aanminnige gelaat van den Oneindige, hier in schamele doeken gewikkeld.

In Jerusalem gekomen, schreden zij ingetogen voort naar den tempel, zonder het trotsche koninklijke paleis een blik waardig

te keuren. Hadden zij niet den Koning der koningen bij hen? Het scheen Jozef toe, dat de tempel afgunstig was op zijn geluk. En inderdaad, hij bezat in werkelijkheid datgene, wat binnen de muren van Gods gebouw slechts werd afgebeeld. Jesus was het ware heiligdom. Hij was tegelijk het verhevenste Offer en de heiligste Offeraar, het ware Altaar en de eenige Hoogepriester, waardig om tot God te naderen. En Maria, zij was die Arke des Nieuwen Verbonds, die verheven Lichtdrager, kostbaarder dan die, welke den tempel verlichtte.

Niemand echter sloeg in den tempel acht op die eenvoudige lieden, en nederig wachtten zij hunne beurt af. Eensklaps echter ziet men in groote haast den heiligen grijsaard Simeon aan komen snellen. Verwonderd over zijne gejaagdheid, maken allen eerbiedig plaats voor den godvreezenden man. Voor Maria gekomen, knielt hij deemoedig neer en strekt smeekend zijne armen uit. De jeugdige Maagd begreep hem en reikte hem haar kind over. En vol aandoening drukte Simeon den Heiland aan zijn hart, en dankte vervolgens den Hemel, dat hij zijn God had mogen aanschouwen, neergedaald om de wereld te verlossen.

Wat deed deze plotselinge openbaring

van de grootheid zijns Zoons het hart van Jozef met versnelde slagen kloppen. Maar ach, weldra zou die vreugde in diepe smart veranderen bij de woorden van den grijsaard: „Vrouwe, zie, deze is gesteld tot val en opstanding van velen in Israël.... en een zwaard zal uwe ziel doorboren.”

Ach, Jozef, welk een grievend leed ondervondt gij, als gij bij deze woorden de tranen aan Maria's oogen zaagt ontvlieten, als gij de grenzenlooze smart bespeurdet, waaraan uwe zachtzinnige Bruid bij deze voorspelling ten prooi was.

Evenals de priesters in den tempel eenigen tijd de offerdieren moesten voeden en verzorgen, zoo ook zou thans Jozef zijnen Jesus slechts terugontvangen, om Hem groot te brengen en voor Hem te arbeiden eenige jaren, doch slechts om Hem in het leven te bewaren als een Offerlam van oneindige waarde, bestemd om ter slachtbank te worden geleid tot uitdelging onzer zondenschulden.

Na aan alle voorschriften der wet voldaan te hebben, gingen beiden met Jesus uit den tempel en sloegen zwijgend den weg in naar het stille Nazareth.

Overweging en Gebed.

Hoe weinig, heilige en bedroefde Aarts vader, hoe weinig heb ik tot heden het geheim des kruises begrepen! De H. Geest zegt, dat God gewoon is, hen te kastijden, die hij onder zijne kinderen rekent; dat men, om aan de hemelsche glorie deelachtig te worden, hier beneden de gelijkenis van den gekruisten Jesus moet vertoonen. En toch, ik kan het niet verdragen, als ik niet met vrede word gelaten; ik kan het niet van mij verkrijgen, om de weinige bittere druppels te drinken, die God in den kelk mijns levens heeft gemengd.

Ach, heilige Jozef, indien er onder de menschenkinderen iemand geweest is, die verdiende, hier op aarde onvermengd geluk te genieten, waren dat dan Jesus niet en Maria, en gij, de plaatsbekleeder des Hemelschen Vaders in dit heilig huisgezin? En wat zie ik? Jesus is een man van smarten geworden, het uitvaagsel van het menschdom; Maria, de Moeder der smarten, de Koningin der Martelaren, gevoelde haar geheele leven een vlijmend zwaard haar onschuldige ziel doorboren; gij zelf, de eenige steun van hen beiden, zijt ten prooi geweest aan grievend zielewee; uw hart werd als 't ware over-

stelpt van het lijden, dat hunne harten niet meer konden bevatten. En dat alles om mij, om mijne zonden!

O, ik ondankbare; ik weiger iedere vernedering, ieder verdriet, hoe klein ook. Neen, heilige Jozef, ik wil niet langer door zulken zwarten ondank Jesus bedroeven. Leer mij zoetheid vinden in het lijden, bij de gedachte, dat het heiligste Drietal mij daarin is voorgegaan, opdat ik evenals gij eenmaal eene schitterende kroon in den hemel moge verwerven. *Amen.*

GEESTELIJKE RUIKER. Hemelsche Vader, niet mijn, maar uw wil geschiede!

Voorbeeld.

Men leest in het *Leven van de Eerw. Moeder Maria Felicitas, eerste Overste van de Zusters van den H. Jozef te Luik, door pater Pruvost (S. J.)*

„Men zou een heel boekdeel kunnen vullen, als men al de buitengewone gunsten wilde vermelden, welke Moeder Felicitas door de voorspraak van den H. Jozef heeft verworven. Zij was van meening, dat als er eene of andere noodzakelijke uitgaaf moest gedaan worden, men dit niet diende uit te stellen, al waren er ook geen hulpmiddelen;

in zulke gevallen ging zij tot den H. Jozef. Bij dergelijke gelegenheid had zij eens *tienduizend francs* noodig; het was voor een allernoodzakelijkste uitgaaf. Zij bezat ze niet, maar stelde haar vertrouwen op Jesus' Voedstervader, en de gevraagde som kwam. Bij eene andere gelegenheid had zij *vijftienhonderd francs* noodig voor een werk in het klooster. Maar waar ze vandaan te halen? De goede Overste laat eene novene houden, en geeft bevel om het werk maar op voorhand te beginnen. Den negenden dag kwam een kanunnik vragen om haar te spreken, en stelde haar bovengenoemd bedrag ter hand, dat een godvreezend persoon hem voor een of ander liefdadig doel had geschonken. Zuster Felicitas legde hem de zaak uit, en de kanunnik verzekerde haar, dat hij van haar plan niets wist, maar dat hij des nachts een onweerstaanbaren aandrang had gevoeld, om het geld bij haar te brengen. — Op een anderen keer, dat zij weer haar toevlucht had genomen tot haar *hemelschen bankier*, stelde een eerbiedwaardige grijsaard aan de zuster portierster een rolletje goudstukken ter hand, en verdween daarna, zonder dat men ooit te weten is gekomen, wie hij was.

ZESTIENDE DAG.

De Vlucht.

Jozef en Maria gevoelden zich buitengemeen gelukkig, weder hun arme vreedzame woning te Nazareth bereikt te hebben. Hun gemoed, in de laatste dagen door zoovele verschillende aandoeningen geschokt, had rust noodig en stille eenzaamheid, om kalm de groote gebeurtenissen te kunnen overwegen, waarvan zij onlangs getuigen geweest waren, en met welgevallen de oneindige Majesteit te kunnen aanschouwen, als een klein kind rustend in de wieg. Ongetwijfeld vervolgde Simeon's voorzegging hen voortdurend als een ijselijk schrikbeeld, maar zij waren onderworpen; zij wilden, wat de Hemelsche Vader wilde, en in zulke gesteltenis hebben ook de tranen hare zoetheid.....

Helaas, ook deze geringe vreugde moest nog door nieuwe rampen vergald worden!

Het was nacht..... De oude arglistige Herodes lag onrustig op zijn koninklijk rustbed, hij vreesde zich den scepter te zien ontnemen door een zoon van David. Toen hij de Wijzen niet zag terugkomen, had hij in Bethlehem een onderzoek naar hen inge-

steld, en vernomen, dat zij plotseling verdwenen waren, evenals die arme Galileër, welke aangezien werd voor den Vader van den Messias. Ook had hij nog gehoord, dat de oude Simeon in den tempel een kind had aangewezen als Verlosser van Israël. Thans kende de toomelooze woede van den wreeden Herodes geene grenzen meer, en hij zon op middelen om zijn waggelenden troon te bevestigen. Plotseling rijpt er een plan in zijn goddeloos brein, even wreed als bloeddorstig. Alle kinderen beneden de twee jaren, in Bethlehem en omstreken geboren, zullen worden vermoord. Bovendien zullen er nog personen naar Nazareth gezonden worden ⁽¹⁾ en vinden zij daar een kind, dat te Bethlehem is geboren gedurende eene reis zijner ouders, zoo zullen zij het grijpen. En aanstonds stelde de beul zijne trawanten met zijn plan in kennis, maar God waakte over de zijnen.

Wat geschiedde intusschen te Nazareth bij de H. Familie, het onschuldige voor-

(1) Het Evangelie zegt niet, dat Herodes ook nasporingen liet doen te Nazareth; maar... alles is niet opgeschreven. Als de navorschingen slechts tot Bethlehem en omstreken beperkt waren gebleven, zou Jesus in Nazareth veilig, en de vlucht naar Egypte noodeloos zijn geweest.

werp van zooveel haat? Maria had haar Kind gevoed, en op hare armen in slaap gesust; vervolgens legde zij het in het armoedige wiegje, en na een lang vurig avondgebed bij hun Kind, hun God, hadden beide echtgenooten zich ter rust begeven, onbewust van het dreigend gevaar. Plotseling verschijnt de hemelgezant aan Jozef in den slaap, en zegt hem: „Sta op, neem het Kind en zijne Moeder, en vlucht naar Egypte, want zie, Herodes zal het Kind zoeken om het te dooden!”

Ach, hoe benauwde deze droevige mare het hart van den minnenden Jozef. Nauwelijks toch had Maria hare oogen gesloten om in den slaap hare krachten te herstellen, en nu moest hij die geliefde wezens in hunne zoete rust storen, om in het holst van den nacht ijlings een moeilijken en langdurigen tocht te ondernemen. Maar.... God heeft gesproken, en de gehoorzame Jozef aarzelt geen oogenblik, ondanks de droefheid, die zijn gevoelig hart ondervindt, nu hij Jesus en Maria ver van den tempel naar een onbekend, onherbergzaam land moest geleiden, waar de menschen in de diepste dwaling en bederf van het heidendom gedompeld waren.

Hij begaf zich naar het vertrek van Ma-

ria en Jesus en sprak : „Dierbare Maria, sta haastig op.” En gehoorzaam als altijd stond de nederige dienaar des Heeren op, en zeide : „Zoon van David, waarom gunt gij u de hoognoodige rust niet?... gij zijt toch niet ziek?...” Droevig en weenend verhaalde Jozef nu, wat de Engel hem geboodschapt had. „Ach, hoe kunnen de menschen U zoo haten, mijn Jesus!” antwoordde Maria ; „het is, wijl zij U niet kennen.” En haastig maakten beiden de noodige voorbereidselen voor de moeilijke reis, en begaven zich met Jesus onder Gods bescherming op weg.

Hoe droevig was die tocht ; hoe pijnlijk vooral voor het minnend hart van Jozef. Hij sidderde van angst, hier of daar een der wreede handlangers te ontmoeten van den goddeloozen Herodes, en moest dus zoo snel mogelijk voortgaan. En dat met eene zwakke Maagd, en een hulpbehoevend Kind. Zeker, hij stelde al zijn betrouwen op God, maar niettemin werd zijn hart voortdurend door vrees benauwd. Welk eene reis, en dat zou ruim een maand zoo duren, alvorens Egypte te bereiken. En dan die woestijn, waar de Israëlieten slechts door een voortdurend wonder waren gespijzigd geworden. Het weinige brood was wel-

dra verbruikt, en hun eenig voedsel bestond nu in deschrane vruchten, welke hier en daar opschoten, terwijl hun menigmaal het hoognoodige water ontbrak. Als de zon achter den gezichteinder verdween, zeeg Maria uitgeput van vermoeienis op den zandigen grond neer, en bedekte den kleinen Jesus met haren sluier ten einde hem zoodoende te beschutten tegen den overvloedigen dauw gedurende den nacht, terwijl Jozef, onmachtig om haar een betere rustplaats te schenken, droevig maar overgegeven aan Gods aanbiddelijken wil daarbij stond te waken uit vrees voor de wilde dieren, totdat ook hij de moede oogleden sloot en de Engelen de hoede over het heilig Gezin op zich namen.

Overweging en Gebed.

Welk een droevig schouwspel voor u o H. Jozef, Jesus en Maria te zien vluchten voor diezelfde menschen, wien zij het eeuwig heil waren komen brengen! O, wie zou nog eene wereld kunnen beminnen, welke Jesus en Maria met haren haat vervolgt? Wie zou nog de gunsten kunnen afbedelen van een bedorven wereld, die het zedenbederf op den troon verheft, de ondeugd

tot haren god maakt, eene wereld, die Jesus de heiligheid zelve met Maria zijne beminlijke Moeder van zich verjaagt en naar een wilde streek doet vluchten, ja zelfs Jesus naar het leven staat?

O heilige Jozef, hoe oneindig beter is het gelijk gij Jesus en Maria in de ballingschap te volgen, in hunne smarten en ontberingen te deelen, in plaats van te wonen in de weelderige paleizen der zondaars! Hoe verachtelijk zijn de genietingen van dit leven, daar de goddelooze Herodes er naar hartelust van geniet, terwijl Jesus de eeuwige Waarheid, die alles naar zijne juiste waarde weet te schatten, die genoegens geheel versmaadt!

Welke glorie voor u, H. Jozef, met Maria de eersten te zijn geweest om Jesus' armoede te deelen en de oneindige schatten te begrijpen, welke zij haren beoefenaren vergadert. Bid toch voor mij bij Jesus en Maria, opdat ook ik de aardse zaken verachte, om slechts het hemelsche te zoeken en met liefde de ontberingen des levens te dragen, opdat op mij eens van toepassing mogen zijn deze woorden der Eeuwige Wijsheid:

GEESTELIJKE RUIKER: Gelukkig de armen van geest, gelukkig zij die hongeren en dorsten en weenen; hun is het rijk der hemelen.

Voorbeeld.

Voor ongeveer drie jaren, schrijft eene geestelijke overste, ging eene onzer medezusters voor geldzaken naar een kantoor. Op het oogenblik, dat zij hare papieren moest toonen, miste zij een banknoot van 2000 francs; nochtans wist zij zeker, dat ik het haar met meer andere waarde in een zelfde papier gevouwen, had gegeven.

Aanstands werd in huis en daar buiten met allen ijver gezocht, maar te vergeefs.

Ik zat in de grootste verlegenheid, want het geld behoorde niet aan het klooster, maar was mij door iemand toevertrouwd, om het te beleggen. Gelukkig kwam ik op het denkbeeld, den H. Jozef aan te roepen; de maand Maart zou juist beginnen. Sedert jaren reeds werd die plechtig in ons klooster gevierd, en ditmaal voegden wij er nog deze bijzondere intentie bij, en baden met vuur. Het was niet te vergeefs, ofschoon de H. Jozef ons wel een beetje liet wachten, maar hij verhoorde ons ook ten volle. In den loop van den zomer werd het biljet terug gevonden en teruggegeven, wat menschelijker wijs onmogelijk was. Maar wat vermag de H. Jozef niet?

(Fropag: d. l. dévotion à St. Joseph.)

ZEVENTIENDE DAG.

De Ballingschap.

Naarmate de reis vorderde, werden ook de bezwaren grooter en menigvuldiger van de heilige ballingen. De jeugdige Moeder vooral leed zeer onder zulk eene harde en ongewone levenswijze, en alleen hare overgrootte en teedere liefde voor Jesus gaf haar de noodige kracht om verder voort te gaan. Groot was dus de vreugde van Jozef, toen hij van verre de eerste sporen van een menschelijk verblijf ontwaarde, en de stille hoop koesterde, eindelijk een gastvrij dak te bereiken, waar zijne beminde Bruid een geschikt nachtverblijf zou vinden.

Helaas! hoe bitter werd hij teleurgesteld. Vooreerst kende hij de taal van het land niet, en had dus de grootste moeite, om met deszelfs bewoners een betrekking te kunnen aanknoopen. Ten tweede waren de Egyptenaren zeer achterdochtig en terughoudend jegens den vreemdeling, vooral echter jegens de Israëlieten, die zij te recht beschouwden als vijanden hunner afgoden. Bovendien wantrouwden zij den heiligen Jozef. Wie, zoo redeneerden zij, had een behoeftigen werkman kunnen aan-

sporen, om met zulk een jeugdige echtgenoot en een pasgeboren kind een zoo verre reis te ondernemen? Zij veronderstelden wellicht, dat de twee echtgenooten wegens een of ander misdrijf verplicht waren geweest, hun vaderland te ontvluchten, ten einde aan den strengen arm der gerechtigheid te ontkomen, en de geringste Egyptenaar verheelde hun zijn verachting niet. Echter slaagden zij er na verloop van tijd in, door hun geduld, hunne deugd en zachtzinnige gelatenheid zich de achting van eenige medelijdende zielen te verwerven, welke hun als huurlingen wat werk gaven. De zoon van David verdiende een zuur stukje brood met het vervaardigen van verschillende gereedschappen, terwijl zijne even arbeidzame Gade hem trouw terzijde stond met lijnwaad te weven en te spinnen voor eenige rijke vrouwen. Gedurende den tijd van den oogst vroeg zij aan Jozef verlof om evenals Ruth de afgevallen en achtergebleven korenaren op de geoogste velden in te zamelen; en vol vreugde toonde zij dan aan haren echtgenoot de graankorrels, die zij vergaderd had. En Jozef, o hij dankte God uit de volheid zijns harten, voor diens vaderlijke zorgen, en weende van aandoening bij het zien van zulke diepe ver-

nederling in het heiligste, het hoogste aller schepselen.

Echter was de heilige Aartsvader ook zelfs in de ballingschap niet van allen troost ontbloot. Bezat hij daar niet Maria, die door hare zachte opgeruimdheid zijn moed wist op te beuren en levendig te houden? Zij was altijd dezelfde, altijd even vriendelijk en tevreden, de goddelijke wil ging bij haar voor alles. En bovendien, met welke teedere liefdevolle zorgen omringde zij Jozef uit dank voor zijne trouwe toewijding, zijn noeste vlijt en harden arbeid. Hoezeer gevoelde Jozef zich door hare dankbetuigingen beloond!

Doch bovenal, Jozef bezat daar zijnen Jesus, den grootsten schat van hemel en aarde; één blik op dat Kind was voldoende om hem al zijne moeiten gering te doen schatten; en als des avonds de beminnelijke Moedermaagd hem haar goddelijken Zoon toonde, rustig ingeslapen onder hare hoede, en Jozef eerbiedig zijne lippen drukte op dat aanbiddelijk gelaat, o, dan gevoelde hij zich ruimschoots beloond voor al de vermoeienissen van den dag.

In Egypte leerde de kleine Jesus te gaan. Welk een hemelsche vreugde voor Jozef, te zien, hoe het Goddelijk Kind zich zacht-

jes van Maria's schoot liet glijden, glimlachend de armpjes naar zijn vader uitstrekke, en met onzekeren tred naar hem toekwam om zich in zijne armen te werpen. De Engelen zelven waren over dit schouwspel in verrukking, hun God, hun almachtigen Heer, daar als een gewoon menschenkind met wankelende schreden te zien voortgaan. In Egypte ook leerde Maria aan Jesus voor het eerst den naam van *Vader* stamelen. Ach, indien dit woord het hart in beroering brengt van hem, die zich voor het eerst dien zoeten naam hoort geven door een wezen, geheel aan hem gelijk, hoeveel te meer dan heeft Jozef wel gevoeld, als hij dat woord hoorde uit den mond van zijn God, zijn Schepper!

Nog andere vertroostingen smaakte Jozef in het land der ballingschap: immers, hier was het eerste paaschfeest gevierd. Wel is waar mocht thans het paaschlam niet meer buiten Jerusalem worden genuttigd; maar konden zij die afbeelding betreuren, nu zij het voorafgebeelde zelf bezaten? Was Jesus niet het ware Lam Gods, wiens aanbiddelijk Bloed de volkeren zou beschutten voor de slagen der eeuwige gerechtigheid?

Bij het Pinksterfeest, het feest van de afkondiging der Wet, plaatsten Maria en

Jozef den Goddelijken Jesus voor zich neer. Hij was het, die aan hunne voorvaderen op den berg Sinaï was verschenen, onder donder en bliksem. Welk eene verandering! Hier was het een hulpbehoevend Kindje, zwak en teeder, dat slechts uit zijne sluimering ontwaakte om een weinig liefde af te bedelen, en de menschen aan te kondigen, hoe lief God hen gehad had, door zijn eenigen Zoon zóó te vernederen.

Bij het Loofhuttenfeest sloeg Jozef buiten een tent op van groen en bloemen, en Maria zette er hun eenvoudigen maaltijd gereed. Het was aandoenlijk om te zien, met welke kinderlijke vreugde de kleine Jesus deze toebereidselen aanschouwde, en in zijn wit kleed tusschen Maria en Jozef gezeten, hun de beteekenis vroeg van deze zonderlinge woning. Met welke oplettendheid luisterde Hij, die alles wist, naar het verhaal zijner ouders van al de gunsten, die het Joodsche volk van God had ontvangen.

Overweging en Gebed.

Zoodanig, H. Jozef, bracht gij den tijd der ballingschap door, getroost door het zoete gezelschap van Jesus, en maakt gij ook dáár evenzeer vorderingen in

de deugd als te Nazareth en Bethlehem. Hoe gelukkig zou ik wezen, bijaldien ik uw voetspoor volgde; als ik, de oogen sluitende voor de ijdelheden dezer wereld, gelijk een reiziger, haastig voortging, den blik slechts gericht op het verheven doel van het menschelijk bestaan: de zaligmaking der ziel! Maar ik kan evenals gij, mijn Jesus iederen dag bezitten, zijn bijzijn genieten; ik kan Hem iederen dag aan zijn Vader opdragen in de H. Mis, en Hem zoo dikwijls ik wil, aan mijn hart drukken door de H. Communie. Wel is waar bezit ik Maria niet, zooals gij; maar ik weet toch, dat haar liefdevolle blik voortdurend op mij rust; zij is in den hemel, maar de hemel is bij hem die bidt. O, beminde Beschermers, wees gij mijn voor spreker; vraag voor mij van uwen Jesus; niet de aardse schatten, welke gij hebt veracht, niet de bedorven vermaken eener goddelooze wereld, maar vraag voor mij een zuiver hart, vol hemelsche wijsheid, een hart, dat slechts klopt voor Jesus, Maria en Jozef!

GEESTELIJKE RUIKER. Mijne ziel dorst naar God; wanneer zal ik voor zijn aanschijn verschijnen?

Voorbeeld.

H... (provincie Luik, 8 November 1868.)

In de maand October 1867 had zekere H. M... het ongeluk, in zijne werkplaats getroffen te worden door een ijzeren staaf, welke hem het been brak; een geneesheer zette het gekwetste lichaamsdeel weer. Eenigen tijd later, toen alle gevaar scheen geweken, vertoonde zich een belangrijk gezwel, vergezeld van vreeselijke pijn, een weinig beneden de plaats waar het been was gebroken geweest.

Na verscheidene maanden van duldeloos lijden scheurde het been van den knie tot aan den hiel, en de geneesheeren, die hem behandelden, verklaarden eenparig als eenig middel, het been af te zetten, ofschoon er ook dan nog slechts geringe hoop op redding overbleef. De zieke en zijne huisgenooten wilden daar niet van hooren en eenige dagen later verklaarden de mannen der kunst eenparig, dat er geen herstel meer mogelijk was, aangezien de man geen voedsel, zelfs geen droppel water kon nuttigen zonder alles onmiddellijk over te geven.

Nu rieden wij hem aan, den H. Jozef aan te roepen. Mijn broeder bracht hem het gewijde koordje; en den 4^{en} Maart be-

gon zijne familie eene novene ter eere van den H. Jozef (wij deden eveneens) met belofte, zijne genezing bekend te maken. Nauwelijks omhangen met het koordje, had hij geen last meer van brakingen; aanstonds kwam er aanmerkelijke beterschap aan het been, zijne krachten kwamen terug, en op den feestdag van den H. Jozef kon hij reeds opzitten in bed, tot groote verwondering aller geneesheeren, die hem geheel hadden opgegeven.

Deze wonderbare genezing heeft niet weinig bijgedragen tot verspreiding van de devotie tot den beroemden Heilige.

(*Année miséricordieuse.*) P. D.

ACHTTIENDE DAG.

De terugkeer uit Egypte.

Hoe zoet het gezelschap van Jesus hun ook was, toch verzuchtten Maria en Jozef voortdurend naar het oogenblik, waarop zij den dierbaren geboortegrond wederom zouden mogen betreden. Menigmaal onderhielden zij elkander, na hun sober avondmaal genuttigd te hebben, over dien grond, geheiligd door de

tegenwoordigheid des tempels, door de voetstappen van zoovele profeten, en door zoo vele mirakelen beroemd. De kleine Jesus luisterde oplettend toe, en het was een aandoenlijk schouwspel, uit den mond der eeuwige Wijsheid zulke kinderlijk onschuldige vragen te hooren.

Eindelijk verhoorde God hunne verzuchtingen. Als allen sliepen, verscheen de Aartsengel Gabriël wederom aan Jozef gelijk zeven jaar geleden, en sprak: „Neem het Kind en deszelfs Moeder, en keer naar uw land terug; want zij, die Hem naar het leven stonden, zijn niet meer!” Jozef ontwaakte, en was zeer verheugd over dit bevel. Immers, hij kon nu weder het genot smaken, den gewijden tempel binnen te gaan, en daar zijn hart voor God uit te storten, iets, wat hij zoovele jaren had moeten derven, hij zou Jesus het huis zijns hemelschen Vaders kunnen toonen, waarnaar het Goddelijk Kind zoo menigmaal gevraagd had. Maar van den anderen kant wist hij, welk wreed lot die beide dierbare personen wachten zou in dat zelfde land, waarheen hij hen zou geleiden als twee onschuldige slachtoffers. Doch, de H. Wil van God moest worden volbracht, en dat was Jozef voldoende.

Den volgenden dag dus na het morgen-gebed, deelde Jozef aan zijne beminnelijke Bruid het visioen mede, en verzocht haar zich zoodra mogelijk reisvaardig te maken. Maria op hare beurt stelde er den kleinen Jesus van in kennis, welke vol kinderlijke blijdschap het heugelijke nieuws ontving en zijne ouders herhaalde malen omhelsde. En Maria en Jozef begrepen de oorzaak dier buitengewone vreugde: immers, Judea zou het schouwtooneel zijn van Jesus' arbeid en lijden en dood, en bij deze gedachte welde een traan op in hun oog.

Hunne toebereidselen waren spoedig gemaakt, en nu gingen zij afscheid nemen van den kleinen kring vrienden, die zij zich in hunne omgeving gemaakt hadden, en die waarschijnlijk den waren godsdienst omhelsd hadden. Het viel dezen laatsten ongetwijfeld hard, het heilig gezin te zien vertrekken. Dat wondervolle kind was zoo hemelsch schoon, zoo buitengewoon beminnelijk en wijs! Maria was zoo goed, zoo zedig en bescheiden, zoo liefdevol jegens de ongelukkigen! Jozef was zoo verstandig in zijne raadgevingen, zoo hulpvaardig bij al zijne armoede! Gaarne hadden zij hen naar Judea gevolgd, en wij kunnen ons voorstellen, hoe zij het heilig gezin van al het noodige voorzagen

hen een eindweegs uitgeleide deden, en daarna weenend naar hun land terugkeerden...

Deze reis was veel vermoeiender dan de eerste. Immers, volgens de opmerking van den H. Alphonsus, was Jesus nu ongeveer zeven jaar oud, en dus te groot, om voortdurend te worden gedragen, terwijl Hij van den anderen kant te zwak was, om de reis geheel te voet af te leggen. Bovendien kon het Goddelijke Kind thans niet meer volstaan met het zwakke voedsel, dat Hem tijdens de vlucht in het leven had gehouden; Jesus had krachtiger spijs noodig, en kon er niet lang van beroofd blijven zonder aanmerkelijk te verzwakken. Het was dus wel pijnigend voor het liefdevol hart van Jozef, als het Goddelijk Kind zich kwijnend en met moeite aan den arm zijner Moeder voortsleepte. Jozef nam vol liefde het aanminnig Kind op zijne krachtige armen en droeg Het eenigen tijd, teneinde Het de noodige rust te geven, zonder evenwel de reis door de barre woestijn noodeloos te verlengen. Hoewel beiden slechts het strikt noodzakelijke namen, om hun Kind voldoende te kunnen voeden, waren zij toch dikwijls niet in de gelegenheid, Jesus de noodige spijs te verschaffen. O, welk gemoed zou niet verteederd worden bij het

hooren van den hartverscheurenden kreet: „Ik heb honger, ik heb dorst.” welke ongetwijfeld menigmaal aan Jesus' goddelijke lippen ontsnapte!

Het sneed hun door de ziel, en hunne medelijdende liefde spoorde Maria en Jozef aan, bij den Vader voor den Zoon als middelaars op te treden. Biddend zonken zij neder, en Maria sloeg ten hemel dien nederigen en liefdevollen blik, wiens macht op Gods Hart zij reeds kende, en vereenigde haar gebed met dat van Jozef, dat daar midden in een onbewoonde grenzelooze vlakte ten hemel steeg om uitkomst. Welk een schouwspel, de aandacht der geheele wereld waardig! Een mensch, durf ik het zeggen. een mensch biddend voor zijn God! . . .

Eene andere bron van kwelling voor Jozef waren nog de nachten. In deze strecken waar het nooit regent, is de nacht buitengemeen koel, want de dauw vervangt er den regen. Wel deed Jozef zijn best, om zijne beide dierbaren voor de doordringende vochtigheid te beschutten, maar wat vermocht hij, hier in deze woestenij, verplicht om onder den blooten hemel te overnachten?

Als hij de schitterende zonneshijf achter

de gebergten in de verte zag verdwijnen, stond hij stil en Maria met hem, teneinde niet onverhoeds door de duisternis te worden overvallen. Het sobere avondeten werd in gereedheid gebracht, en na een lang en vurig gebed begaven Moeder en Kind zich ter ruste onder de hoede van den trouwen Aartsvader. En als de maan hare zilveren stralen over het aardrijk uitgoot, stond Jozef daar leunend op zijn staf, in de overweging van Gods liefde verdiept, of richtte zijne blikken naar het schitterende uitspan- sel, waar duizenden sterren flikkerden, door Gods almachtigen wil uit het niet te voor- schijn geroepen. En die zelfde God rustte dáár, eenige schreden van hem verwijderd, onder zijne hoede; hij hoorde zijn rustigen ademtucht de stilte van den nacht verbre- ken. En sidderend van eerbied, sloeg hij zijn liefdevollen blik op dat Hemelsche Kind, dat de Vader aan hem had toever- trouwd, en aanbidde viel hij neder, met Jacob zeggende: „Waarlijk, groot is deze plaats, het is hier het huis Gods!”

Overweging en Gebed.

 heilige Aartsvader, waarheen leidt gij Jesus en Maria? Helaas, het zijn twee on-

schuldige lammeren, die gij ter slachtbank leidt. . . Gij wist dat, en uw hart bloedde bij de gedachte aan hun toekomstig lijden; maar gij wist ook, dat voor zielen, die God waarlijk liefhebben, het lijden zijne bitterheid verliest, ja zelfs aangenaam wordt als men oprecht is vereenigd met den goddelijken wil. Jesus haakte er naar om in zijn bloed te worden gedoopt, om aan de wereld te doen zien, hoezeer Hij God en de menschen beminde, Maria was met dezelfde gevoelens bezielde; uw verlangen kon dus niet anders wezen.

O Jesus, Maria en Jozef, welk een schoon voorbeeld geeft Gij mij! Hoe aangenaam was voor God uwe onderlinge eensgezindheid en vereeniging met zijnen aanbiddeijken wil. H. Jozef, ik smeek u, verwerf mij door Maria's voorbede van Jesus de genade om uwe getrouwheid na te volgen, verwerf mij een grooten afschrik van iedere vrijwillige onvolmaaktheid, en den moed en de kracht om in Gods wil altijd te berusten, zoowel in het groote als in het kleine, opdat ik naar waarheid kunne zeggen:

GEESTELIJKE RUIKER: Mijne spijs is, den wil Gods te volbrengen.

Voorbeeld.

Eene jonge dame uit de stad Namen, N. T. H... . geheeten, leed sedert geruimen tijd aan verzwakking in zoo hevigen graad, dat zij in het geheel geen arbeid, welken ook, kon verrichten, zij kon zelfs een betrekkelijk gering gewicht niet oplichten. Men had zijn toevlucht genomen tot de kunst, doch de bekwaamste geneesheeren vermochten niets tegen deze droevige kwaal, welke steeds erger werd.

Mejuffrouw H... was daarover nog te meer bedroefd, wijl zij religieuze wilde worden; maar deze pijnlijke toestand was een onoverkomelijke hinderpaal voor haar plan.

Hoewel zij altijd een groote devotie tot den H. Jozef had gekoesterd, besloot zij nu nog een buitengewoon beroep te doen op zijne goedheid, en zij begon eene buitengewone novene, verzocht vrome personen om voor haar te bidden, en naderde dikwijls tot de H. Communie.

Haar vertrouwen werd niet beschaamd, de genezing volgde oogenblikkelijk, en zij werd tot den kloosterlijken staat toegelaten. Zij bestuurt thans een talrijke klas, en haar gezondheid laat haar toe, dagelijks langdu-

rig onderwijs te geven, alle kloosteroefeningen te volgen, zonder het minste ongemak. Moge deze buitengewone gunst de devotie tot den H. Jozef voortdurend vermeerderen, dit is mijn vurigste wensch, te meer wijl deze kloosterlinge eene mijner naaste bloedverwanten is.

N. J.

*Kanunnik titulair v. d. Cathedraal te
Namen.*

NEGENTIENDE DAG.

De aankomst in Palestina.

 indelijk had de Heilige Familie het doel harer reis bijna bereikt, en na vele vreeselijke inspanningen zouden zij hunne geliefden geboorte-grond weldra weder mogen betreden. Het Goddelijk Kind betuigde de levendigste vreugde, toen de heilige gebergten zichtbaar werden, waarvan zijne ouders zoo dikwijls verhaald hadden, en Maria verheugde zich, hare dierbare grot te Bethlehem weldra te zullen weerzien.

Waarlijk schijnt Jozef van plan geweest te zijn, zich daar voorgoed te vestigen. Immers, Nazareth lag in Galilea, een land vol vreemdelingen en heidenen, wier aanraking het geloof der oorspronkelijke bewoners aanmerkelijk had verzwakt. Ook meende Jozef, dat de Heiland, te Bethlehem geboren, ook in dezelfde plaats zou willen leven. Eindelijk ook wenschte hij voor zijne teedere Maria den weg naar Jerusalems tempel in het vervolg zoo kort mogelijk te maken, alsook voor Jesus, die misschien wel niet zou willen wachten tot zijn twaalfde jaar, zooals in de Wet was voorgeschreven.

Doch God had anders besloten. Ter eere van David had de Heiland in Bethlehem willen geboren worden; maar zijne komst moest tot heil strekken van de zondaars, en dus wilde Hij ook te midden der zondaars leven en opgroeien. Het Licht der wereld wilde in de duistere dwalingen het eerste schitteren; in Galilea zou Jesus zijne dierbaarste leerlingen vinden. Eindelijk, er stond geschreven in Gods eeuwige raadsbesluiten, dat aan het kruis des Verlossers de woorden zouden gehecht worden: *Jesus van Nazareth*. Wellicht wist Maria dat alles, maar zij beschouwde zich zelve als de dienaressen van Jozef; hare taak was niet om te

bevelen, maar om af te wachten, en haar echtgenoot in alles te volgen. Zoo had zij tot heden gehandeld, zoo was ook de wil van God, die gewoonlijk aan Jozef zijnen Aartsengel zond. Dit is wel geschikt om onze achting voor dezen grooten Heilige te verhoogen; wij zien hieruit, dat hij wel wezenlijk volgens Gods besluit het hoofd was der H. Familie, en de plaatsvervanger des hemelschen Vaders. Want Jesus wist zeer goed, welke plaats getuige zou wezen van zijne jeugd, doch Jesus zeide niets, en gehoorzaamde en volgde met Maria den H. Jozef als de schapen hunnen herder.

Op de grenzen van Judea gekomen, vroeg Jozef ongetwijfeld inlichtingen omtrent den huidige toestand van zijn land. En als zij vernamen, dat de wreede Herodes, veracht en verwenscht van allen, gestorven was, en als zij hoorden van den vreeselijken moord van Bethlehem's kinderen, op bevel van Herodes gepleegd ten einde ook den Messias te treffen, welke men zeide, dààr geboren te zijn, werden hunne harten met ontzetting vervuld, maar tevens met dankbaarheid voor de wonderbare redding van hunnen Jesus. Toen echter Jozef vernam, dat de niet minder goddelooze Archelaiüs, zoon van Herodes, thans in Judea heerschte, werd zijn hart op-

nieuw beangstigd. Waarheen zou hij thans zijne schreden wenden? Bethlehem scheen hem niet veilig, daar het in Judea lag; en misschien kon deze of gene, om den koning te behagen, hen verraden en het onschuldige Kind aanduiden als datgene, welk Herodes had zoeken te dooden.

Jozef deelde zijne ongerustheid aan zijne gezellin mede, en bad haar, om met hem tot den hemelschen Vader om licht te smee-ken. En zie, terwijl zij sliepen, verscheen de Engel nogmaals aan Jozef, en beduidde hem, naar Galilea te trekken. Des morgens deelde hij zulks aan Maria mede, en verheugd sloegen zij den weg in naar Nazareth in Galilea, waar zij sedert hun huwelijk hadden gewoond.

Diepe ontroering maakte zich van Jozef meester, als hij in de verte den heuvel ontwaarde, waarlangs Nazareth is gebouwd, en de nederige woning herkende, onder wier dak hij zulke gelukkige dagen had doorgebracht in gezelschap van Gods Zoon en de Koningin der Engelen.

Wij kunnen ons de vreugde voorstellen, welke hen overmeesterde, als zij na zoovele jaren van scheiding hunne vrienden en bloedverwanten wederzagen, als dezen Maria geluk wenschten, moeder te zijn van zulk een

schoon kind. O, hoe gevoelde Jozef zijn hart kloppen van vreugde bij het zien van de oprechte genegenheid en liefde, waarmede men zijne dierbaren verwelkomde in hunne eenvoudige woning,

Gelukkig huis, mogen wij wel uitroepen, welk eene groote bestemming hebt gij! Nog meer dan twintig jaren zult gij den Zoon Gods binnen uwe muren herbergen, benevens zijne onbevleete Moeder-maagd en den heiligsten aller mannen; nog meer dan twintig jaar zult gij getuige zijn van hunne zuchten en gebeden, van hunne Godgevallige gesprekken, van hun arbeid en lijden, en zal de hemel u uwe schatten benijden. En als de wrekende vlammen het ondankbare Jerusalem zullen verdelgen, zullen de Engelen u op hunne vleugelen nemen, en het als de ark van het Eeuwig Verbond naar het nieuwe Sion dragen.

Overweging en Gebed.

Met u verheug ik mij, groote Heilige, over de eer, welke God u aandoet, door aan uw gezag te onderwerpen en aan uwe wijsheid toe te vertrouwen het kostbaarste wat Hij bezat: zijne wonderbare Bruid Maria en zijn aanbiddelijken Zoon. Welke

diepe lessen liggen er voor mij in dit geheim opgesloten! Leidzaam volgt Jesus, de eeuwige Wijsheid, Maria zonder te vragen waarheen; Maria, vol van den H. Geest, wacht zwiĳgend en ootmoedig uwe bevelen af, en gehoorzaamt aan u als aan God zelf. Welk een schoon voorbeeld voor mij, om aan mijne ouders en oversten onderworpen te wezen! En gij zelf, hoewel gij beider volmaaktheid kent, aarzelt niet, hun te bevelen, omdat gij weet, dat God het zoo heeft verlangd; maar niet op eigen kracht bouwende, vraagt gij voortdurend den Hemel om voorlichting. Doch God de Vader antwoordt u niet zelf, maar zendt u zijnen Engel, en toont mij aldus, hoezeer Hij verlangt, dat wij de priesters, zijne bedienaren, vereeren en hunne uitspraken eerbiedigen. Welk eene reden dus, om mij aan de bevelen mijner overheid te onderwerpen. Zoo dus gehoorzamende, ben ik in voortdurende gemeenschap met God, ik volbreng zijnen wil gelijk Jesus en Maria, en weet zeker, hoe zwak ik ook ben, in de haven der zaligheid te zullen aanlanden.... O, beminde Beschermers, leer mij dit wel beseffen, verkrijg mij, dat ik smaak vinde in te gehoorzamen, met geduld, maar ook met liefde en vreugde, gelijk Samuël zeggende:

GEESTELIJKE RUIKER: Gehoorzaamheid is beter dan offeranden.

Voorbeeld.

Een pater Redemptorist te Luik had eene bijzondere godsvrucht tot den H. Jozef, en bad hem dikwijls om de genade, om op zijn feestdag te mogen sterven; hij was overtuigd, te zullen worden verhoord. Als hij eens ernstig ziek lag, en zijne medebroeders zich over zijn toestand ongerust maakten, zeide hij glimlachend: „Er is nog niets te vreezen; dit jaar zal ik niet sterven, daar het feest van den H. Jozef reeds voorbij is.” Werkelijk genas hij ook. Gelijk hij echter gebeden had en verhoopt, stierf hij later, en wel op den 19en Maart, terwijl men het Lof deed ter eere van den H. Jozef.

TWINTIGSTE DAG.

Een dag in het heilig huis te Nazareth,

aten wij thans het Heilig Huisgezin beschouwen in zijne dagelijkse bezigheden. Laten wij siddeend van eerbied den drempel overschrijden

van de Rechtvaardigen bij uitnemendheid, en daar ware wijsheid verzamelen.

Nauwelijks nog verlicht de dageraad den oostelijken hemel, en reeds hebben de heilige echtgenooten hunne nachtrust afgebroken, om God den Heer bij het eerste morgengloren te loven en te prijzen. Welk een gezicht! Hoe schoon zijn zij, als zij aanbeddend op de knieën neergezonken liggen voor het bedje, waar hun Goddelijk Kind sluimert; het hart brandend van liefde, houden zij hunne blikken onafgebroken gevestigd op het voorwerp hunner vurige genegenheid; onbewegelijk liggen zij daar in diepe aanbidding, en bij het beschouwen van hun vernederden God ontwelt aan hun oog een traan van aandoening.

Welke gedachten houden hunnen geest bezig? Maria verheerlijkt God, die op de geringheid zijner dienstmaagd heeft neder gezien, en van haar het voorwerp heeft gemaakt van de bewondering van alle toekomstige geslachten; zij overweegt de geheimen der Boodschap, der Ontvangenis van het Woord Gods, zijne Geboorte in den stal, en zij stort haar hart uit in liefde en dankbaarheid jegens de H. Drievuldigheid.

Het is onmogelijk voor Jozef, zoo dicht in de nabijheid te zijn van Maria's bran-

dend hart, zonder ook het zijne van vurige liefde te voelen ontstoken jegens zijn God. Immers, als de leerlingen van Emmaus, hoewel nog zinnelijke menschen, hunne harten van liefde voelden gloeien, als Jesus zich bij hen vervoegde, hoeveel te meer dan de kuische en verstorven Jozef, zoo vol van heiligheid, zoo geheel geschikt om God te beminnen! Ook hij dankt de H. Drievuldigheid, hem met de volmaakste aller vrouwen te hebben verbonden; hij overweegt de vreugde, die hem bezielde, toen hij vernam, van welk een Kind zij de Moeder was geworden, toen hij Jesus voor het eerst mocht aanschouwen en aan zijn hart drukken. En dat Kind, de God van Abraham, ligt hier vóór hem in een schamel wiegje, het zal weldra ontwaken en hem begroeten met den zoeten naam van „Vader!”

Doch Maria en Jozef bidden ook; zij bidden ieder voor zich zelf, vragende om de door God verleende eer meer en meer waardig te worden. Zij bidden ook voor elkander. Wetende dat een brave echtgenoot haren man trouw ter zijde moet staan, bidt Maria uit het volst haars harten, dat God Jozef moge zegenen.

„O Vader,” zoo verzucht zij, „Gij weet hoe

liefdevol deze Rechtvaardige steeds voor mij is en voor uw Zoon; beloon hem daarvoor hier op aarde met uwen vrede en hierna maals met de eeuwige glorie.”

En Jozef, ofschoon wetende, hoever Maria boven hem staat, waagt het ook voor haar te bidden, dat de H Geest in haar zijn werk moge voltooien, en haar tot het schoonst en beminnelijkste sieraad verheffen van hemel en aarde.

Zoo brengen beiden aan God de eerstelingen van den dag, en begeven zich daarna aan hun arbeid: Maria bij het spinnewiel onafgebroken bezig, Jozef in de werkplaats, waar hij zaag en hamer hanteert. Als eindelijk Jesus ontwaakt is, en zijne Moeder heeft omhelsd, begeeft Hij zich, na haren zegen te hebben gevraagd, naar Jozefs vertrek en klopt zachtken aan de deur. Op dit wel bekende en met ongeduld verbeide geluid opent Jozef en staat voor het voorwerp zijner verlangens.

Wie zal de vreugde van den braven handwerksman beschrijven, als hij zijn God en Heer onder die nederige gedaante tot hem ziet naderen, en die goddelijke lippen den naam *Vader* hoort uitspreken; als hij de zuivere omhelzingen ontvangt van het beminnelijke Kind, en in zijn hart de hei-

lige liefdevlam meer en meervoelt ontstoken! Dat was zijne dagelijksche Communie, en in die omarming put hij steeds meer en meer geestelijke kracht en liefde; hem wordt telkens meer en meer medegedeeld van dat hemelsche vuur, dat Jesus op de aarde is komen brengen.

Hoe aangenaam en kostbaar is de arbeid van Jozef in Gods oog. Immers, daardoor voorziet hij in het onderhoud van Jesus, hij vult om zoo te zeggen langzamerhand den lijdenskelk, welke voor het heil der zondige wereld moest worden geledigd; hij voedt en verzorgt het onbevleete Offerlam, dat op den hemelschen feestdich zal verschijnen. De Allerhoogste wendt zijne blikken af van de grooten der aarde, om ze met welbehagen te vestigen op den armen timmerman van Galilea; op het eentonig geluid zijner werktuigen zouden, als het mogelijk was, de Engelen afgunstig zijn, wier ooren voortdurend gestreeld worden door hemelsche gezangen....

Gedurende den dag snelt de kleine Jesus van Maria naar Jozef, en van Jozef naar Maria, en bewijst beiden alle kleine diensten, waartoe zijne zwakke armen in staat zijn. En hoe verrukt is het hart van den heiligen Aartsvader bij het hooren van Je-

sus' gesprekken, kinderlijk en toch zoo vol wijsheid.

Gedurende den maaltijd is zijne plaats tusschen Maria en Jozef, en zijne beminnelijke tegenwoordigheid maakt het ruwste brood smakelijk; in hunne gesprekken verheerlijken de heilige ouders God in den hemel, zij weten immers, hoe aangenaam in Jesus' ooren de lof zijns Vaders is.

En als de avond gevallen is, verlaat Jesus aan de hand van Jozef de woning, om in de omringende natuur Gods heerlijkheid te bewonderen, en de frissche avondlucht in te ademen; en tusschen zijne kinderlijke gesprekken mengt Hij van tijd tot tijd uitingen van hemelsche wijsheid, welke het hart van Jozef met bewondering vervullen.

Als zij weder huiswaarts keeren, ontwaren zij Maria, welke op den drempel zit te spinnen. Bij hunne nadering staat zij, het verhevenste schepsel, als gewoonlijk op, uit eerbied voor haren echtgenoot, en komt hem tegemoet. De aanvallige Jesus laat nu den arm zijns vaders los, en snelt naar zijne Moeder, om bij wijze van groet hare hand aan zijne lippen te drukken.

Het gemeenschappelijk avondgebed komt vervolgens den dag sluiten; en in de psalmen, welke zij bidden, en in de verschil-

lende schriftuurplaatsen, die zij lezen, zien Maria en Jozef de geheele geschiedenis voorspeld *van den arbeid en de weldaden, het lijden en de vernederingen* van hun beminnden Jesus. En als het Goddelijk Kind rust, na hun zegen ontvangen te hebben, onderhoudt Jozef zich nog langen tijd met Maria en herhaalt haar de woorden van Jesus, welke de nederige Maagd zorgvuldig in haar geheugen opteekent en in haar hart bewaart.

Overweging en Gebed.

Welk een geluk en eer voor u, H. Jozef, om met uw handenarbeid te mogen voorzien in het onderhoud van het Lam Gods, dat de zonden der wereld zou wegnemen. Door uwe noeste vlijt werd Hij in het leven behouden, die ons menschen moest zalig maken. Maar ik benijd u dat geluk niet; ook ik immers kan in zekeren zin Jesus voeden, in den persoon der armen; als ik dus overvloed heb, kan ik, evenals gij, Jesus spijs en drank geven. En dan, hoevelen dwaalen er in zonden en ondeugden! Zijn zij allen niet ledematen van Jesus' lichaam? En ik kan hen door een vurig gebed redden uit de netten van satan. O, indien ik

deze middelen verwaarloos, waardoor ik toch zoo gemakkelijk Jesus kan troosten, dan vergis ik mij deerlijk, wanneer ik meen Hem te beminnen: de liefde uit zich door daden, door liefdewerken.

O beminde Beschermcr, bid voor mij, opdat ik gelijk gij Jesus waarlijk beminne met eene krachtadige liefde, en zoo den vloek ontga, welke is uitgesproken tegen den bodem, die slechts distelen en doornen voortbrengt, en den zegen verdiene, beloofd aan de aarde, welke de zorgen van haren meester vergoedt door rijke vruchten te dragen.

GEESTELIJKE RUIKER: Elke boom, die geen goede vrucht voortbrengt, zal uitgehouwen en in het vuur geworpen worden.

Voorbeeld.

Eene jeugdige novice werd door eene zoodanige ziekte aangetast, dat zij, zonder volkomen genezing, onmogelijk geprofest zou kunnen worden. In hare droefheid nam zij hare toevlucht tot den H. Jozef, in wien zij een onbegrensd vertrouwen stelde. Eene novene van heilige missen werd tot hare intentie gehouden, met belofte, de verkregen genezing openbaar te maken.

Kort voor den sluitingsdag meende de geneesheer eenige beterschap te bespeuren. Werkelijk gevoelde zij zich beter, en eenigen tijd na de novene was alle gevaar geweken.

De dokter was verheugd, dat zijne geneesmiddelen zoo goed gewerkt hadden. Ik voor mij geloof, dat de H. Jozef alles heeft gedaan.

Gij allen dus, die lijdt, gaat tot Jozef vol vertrouwen, hij zal uwe tranen drogen.

EEN EN TWINTIGSTE DAG.

Troosteloze droefheid.

In der wreedste smarten, die een gevoelig en minnend hart kunnen treffen, is zeker wel, plotseling en onvoorziens te worden gescheiden van het voorwerp zijner liefde en geheele toewijding. Welk grievend leed doorstonden dus wel Maria en Jozef, toen zij hun geliefd Kind verloren hadden!

Het was een gebruik bij de Joden, dat na afloop der feesten, in Jerusalems tempel gevierd, de mannen en de vrouwen af-

zonderlijk terugkeerden. Maria en Jozef waren overeengekomen over de plaats, waar zij elkander wederom zouden treffen. Als Jozef nu met de andere mannen den tempel verliet, en Jesus niet zag, meende hij natuurlijk, dat het Kind bij Maria was, en deze omgekeerd dacht, dat het zich bij de mannen had gevoegd. Bovendien was hun zijne wijsheid en voorzichtigheid bekend, en zonder de minste onrust wandelden beiden met hun gezelschap voort, verlangende naar den avond, en met innige vreugd het teeken vernemende, dat de tijd daar was om te rusten. Immers, nu zouden zij, na een geheelen dag ervan beroofd te zijn, het Goddelijk Kind wederom mogen omhelzen, en zijne zoete tegenwoordigheid genieten.

Wie schetst echter hunne teleurstelling, als zij elkander ontwaren, en dichter bij gekomen, hun schat niet bespeuren. Met hunne blikken ondervragen zij elkander, en als Maria bij Jozef is gekomen, klinkt het angstig van hare lippen: „Waar is Jesus?” En Jozef ziet de smart zijner bedroefde Bruid, en is buiten staat om haar te troosten; ook hij weet niet, waar Jesus zich bevindt. Zij gaan naar hunne bloedverwanten en vrienden, en vragen met

betraande oogen naar hun Kind; doch niemand kan de minste aanwijzing geven! Welke smart voor hunne teedere liefde!

Gij vaders en moeders, die dit overweegt, ach, hebt gij ooit zulk een verlies te betreuren gehad, is het u ooit overkomen, dat gij uw kind moest missen, dat gij overal zocht zonder het te vinden? Gij kunt de smart beseffen van den ouden Jacob, toen hem het valsche bericht gewerd van den dood van zijn zoon Jozef, gij kunt de droefheid begrijpen van Anna en Tobias, als zij eenzaam en treurig verzuchtten: „Ach, hadden wij onzen zoon toch niet laten vertrekken; wie weet of wij hem ooit weerzien, den steun van onzen ouderdom!”

Doch wat was hunne droefheid, wat is uw verlies, vergeleken bij dat van Maria en Jozef? Zij immers waren geen gewone ouders; neen, behalve de natuurlijke liefde, welke God in het hart van ieder ouderenaar stortte, beminden zij Jesus nog met bovenaardsche liefde; was hun Kind bovenal beminnelijk, het was ook hun God, hun Schepper!

Dit verlies was zeker wel een der bitterste beproevingen van Jozef gedurende zijn aardsche leven. Maar ook de droefheid van zijne teedere Maria pijnigde zijn gevoelig

gemoed. Die twee zielen toch waren zoo geheel één, zoo geheel aan elkander verbonden en gehecht, dat de eene niet kon lijden, zonder dat de andere het eveneens gevoelde. En Jozef begreep ten volle de diepe en gerechte droefheid van Maria. Hij zag haar, bleek en ontlaan en het aanminnig gelaat met tranen overplast, hij hoorde hare zuchten en klachten: „O mijn Jesus,” zeide zij, „dierbaar kind, waar zijt Gij?.... Waarom toch, schat mijns harten, waarom heb ik U ook maar één oogenblik uit het gezicht verloren, en uwe beminde hand losgelaten?.... Maar Gij, mijn Zoon, die alles weet, hebt mij niet kunnen verlaten, zonder U daarvan bewust te zijn; Gij wist, dat Gij uwe arme Moeder in namelooze droefheid zoudt dompelen.... Helaas, heb ik zulks misschien verdiend?.... En toch beminde ik U, Heer; maar misschien te weinig!”

Iedere traan, ieder woord der troostelooze Moeder was als een zwaard, dat het hart van Jozef doorvlijmde. Hij overwoog met ontzetting, wat er van haar zou worden, als zij Jesus zou zien in de handen van goddelooze priesters, overgeleverd aan de onmenschelijke geeseling, aan de wreede doornenkroning. Hij trachtte haar te troosten, en de hoop te doen koesteren, dat Jesus haar

weldra zou worden teruggeschonken; hij gebruikte zijn gezag, om haar zachtjes te noodzaken, de noodige nachtrust te nemen. Maria gehoorzaamde dan, en viel van uitputting in slaap. Doch ook dan nog was haar geest voortdurend met Jesus bezig, en ontwakend, riep zij: „Dierbare Jozef, wat doen wij hier? Laten wij Jesus zoeken, tot wij Hem vinden.”

Hoe griefde het den liefhebbenden Jozef, Maria zoo ter prooi te zien aan de uiterste smart. Hoe gaarne zou hij haar willen troosten, maar ach, hij zelf had opbeuring en troost nodig. Begrijpende, dat Jesus zulk een heilige Moeder niet zou willen verlaten, dacht hij, zelf de schuld te dragen van deze ramp: en hij vroeg zich af, waarin hij God toch zou hebben kunnen mishagen. Hij verweet zich, dat hij althans nauwkeuriger op Jesus had moeten acht geven, misschien had iemand hem aan den koning verraden. Reeds stelde hij zich Jesus voor, gevangen in een duisteren kerker, vruchteloos zijne Moeder roepend, en de geboeide handen naar haar uitstrekkend.

Hun angst nam intusschen voortdurend toe, telkens werden zij teleurgesteld, als zij meenden, het spoor van Jesus ontdekt te hebben, en eindelijk besloten zij, naar Jerusalem weder te keeren.

Overweging en Gebed,

O teederste der vaders, ik deel in de smart, die gij met uwe hemelsche Bruid gevoeld hebt in de drie dagen, dat deze scheiding duurde; en nog te meer, omdat gij daaraan werdt onderworpen uit liefde tot mij en mijne leering. Uwedroefheid toch leert mij, hoezeer Jesus bemind verdient te worden, met hoeveel zorg ik op mij zelve moet waken, niet alleen om zijne liefde niet uit te dooven door de doodzonde, maar ook om daarin door de dagelijkse fouten niet te verkoelen. En als God, om mij te straffen, of ook slechts om mij te beproeven, zich schijnbaar van mij af trekt, zal uw voorbeeld mij leeren, met welken ijver, met welke liefde en nauwgezetheid ik Hem moet zoeken. Helaas, hoe noodzakelijk was deze les voor mij, die misschien maanden in Gods ongenade heb doorgebracht; voor mij, die ten minste zoo dikwijls voor een nietigheid Hem mishaaagd heb! O, beminde Beschermmer, maak, dat ik met uw voorbeeld en dat van Maria mijn voordeel doe, dat ik de vriendschap van Jesus, en de kleinste vermeerdering van genade hooger schatte dan alle goederen der aarde. Maak, dat ik in al mijn

doen en laten, in mijne woorden en handelingen slechts ten doel hebbe, meer en meer tot dien beminnelijken Jesus te naderen, want er staat geschreven:

GEESTELIJKE RUIKER. De Heer is goed voor die Hem zoeken.

Voorbeeld.

Een jeugdige novice van de Societeit van Jesus had in zoo hevigen graad de tering, dat op den raad der geneesheeren zijn overste hem aanspoorde, in zijne familie terug te keeren. Reeds had de lijder, die ontzettend vermagerd was, allen eetlust verloren; hij kon zelfs nauwelijks spreken. De uitspraak der geneesheeren sloeg hem geheel ter neer, en hij smeekte den overste om hem nog eenige dagen in het klooster te laten. Eene noeven tot den heiligen Jozef, zeide hij, zou veel meer uitwerken, dan alle geneesmiddelen; de heilige zou hem redden, dat was zijne vaste overtuiging. De pater liet zich overhalen, en wilde zelfs, dat het geheele klooster zich zou vereenigen met de gebeden van den jongeling.

Deze had zulk een vertrouwen, dat hij onmiddellijk op den H. Jozef eene lofrede opsteide, welke hij zou houden in den

refter op den laatsten dag der noveen, den dag tevens van het beschermfeest van den H. Jozef.

Intusschen namen zijne krachten meer en meer af, doch zijn vertrouwen groeide even sterk aan. Daags voor het beschermfeest gaat hij des avonds naar den pater overste, en vraagt verlof om nog dien eigen avond de lofrede uit te spreken, die eigenlijk voor den volgenden morgen was bestemd. De pater aarzelde een oogenblik, want de jeugdige novice kon bijna geen geluid voortbrengen, doch op diens herhaalde verzekering van zijn aaustaande genezing geeft hij eindelijk toe.

Daar staat nu de jongeling tot ieders verbazing op het spreekgestoelte, men beschouwt hem oplettend. In het eerst is hij bijna niet verstaanbaar, maar allengs neemt zijn stem in omvang en kracht toe, en ten laatste is zij geheel teruggekeerd, tegelijk met de kracht en de gezondheid; en algemeen is de aandoening, als hij zijne rede sluit met den krachtig uitgedalmden kreet: „Eere aan den H. Jozef, hij heeft mij genezen.”

Ja waarlijk, dat was zoo, want deze novice, later Pater Finaz, werd naar Madagascar gezonden, waar hij reeds sedert ja-

ren den invloed van die moorddadige lucht-gesteldheid verdraagt zonder letsel.

Een ooggetuige, Pater Ponlevoy, heeft ons deze bijzonderheid meegedeeld.

(St. Joseph, sa vie. etc.)

TWEE EN TWINTIGSTE DAG.

Een onbeschrijfelijk zoet oogenblik.

Aangekomen in Jerusalem, begeven Jesus' ouders zich het eerst naar den tempel, om bij den priester inlichtingen te winnen en vooral ook, om den Heer te smeecken, hun hunnen beminden Jesus terug te willen geven. Terwijl zij nu langs de prachtige zuilen voortschreden, bemerkten zij een groep eerbiedwaardige grijsaards, en in hun midden verscheidene kinderen. Plotseling blijven zij verwonderd staan, en verkeerren in twijfel, maar neen, het is wel duidelijk de hemelsche stem van Jesus, welke hun gehoor treft. Sidderend van aandoening, naderen zij schoorvoetend, ja, hun Kind is het, dat zich bij de jeugdige leerlingen der schriftgeleerden heeft gevoegd, als om hunne lessen te ontvangen.

Wij zullen het niet wagen, de vreugde te beschrijven van Maria en Jozef bij het

wedervinden van Jesus. Hoe schoon scheen hun thans dat goddelijk gelaat te midden der grijze schriftgeleerden, welke met verwondering staarden op het Kind, uit welks mond zooveel wijsheid vloeide, zoowel in zijne vragen als in zijne antwoorden. Zij stonden verstomd en vroegen elkander af, van wie toch dat wonderbare kind zou zijn, want zijne kleeding verried het kind van een werkman.

De vreugde van Jozef was niet minder dan die van Tobias, toen deze zijn zoon weder aan zijn hart mocht drukken. Jozef bleef in verrukking staan, hij beschouwde, hij luisterde in stilte, hij vergat zich zelf; doch ieder gevoel in zijn binnenste, zelfs zijne vreugd over het wedervinden, werd overheerscht door eerbied en ontzag bij deze plotselinge openbaring van Jesus' eer en wijsheid. Hij geloofde zich niet waardig, Jesus nog langer onder zijne hoede te mogen hebben; onbewegelijk dus stond hij daar, en durfde de verheven gesprekken van zijn goddelijken Beschermeling niet onderbreken.

Maria echter, die als Moeder natuurlijkerwijze meer eigen was met het Goddelijk Kind, kon hare moederliefde niet langer bedwingen, maar deed eenige schreden, en

plaatste zich zoodanig, dat zij door Jesus moest worden opgemerkt, en Hij naar haar zou toekomen. Werkelijk, zoodra het haar zag, groette het aanvallig Kind de geleerden, bedankte hen voor hunne verklaringen en uitleggingen, en met dien hemelschen glimlach op de lippen, welke de Engelen in verrukking brengt, begaf het zich naar zijne Moeder. En deze, Jesus omhelsd hebbende, zeide: „Mijn Zoon, waarom hebt Gij zoo met ons gedaan? Zie, uw vader en ik zochten U met droefheid!”

Zekere ketters, altijd in de weer om den lichtkrans te bevleken, welke het hoofd omstraalt van Haar, die den kop van den helschen draak, hun vader, heeft verpletterd, durven hier Maria beschuldigen van gebrek aan eerbied jegens Gods Zoon. Zij merken echter niet, dat dit verwijt, als het gegrond was, ook zou vallen op Jesus zelf, toen Hij aan het kruis uitriep: „Mijn God, mijn God! waarom hebt Gij Mij verlaten?”— Maria toch deed slechts wat zij doen moest; en als zij had gezwegen van hare en Jozefs smart over het verlies van Jesus, zou men beiden veeleer van onverschilligheid jegens het Goddelijk Kind hebben kunnen beschuldigen. Immers, onder zulke omstandigheden was in Maria's mond deze uitdruk-

king eerder eene liefkozing dan eene berisping, en behaagde ongetwijfeld aan den liefdevolsten aller zonen.

Wat hier vooral dient opgemerkt, is, dat Maria over haren kuischen Bruidegom sprekende, tot Jesus zegt: „*Uw Vader*” Wel een bewijs dus, dat zij hem altijd zoo betitelde, en dat Jesus zelf aan Jozef geen anderen naam gaf. Zoo weerklonk dus deze zoete naam dagelijks in het huis van Nazareth, zoowel wanneer Jesus en Maria over Jozef spraken, als wel, wanneer het Goddelijk Kind den armen werkman toesprak. O, hoe zoet was deze uitdrukking voor den nederigen Jozef, die zich niet waardig achtte, de dienaar te zijn van de heilige Familie!

Wij zien ook in deze woorden den grooten eerbied van Maria voor Jozef. Zij noemt hem het eerste: „*Uw Vader en ik*,” Dit verdient te meer onze aandacht, wijl deze wijze van uitdrukking geheel in strijd is met het gebruik der oude talen, en vooral van de taal der gewijde boeken (1)

[1] Bij de Grieken, Latijnen en Hebreëuwen noemt de spreker zich het eerst: *Ik en gij, ik en mijn vader*, enz.

Zie *Gen: XXII 5. Joan VIII 16* enz.

En Jesus antwoordde hun: „Waarom zoekt gij mij? Wist gij niet, dat ik zijn moest in hetgeen mijns vaders is?”

Maria heeft Jesus niet berispt; maar Jesus op zijne beurt berispt ook zijne ouders niet, doch geeft hun slechts te kennen, dat zij zich ten onrechte ongerust hebben gemaakt, en dat zijn eerbied en liefde jegens Maria en Jozef hen had moeten doen begrijpen, dat Jesus slechts op bevel zijns hemelschen Vaders zoo gehandeld had.

Zij begrepen dit antwoord niet, zegt de H. Lucas, die uit Maria's mond alles vernomen heeft; zij begrepen niet, hoe het werk der Verlossing kon betrokken zijn in het feit, dat Jesus zich onder de jeugdige leerlingen der Schriftuurverklaarders had gemengd. Maar zij vroegen niet verder, zoo groot was hun eerbied voor hun Goddelijk Kind!

Na dit antwoord ging Jesus tot Jozef, groette hem als naar gewoonte en omhelsde hem teederlijk. Ongetwijfeld zullen de oogen der omstanders zich gericht hebben op den gelukkigen vader en wenschten zij hem geluk met het bezit van zulk een Kind. Doch de nederige Jozef, wel verre van te luisteren naar al

die lofzuigingen, welke een vaderhart zoo weldadig aandoen, trok zich snel met Maria en Jesus terug, om buiten de blikken eener nieuwsgierige menigte zijn hart in diep gevoelden dank uit te storten over de gelukkige terugvinding van den schat zijns harten. Vervolgens keerden zij naar hun stil en dierbaar Nazareth terug.

Overweging en Gebed.

De Goddelijke Leermeester heeft tot zijne leerlingen gezegd: „Voorwaar, Ik zeg u, als gij u niet bekeert en wordt als kleine kinderen, zult gij het rijk Gods niet ingaan.” — Gij, groote Heilige, gij echter hadt deze bekeering niet noodig, om een volmaakt voorbeeld te zijn van die evangelische eenvoudigheid; de nederigheid toch scheen met u ontvangen en geboren, zij groeide met u op, en werd zoodanig met uw wezen vereenzelvigd, dat Jozef, zonder de nederigheid, geen Jozef meer zou wezen!

Helaas, hoe weinig gelijk ik op u! en hoezeer heb ik bekeering noodig, wil ik in den Hemel komen! Niets kan ik verdragen, alles is voor mijn trotsch gemoed te veel; ik wil geacht worden en ge-

prezen door een ieder, en zoek steeds in woorden en daden boven anderen uit te blinken, ten einde geprezen te worden. Ik verheug mij, als de aandacht der menschen op mij gevestigd is, en vrees slechts datgene, wat gij juist altijd gezocht hebt, namelijk van onopgemerkt daar voorbij te gaan.

Ach, ootmoedige Heilige, heb medelijden met mijn ellendigen toestand, verkrijg mij ware nederigheid en dien heiligen eenvoud, waarvan Jesus spreekt, opdat ik, gelijk de H. Paulus, erkenne, dat ik eigenlijk een niet ben, en deze woorden wel op mij toepasse:

GEESTELIJKE RUIKER. Het niet kan niets, is nuttig tot niets, verdient niets; het beklagt zich over niets, het heeft recht op de aandacht van niemand, van niets.

Voorbeeld.

Een priester, die sedert zijne jeugd eene teedere devotie tot den H. Jozef had gehad, trad in een religieuse orde. Nog novice zijnde, kwetste hij op zekeren dag den ruggegraat, toen hij een zwaar meubelstuk wilde oplichten. Het was een ernstig geval, doch de zieke stelde alle hoop op Jesus' Voedstervader en bad.

Reeds had de dokter een honderdtal

bloedzuigers gezet, en toen dat zonder het gewenschte gevolg bleef, verklaarde hij, er nog honderdvijftig te moeten zetten. Bij het hooren dezer woorden riep de novice uit: „En toch, H. Jozef, bemin ik u zoo vurig!” Dit zachte verwijt trof zoo het schijnt den Heilige. De zieke viel in eene lichte sluimering, die weldadig werkte. Eenige uren daarna vertoonden zich de verschijnselen, die de dokter had verwacht bij het zetten der bloedzuigers: het gevaar was voorbij.

De genezing volgde nu snel, en de priesterlijke loopbaan van den pater is een der meest vruchtbare geweest.

DRIE EN TWINTIGSTE DAG.

Een medehelper in den arbeid.

Het is ontwijfelbaar zeker, dat gedurende zijn verblijf onder de menschen Jesus handenarbeid heeft verricht, en wel hetzelfde ambacht als zijn Voedstervader. Immers, wij zien Hem zich gedragen als een gewoon menschenkind, zonder acht te geven op zijne Goddelijke waardigheid. Het is dus niet aan te nemen, dat Hij, tot jongeling opgegroeid, den

H. Jozef niet zou hebben bijgestaan in zijn harten arbeid. Ook de inwoners van Nazareth, welke zeker dikwijls in de heilige woning geweest waren om Jozef een of ander werk op te dragen, noemden Jesus niet alleen den *zoon eens werkman's*, maar ook een *werkmán*. (Marc. VI 3) Bovendien laat de Overlevering hieromtrent geen twijfel.

Volgens het algemeen gevoelen was de H. Jozef timmerman of schrijnwerker. Voorzeker, het zou nooit in zijn geest zijn opgekomen, om Jesus te bevelen, dit ruwe handwerk te leeren; ja hij zou het niet eens hebben durven voorstellen. Die gedachte zou zelfs nooit bij Jozef zijn opgekomen, en ware dit ook, dan nog zouden zijn eerbied en onbegrensde liefde voor den lieven Jesus het niet gewild hebben. Hoogstwaarschijnlijk dus vroeg Gods Zoon, zoodra Hij daartoe krachtig genoeg was, uit eigen beweging, of Jozef hem het ook wilde leeren.

Diep was het vaderhart van Jozef over dit voorstel getroffen, en tranen ontsnapten aan zijn oog, als hij antwoordde: „Lief Kind, dit werk is niet voor U geschikt; Gij zijt daarvoor niet op aarde gekomen, maar om ons zondaren den hemel te ontsluiten.”

Doch Jesus hield aan: „Vader, is er niet geschreven, dat de mensch is geschapen om te werken, gelijk de vogel om te vliegen? Zoovele jaren reeds zie ik u voor mij arbeiden, en mijne lieve Moeder eveneens; is het niet billijk, dat ik u helpe?” — „Dierbare Zoon,” antwoordde Jozef meer en meer bewogen, „de mensch is tot den arbeid veroordeeld ja, om zijne zonden; doch die wet is immers voor U niet gemaakt; neen, ik zal het niet toelaten!” — Doch Jesus hernam: „Goede Vader, weet gij dan niet, dat mijn Vader in den hemel voortdurend werkt? Zijn wil is, dat ook ik werke.”

Maar om zekerder tot zijn doel te geraken, nam Jesus zijn toevlucht tot zijne Moeder, en smeekte haar, om haren invloed op Jozefs hart te willen aanwenden. En Maria, volkomen onderricht door den H. Geest, begreep, dat aan Jesus' verlangen niet mocht wederstaan worden, en bad Jozef, om het in te willigen. Eindelijk dan gaf deze zich gewonnen, en zeide: „Welaan, mijn Heer en mijn Zoon, omdat het moet, omdat het de wil is van God den Vader en de uwe, stem ik toe; voortaan zult Gij mijn nederigen arbeid deelen.” En Jesus was verheugd, en omhelsde zijn Voedstervader vol vreug-

de, en haastte zich, om zijne Moeder dit heugelijke nieuws mede te deelen.

Ziehier, dierbare Lezer, hoe wij ons zoo gaarne een der treffendste gebeurtenissen uit Jozefs leven voorstellen.

Welk een aandoenlijk schouwspel, inderdaad de aandacht der Engelen waardig, wordt hier in die arme woning afgespeeld. Zie, de Bloem der menschheid, de Koning der koningen werkt als een arme daglooner, en in een ruwen arbeid vereelt Hij zijne aanbiddelijke handen, bestemd om den Schepter van het heelal te dragen. Jozef, brandend van Seraphijnsche liefde, bestierf het bijna van verlegenheid als de Godmensch hem kwam vragen: „Vader, hoe moet ik dit of dat doen?” Want uitgenomen zijne goddelijke wijsheid, wilde Jesus alles van zijne ouders leeren. Zij leerden Hem te spreken, te gaan, hoe zich in het gezelschap der menschen te gedragen, en duizend kleinnigheden omtrent de gebruiken en de levenswijze van het Joodsche volk. Als kind richtte de Heiland zich naar Maria, en grooter geworden, nam Hij de zedige houding aan van Jozef, zoodat men aan zijne wijze van gaan, van groeten, in een woord in alles den Zoon van den godvreezenden timmerman, herkende.

Dikwijls dus vroeg Jesus aan Jozef op welke wijze het aangegeven werk moest worden verricht. En als dan Jozef vol nederheid zeide: „Och Heer, hoe vraagt Gij mij dat? Het is immers aan U, om mij te onderwijzen, doe zooals U goeddunkt en het zal volmaakt zijn.” — „Neen vader,” antwoordde Jesus dan, „ik ben uw leerling, gij mijn meester, ik moet u in alles gehoorzamen!” — „Welaan mijn kind, men kan dat zoo doen, ten minste, zoo doe ik het gewoonlijk.” — En Jesus gehoorzaamde, en volgde de lessen nauwkeurig op. Deze wederzijdsche wijldijver in nederigheid, welke zich dikwijls herhaalde, stelde Jozef in de gelegenheid, meer en meer aan Jesus gelijkvormig te worden, en zijne liefde groeide van dag tot dag aan.

Als Hij zijn goeden vader met eenig zwaar werk bezig zag, stelde Jesus er genoeg in, hem met zacht geweld het gereedschap uit de hand te nemen, en uit alle kracht te werken. En als Jozef dan eenige oogenblikken daarna de oogen opsloeg, zag hij dikke zweetdruppels parelen op het aanbiddelijk gelaat van Jesus. „Ach, mijn Zoon,!” riep hij dan smeekend uit, „ach, het is te veel, ik bid U, neem een weinig rust.” Doch Jesus antwoordde:

„Neen vader, er staat immers geschreven: *In het zweet uws aanschijns zult gij uw brood eten.* Laten wij dan werken, het is Gods wil.”

Maria verrichtte zoo dikwijls het mogelijk was, haar werk bij hare zoo dierbare Werklieden; en op het aanschouwen van den Schepper van het heelal, zwoegend onder het knellende juk van een vermoeienden arbeid, verhief zij haren geest boven het aardsehe en verdiepte zich in beschouwingen over Gods barmhartigheid. En als de tijd daar was, noodigde zij beiden aan het sobere maal, welke hare liefde hun had toebereid. En Jesus betuigde zijne blijdschap, dat Hij thans den arbeid zijns Voedstervaders kon verlichten, en zeide: „Vader, de profeet zeide terecht: *Het is zoet, te eten van het werk zijner handen.*”

Welk een voorbeeld van huiselijk geluk voor onzen tijd, nu men slechts buitenshuis in het gewoel der wereld zijn vermaak schijnt te kunnen vinden.

Overweging en Gebed.

Dat is dan, goede Vader, het groote geheim uwer heiligheid: wel verre van uwe innige vereeniging met Jesus te ver-

minderen, strekte uw noodzakelijke arbeid slechts om ze nog nauwer en hechter te maken. En uw werk, geheiligd door een voortdurende oefening van liefde, was God aangenamer dan de schitterendste daden der koningen.

Waarom kan ik u hierin niet navolgen? Mijne dagen zouden dan werkelijk heilig worden doorgebracht, mijn werk zou als een voortdurend gebed Gods aandacht op mij vestigen.

Wel is waar, des morgens zeg ik met den profeet: „Mijn hart en mijne krachten wijd ik U toe, o Heer!” Maar helaas, hoe spoedig ben ik dat weer vergeten, en denk ik niet meer aan Gods vaderoog, aan zijne liefdevolle hand, die mij in het leven houdt, en zonder welke ik in het niet zou terugzinken.

O gij, die na Maria het volmaaktste toonbeeld zijt van het inwendig leven, maak, dat ik in het vervolg getrouwer uw voorbeeld navolge. Kan ik ook al niet gelijk gij voortdurend met God bezig zijn, dat ik dan ten minste bij ieder uur mijn hart tot Hem verheffe en met uwe trouwe dienaressen de H. Theresia uitroep: „Heer Jesus, alweder een uur minder van U verwijderd, wanneer zal eindelijk het laatste slaan?”

GEESTELIJKE RUIKER: Hetzij gij eet, hetzij gij drinkt, of iets anders doet, doet alles ter eere Gods.

Voorbeeld.

Eene vrome Parijsche dame, vol ijver voor de eer van den H. Jozef, schreef ons onlangs: „Wij zijn vol vertrouwen in den grooten Patriarch; dagelijks toch zien wij aanmoedigende feiten. Kortelings kwam eene dame ons hare smarten toevertrouwen. Welk een treurig huishouden! Wij zijn getuigen geweest van slagen en beleedigende woorden, eindelijk gelukte het ons, haren woedenden man tot bedaren te brengen. Deze, die zijn zoon mishandelde, had zich in het hoofd gesteld, dat de jongeling zijn examen moest doen, en werd bij voorbaat boos, als hij er niet door zou komen. De jongeling, door de voorpraak van O. L. Vr. van Lourdes van eene borstkwaal genezen, is wat ten achteren in zijne studiën. Wij gaven zijne mama twee medailles van den H. Jozef, om die heimelijk in de kleeren van vader en zoon in te naaien. Daarna begonnen wij eene novene. De jongeling gaat op, en legt, *tot groote verbazing der examinatoren, een*

schitterend examen af. Hij moest een onderwerp in het Latijn behandelen, waarvan hij zelf verklaarde niet veel te weten; doch hij maakte geen enkele fout, en het onderwerp was zeer moeilijk. Toen hij zou vertrekken, trachtte zijn vader hem te ontmoedigen, doch zijne moeder zeide: „Ga gerust, mijn kind, men heeft voor ons gebeden, *gij zult worden aangenomen.*” Haar vertrouwen is verhoord; moge de H. Jozef aan die arme moeder ook spoedig den vrede teruggeven,

VIER EN TWINTIGSTE DAG.

De meest beminneende der menschen.

lvorens het verhaal van dit schoone leven te eindigen, zouden wij gaarne eenigszins den sluier oplichten, welke het gaat bedekken, er de verborgen schoonheden van opmerken, en zoeken te ontdekken, datgene, wat aan God niet behaagd heeft, ons te openbaren. Daarom zullen wij trachten duidelijk te maken, wat dit leven was in de oogen van God en de Engelen, wat er de innerlijke waarde van

uitmaakte: wij zullen spreken over *de liefde van Jozef tot Jesus*.

Als God eene ziel tot groote zaken bestemt, bereidt Hij haar gewoonlijk op twee wijzen voor. Vooreerst, door aan die ziel het karakter, en de hoedanigheden te schenken, die zij voor de waardige beantwoording harer roeping noodig zal hebben. — De tweede wijs bestaat hierin, dat de H. Geest hare aangeboren hoedanigheden zuivert en veredelt, en ze geheel geschikt maakt voor haar verheven doel. Laten wij nu zien, hoe de Goddelijke Wijsheid deze regelen op den H. Jozef toepaste.

De Zoon Gods, zegt de H. Paulus, heeft in alles onze natuur willen aannemen, behalve in het zondige. Daarom wilde Hij, evenals wij, eene Moeder hebben; en kwam het met de waardigheid van God den Vader al niet overeen, dat Jesus een vader had naar de natuur, toch wilde Hij, om meer aan ons gelijkvormig te zijn, bij zijn intreden in de wereld worden opgenomen door een man, belast om bij Hem al de plichten van een vader te vervullen. En is de voornaamste dier plichten niet de liefde? Wat zou een vader zijn zonder liefde voor zijne kinderen? Juist omdat

God ons zoozeer bemint, wordt Hij onze Vader genoemd, en is dat ook werkelijk. Daar de H. Jozef dus op aarde bestemd was om vader te zijn over het liefstalligste aller kinderen, heeft de H. Geest hem ongetwijfeld een hart gegeven, van nature tot beminnen geneigd, evenzeer als aan Mozes, Jeremias, den H. Joannes, den H. Paulus en zoovele anderen. De H. Geest was om zoo te zeggen, tegenover Jesus verplicht, om Jozef met die schatten van edelmoedige zelfopoffering en teederheid te begiftigen, welke de grondslag zijn van ieder edel karakter. En hiermede niet tevreden, schonk de H. Geest aan Jozef nog eene buitengewoon groote bovennatuurlijke liefde; en aangezien niets deze liefde meer in den weg staat dan de zonde en de aard-sche genegenheden, bewaarde Hij Jozef zijn geheele leven voor doodzonde en gehechtheid aan de schepselen. Wij hebben reeds gezien, dat zijne liefde en achting voor Maria zuiver waren als die der Engelen, en slechts dienen kon, om zijn vurige liefde tot God meer en meer te doen ontbranden. Ziedaar, dunkt ons, de eerste verwijderde voorbereiding van Jozef voor zijne verheven roeping.

De onmiddellijke voorbereiding had plaats,

toen hij plotseling de menschwording van Gods Woord vernam en tegelijkertijd een levend geloof in dit geheim ontving, en aldus werd geschikt gemaakt om den Zoon, die van Maria zou worden geboren, te be-
minnen met al de liefde, die hij tot dan toe voor zijn Schepper had gevoeld. — De H. Augustinus gaat nog verder; laten wij diens woorden wèl in ons geheugen prenten, want nooit misschien is er iets schoo-
ners, iets roemvollers over onzen H. Patriarch gezegd. *„Op het oogenblik der mensch-
wording,”* zegt deze kerkvader, *„daalde de H. Geest niet slechts neder op Maria, om haar te verheffen tot Moeder Gods, maar ook op Jozef, opdat hij werkelijk, hoewel op geheel geestelijke wijze, er de Vader van zou zijn.”*

Deze goddelijke werking was, dunkt ons, ook noodzakelijk om verschillende redenen. Vooreerst wilde de H. Geest voorkomen, dat in dezen zoo nederigen man de liefde in zekeren zin zou verminderen voor de vrees en den eerbied, als hij in het Kind de verborgen Godheid zou zien. Het was noodzakelijk, dat Jozefs liefde grooter zou zijn dan zijn eerbied, opdat hij gemeenzaam met Jesus zou durven omgaan, Hem op de armen durven dragen, en aan zijn hart drukken.

Bovendien, met de vaderlijke liefde in het gemoed eens mans te leggen, heeft God niet alleen het inzicht gehad, aan het kind de toewijding zijns vaders te verzekeren; maar ook om aan den vader de noodige kracht te geven om de zware lasten van zijn staat met geduld, met liefde, ja zelfs gaarne te volbrengen, zoodat het hem als 't ware eene behoefte is geworden. En welke vader nu had meer die kracht noodig dan de H. Jozef? Jesus toch scheen slechts zijn huis binnengetreden, om er armoede en ontbering, angst en droefheid te brengen.

Eindelijk nog betaamde het, dat de geboorte van Maria's Zoon in geen en deele de banden verslappen zou, welke Jozef met de bewonderenswaardige Maagd verbonden; het betaamde, dat hij zijn waardigheid als hoofd der H. Familie ophield, zelfs als een God er lid van zou wezen. Wij zien ook in het H. Evangelie, dat Jesus hem even onderdanig was als aan Maria. En het zou zonde wezen, als men durfde veronderstellen, dat zulk een Rechtvaardige over een *God*, een onrechtvaardig gezag zou uitoefenen; dit gezag was wel degelijk door God gewild, want niet aan Maria of Jesus maar aan Jozef verschijnt telkens de Engel.

Het is dus duidelijk, dat Jozef meer is dan een dienaar in de H. Familie, hij is daar de vertegenwoordiger van God den Vader, en de drager van zijn gezag. Als dus God de Vader, na aan Jozef zijn Zoon te hebben toevertrouwd, hem met zijn gezag bekleedde, is het zeer billijk, aan te nemen, dat Hij aan het hart des Aarts-vaders als 't ware een vonk mededeelde van de vaderlijke liefde, waarmede Hij van alle eeuwigheid zijn Zoon bemind heeft; dit is het gevoelen der Kerkleeraren. Welnu, dit wonder heeft God bewerkt, door, zooals de H. Augustinus zegt, zijn H. Geest zoowel over Jozef als over Maria te doen neerdalen op het oogenblik der menschwording. Immers, als wij volgens den Apostel den H. Geest, den Geest van Jesus ontvangen, om *kinderen* Gods te worden, dan ook moest Jozef dienzelfden H. Geest ontvangen, om te worden *Vader van God!*

Overweging en Gebed.

Indien, o mijn beminde Patroon, een vader verplicht is, zijne kinderen te beminnen, zou dan een kind zijn vader niet behoeven lief te hebben? Ik ben waarlijk Gods kind, zijn Zoon kwam op aarde, om

mij de genade te verdienen, als kind door God te worden aangenomen; deze genade gaf God de Vader mij, door mij zijn H. Geest te schenken. Maar helaas, ik hoor Hem door den mond van den profeet Malachias klagen: „Als Ik uw Vader ben, waar is dan uwe liefde tot Mij?” En toch, er is geen middelweg: ofwel ik moet hier branden van liefde tot God, ofwel, branden in de hel, door God ontstoken tot wraak zijner versmade liefde. Hoezeer ben ik beangst, als ik denk aan het vreeselijk lot, dat mij dreigt. O, meewarigste Heilige, heb medelijden met mij, kom mij te hulp in dezen nood, verwerf mij, door de voorspraak uwer welbeminde Bruid, dat God mij dit koude, ondankbare hart ontneme, en er een nieuw hart voor in de plaats geve, een hart, gevoelig voor zijne weldaden. O, verwerf mij dat, dan zal mijn eeuwig heil verzekerd wezen, want:

GEESTELIJKE RUIKER: De volmaakte liefde verdrijft de vrees; wie uit vrees handelt, is onvolmaakt in de liefde.

(I Joan. IV. 18.)

Voorbeeld.

Onderstaande is ontleend van het tijdschrift *La bonne Semaine* van Turin, 2 Maart 1863:

Eene vrouw uit het volk had eene dochter, wier gedrag een ergernis was voor hare andere kinderen. Die arme moeder was daarover ten zeerste bedroefd, en telkens als zij de kerk binnentrad, wierp zij zich voor de afbeelding van den H. Jozef neder, en bad met betraande oogen om de bekeering harer dochter. Op zekeren keer schoot haar de gedachte in: „Als ik haar eens een prentje, een mooi prentje van den H. Jozef gaf? — Misschien zou zij het niet willen, of wel verscheuren. Ik zal het beproeven,” En vol vertrouwen staat zij op, koopt in een winkel het mooiste plaatje, dat zij ziet, en begeeft zich er mee naar huis. De dochter was afwezig, doch op hare kamer vond de vrouw een boek, dat nu juist wel geen kerkboek was. „Moet ik daar uw afbeelding in leggen,” zucht zij; „H. Jozef, vergeef mij, maar ik kan niet anders!” — De dochter komt thuis, neemt het boek ter hand, en ziet tot hare verwondering het prentje. „Hoe vreemd,” denkt zij „wat

moet ik daar nu mede doen?" Onderwijl beschouwt zij onwillekeurig de fraaie teekening, en kan er niet van scheiden, zij keert het om, en leest aan de achterzijde een gebed; nogmaals beschouwt zij aangedaan het prentje en en weent, zij werpt haar slecht leesboek weg, valt op de knieën en snelt weenend naar hare moeder Zij is bekeerd! Eer aan den H. Jozef!

VIJF EN TWINTIGSTE DAG.

De teederste der vaders.

Eene waardige woning was voor de Eeuwige Wijsheid bereid; zij kon er bezit van gaan nemen. Immers, de Engel had tot Jozef gezegd: „Vrees niet, Maria uwe Bruid tot u te nemen, . . . zij zal door den H. Geest een Zoon ter wereld brengen, dien gij Jesus zult noemen.”

Deze woorden waren als een vuur, geworpen op eene verzameling brandbare stoffen. Maria was Moeder van God, en door aan Jozef dit geheim te openbaren, zegende en bevestigde God zelf hun huwelijk; en Hij stelde alzoo Jozef tot vader aan

over Jesus. Wie zal verklaren, welke liefde er thans ontstoken werd in die ziel, zoo nederig, zoo zuiver en heilig? Wie zou kunnen vermoeden, wat er in Jozefs hart omging, op 't oogenblik, dat Maria hem Jesus toonde, en vol verrukking zeide: „Jozef, ziedaar uw Zoon"! . . . Overwegen wij, hoezeer de goddelijke liefde in Jozef van af dat oogenblik steeds grooter en grooter werd, gedurende al die jaren, dat hij de beminnelijke tegenwoordigheid van den God-Mensch mocht genieten. Wij hebben reeds gezien, hoezeer Jozefs hart van nature en door de genade tot liefde jegens God werd aangezet: laten wij nu zien, hoe beminnelijk Jesus was in zijne oogen.

De koninklijke profeet David had voorspeld, dat de Heiland het beminnelijkste der menschenkinderen zou wezen; dat de liefstalligheid, over zijn gelaat en zijn geheele wezen verspreid, zou zijn als een scherpe pijl, welke het meest verharde gemoed zou treffen en Hem de liefde aller volkeren zou verzekeren.

Als Zoon van eene onbevleete Maagd, die volgens de Kerkvaders verrukkelijk schoon was, moest ook Jesus van onvergelijke lichamelijke schoonheid zijn. Boven-

dien, gelijk de H. Hieronymus zegt, weerkaatste zich de schoonheid zijner ziel, dat meesterstuk der schepping, in zijn geheele uiterlijk als in een zuiveren spiegel. De verheven adel van gedachte was op zijn immer helder voorhoofd te lezen: de diepe blik zijner oogen scheen tot in de zielen te dringen, en de geheimste schuilhoeken der harten te doorgronden, terwijl zij door den liefstilligen glimlach, welke om zijne lippen speelde, tot Hem werden aange trokken. Noch verveling of toorn, noch ongeduld of eenige andere hartstocht verstoorde ooit den vrede op zijn aanbiddelijk gelaat. Zijne heldere stem, nu eens zacht en liefelijk, dan weder sterk en eerbied inboezemend, kondigde reeds den Leeraar aan, bestemd om licht en troost te brengen aan het gewonde en terneer geslagen hart; zij scheen als de echo van dat machtige Woord, hetwelk in den beginne de wereld uit het niet te voorschijn riep. Zijn gang was vol hemelsche waardigheid en toch eenvoudig, zonder aanmatiging; Jesus had immers niet noodig, zich te verheffen, daar Hij gekomen was om zich tot ons menschen te vernederen. Wat moet Jesus dus wel in Jozefs oog beminnelijk zijn geweest, als Hij zich aan hem voordeed als een

leerzaam, eenvoudig kind, gehoorzamende op zijne minste wenken, levendig, vroolijk en opgeruimd, en de liefkozingen zijner ouders afbedelend!

Een andere aantrekkelijkheid vond Jozef nog in Jesus, dat Hij namelijk het levend afbeeldsel was van zijne beminde Bruid. Jesus had dezelfde trekken als Maria; Hij bezat bovendien hare zedigheid, hare reinheid en eenvoud, en volgde hare wijze van doen en spreken in alles na, zoodat Jozef Maria in Jesus terugvond, en Jesus in Maria; en deze tweevoudige liefde smolt in zijn hart tot een enkele samen.

Maar deze man naar Gods Hart zag verder dan het uiterlijke: hij zag in zijn Jesus het voorwerp van de belofte, in het aardsch paradijs gedaan, den Verwachte van alle volkeren, den Messias, wiens helder licht de duisternissen van het heidendom zou verdrijven; den Machtige, die den satan zijne prooi zou ontrukken, den Heer der heerscharen. Hij zag in Jesus zijn God, den Schepper van het heelal, die voortging het te besturen, terwijl Hij als kind met Jozef speelde, of op zijne armen insliep, en het hoofdje tegen zijne borst liet rusten. Jozef wist dat alles, het ging nimmer uit zijne gedachte. Welke liefde doorgloeide Jozefs

hart, als deze Oneindige hem omhelsde, en hem den zoeten vadersnaam gaf!

Als de liefde zich op één punt vereenigt, en door de genade wordt ondersteund, werkt zij als 't ware wonderen: dat is het grootste geheim der *Heiligen*. Welnu, Jozef be- minde slechts God en om God. Jesus was alles voor hem; Jesus was zijn Vader en zijn Zoon, zijn roem, zijn erfdeel, het voorwerp van al zijne gedachten en verlangens.

De Zaligmaker wordt dikwerf in de H. Schrift vergeleken bij de zon, wier weldadige warmte zich meedeelt aan een ieder, die zich niet aan hare stralen onttrekt. De ondervinding leert, dat de waarlijk minnende zielen, als zij voor het altaar knielen, waar haar Goddelijke Bruidegom zich verbergt, een steeds vuriger verlangen ontwaren, om met Hem vereenigd te worden. Jozef genoot dag en nacht deze beminnelijke tegenwoordigheid, hij beantwoordde met hart en ziel aan deze genade; hoe dus zou hij niet van liefde als verteerd zijn geweest?

Eindelijk, wij weten, dat God niets weigert aan het gebed van Maria; wij zien zulks te Cana, waar Jesus op Maria's voorbede het uur zijner wonderen vervroegde. En als Maria daar voor haren gastheer bad om een weinig wijn, zou zij dan niet voor

Jozef gesmeekt hebben om den wijn der goddelijke liefde, den wijn, die maagden voortbrengt? En van zijn kant hield Jozef niet op, met hetzelfde doel zijn hart tot God te verheffen, wetende, hoeveel liefde hij God schuldig was. En Jesus heeft beloofd: „Waar twee of meer in mijn naam vereenigd zijn, zal Ik in hun midden wezen.” Welnu, Maria en Jozef baden steeds voor elkander om vermeerdering der goddelijke liefde. Wij mogen dus besluiten en zeggen, dat *hier op aarde, na Maria*, niemand Jesus meer bemind heeft dan de bruidegom der Allerheiligste Maagd.

Overweging en Gebed.

Ziedaar dus, H. Jozef, wat uw grootheid en roem uitmaakt in het oog der Engelen, ja van God zelf; uwe groote liefde namelijk tot Jesus, die u den rang heeft verdiend, welken gij in den hemel bekleedt. Indien ik mocht kiezen, zou ik, zoo deze twee zaken van elkander konden gescheiden worden, uwe liefde tot Jesus verkiezen boven uwe schitterende kroon! Doch hoe komt het, dat ik Hem niet bemin zooals gij? Helaas, met schaamte moet ik bekennen, dat de middelen om dien liefdeschat te be-

komen, mij geenszins ontbroken hebben. Om Jesus te meer lief te kunnen hebben, sloot gij uw hart voor iedere aardsche genegenheid, en bracht gij Hem alle krachten uwer ziel ten offer. En ik, ik opende mijn hart voor alles, wat daar eene plaats in zocht, behalve juist voor Jesus; ik hield mijn geest met allerlei ijdele zaken bezig, en trok bijna geen voordeel uit de voortdurende tegenwoordigheid van Jesus in zijn aanbiddelijk Sacrament.

Zoo was het tot heden; zal dat nog langer voortduren? Het hangt slechts van mij af, ik weet het; als ik mij *wil* beteren, kan ik dat ook. Doch, ik ben zoo zwak, de gelegenheden zoo menigvuldig; H. Jozef, sta gij mij bij. Gij zijt de Patroon van het inwendige leven; help mij, dit te betrachten gelijk gij het deedt; leer mij, hoe mij te midden mijner werkzaamheden steeds met Jesus bezig te houden en zijne liefde te overwegen: dan zal ik Jesus eindelijk eens oprecht gaan beminnen, en zal in mij Jesus' woord bewaarheid worden:

GEESTELIJKE RUIKER. Hij bemint Mij, die mijne geboden onderhoudt, en als iemand Mij liefheeft, zullen mijn Vader en Ik hem beminnen.

Voorbeeld.

Men schrijft ons uit B.... (Morbihan.)

Laar mij u een verhaal doen, even kinderlijk en treffend als het geloof van den onschuldigen kleine, waarover het gaat. Dit kind dan, nog geen twee jaar oud, had van af zijn eerste levensdagen vreeselijke pijnen in de ingewanden. De geneesheer, die het behandeld had, verborg voor de familie zijne vrees niet voor het ernstige der kwaal, volgens hem bestond er nog slechts één uiterste middel, en dat wendde hij nu aan. De moeder en de zusters van deze bespraken nu haar plan in tegenwoordigheid van den kleinen August, om met hem een bedevaart te doen ter eere van den H. Jozef.

Hoewel nog zoo jong, begreep het jongske het doel der reis. Nauwelijks aangekomen, laat hij zijne moeder los, en klimt zoo goed zulks kan, de trappen op van het St. Jozefs-altaar, onder den uitroep: *„Goede H. Jozef, maak Augustje gezond!”* Vervolgens zich tot zijne moeder wendende, zegt hij: *„Geen pijn meer, mama, geen pijn meer; heilige Jozef heeft genezen.”* En als om zijne woorden kracht bij te zetten, slaat hij met zijne handjes op het zieke lichaamsdeel. Hij was lief om aan te zien, die onschuldige kleine,

terwijl hij zijne moeder liefelijk toelachte, als om haar te overtuigen en te troosten. Ik twijfel geenszins, of dat kinderlijk vertrouwen is den goeden H. Jozef zeer aangenaam geweest. Werkelijk constateerde de geneesheer eene aanmerkelijke beterschap, en na eenige weken kon hij de volkomen genezing als zeker voorspellen.

ZES EN TWINTIGSTE DAG.

De trouwe beminnaar van het Kruis.

ij hebben reeds gesproken over Jozefs groote liefde voor Jesus; laten wij thans overwegen, wat die liefde vergrootte en volmaakte.

Ongetwijfeld hebben alle heiligen, die den Man van smarten hier op aarde beminden, zijn lijden en tranen eenigszins gekend, en die smartvolle liefde was de vereering, welke de Heiligen des Ouden Verbonds aan den verwachten Messias brachten. Zoo proefde, volgens den H. Paulus, Mozes de bittere versmadingen van Christus, en David bezong die reeds in zijne schoone psalmen.

En zou nu de H. Jozef, de Voedstervader van Jesus, daarmede onbekend zijn gebleven? Zou hij zoovele jaren met het aanbiddelijk Offerlam geleefd, en het van zijnen arbeid gevoed hebben, zonder te weten, welke zijne smartelijke bestemming was? Zou God zelf hem, zijn trouwsten dienaar, onbekend hebben gelaten met het doel van Jesus' komst op aarde? Neen, voorzeker neen! En opdat Jozef daarmee ten volle bekend zou zijn, sprak de H. Geest in zijne tegenwoordigheid door den mond van Simeon deze woorden tot Maria: „Zie, dit Kind zal een voorwerp van tegenspraak zijn, en een zwaard zal uw moederhart doorboren.”

Zonder twijfel was Jozef waarlijk die rechtvaardige, waarvan geschreven is, dat hij *„dag en nacht Gods wetten overweegt.”* Men mag dus aannemen, dat hij des avonds, terwijl Maria bij het wiegje van den slapenden Jesus de naald hanteerde, met luide stem uit de H. Schrift vóórlas.

O, welke teedere liefde moet zijn gevoelig hart wel hebben ondervonden, bij het lezen van deze en dergelijke plaatsen, zoo treffend in hunnen eenvoud: „De Zaligmaker zal als eene zwakke struik opschieten, als een stengel uit dorren grond opgeko-

men. Geen schoonheid noch luister is aan Hem; wij zagen Hem, en hebben Hem miskend.... Hij was als de geringste der menschen, een mensch vol smarten.... Hij heeft onze kwellingen gedragen en onze kwalen op zich genomen.... en wij beschouwden Hem als een melaatsche, en als een van God geslagen mensch!.... Door zijne kneuzingen zijn wij genezen.... De Heer heeft ons aller ongerechtigheid op zijne onschuldige schouders geladen.... als een schaap wordt Hij ter slachtbank gevoerd, en als een lam onder de hand van den scheerder, doet Hij zijnen mond niet open....”

En als Jozef daar, de oogen liefdevol op Jesus geslagen, de voorspellingen las over zijn lijden, hoe Jesus zou zijn als een aardworm, en het uitvaagsel des volks; hoe zijne aanbiddelijke handen en voeten zouden worden doorboord, hoe de ruwe soldaten onder het kruis Hem zouden bespotten, en over zijn kleed het lot werpen; o, dan trilde zijn minnend hart van medelijden bij de gedachte, dat dit onschuldige Kind zoo zwaar voor de wereld zou moeten boeten.

Hoe gaarne verlustigen de ouders zich in het droomen van allerlei fraaie plannen voor de toekomst hunner kinderen, dikwijls

zelfs zonder met Gods plannen rekening te houden. Maar Maria en Jozef hadden niets te regelen voor hun beminden Zoon; dat alles toch was reeds beschreven door de profeten, die zijn schandelijken dood in alle bijzonderheden hadden voorspeld; hemel en aarde zouden voorbijgaan, eerder dan dat één enkele dier voorzeggingen on vervuld zou blijven.

Zelfs alle voorvallen uit Jesus' jeugd waren voor Jozef als een profetisch schilderij, waarop hij het lot kon lezen van het voorwerp zijner vurigste liefde. Als hij Gods Zoon zoo arm zag geboren worden, dacht hij aan het woord: „Ik ben als een bedelaar.”

Toen de eerste bloeddruppels vloeiden bij de besnijdenis, overwoog hij hoe Jesus eens al zijn bloed zou storten; als hij zijn Kind van den hooge priester terug kocht, moest hij denken aan de profetie van Zacharias: „Zie, zij hebben voor Mij dertig zilverlingen gegeven.” Als hij Jesus voor het zwaard van Herodes bevrijdde, wist Jozef, dat hij Hem slechts bewaarde voor een duizendmaal wreederen dood. Bovendien was Jozef in gezelschap van Maria, die meer omtrent Jesus was onderricht dan alle profeten. Hoe dus zou hij Jesus' smarten niet gevoeld hebben?

Alle Heiligen hebben bittere tranen geschreid over het lijden van den God-mensch; de H. Franciscus van Assisië verloor er zelfs bijna het gezicht door. Doch merken wij hier op, dat de H. Jozef met veel meer recht dan alle andere Heiligen weende over Jesus. Immers, voor hen was het lijden van Christus eene herinnering aan iets, wat reeds lang had plaats gehad. Maar Jozef zag de vernederingen en verguizingen van zijn Jesus in de toekomst; en zulk eene smart is veel heviger dan het overwegen van iets, wat tot het verleden behoort. Bovendien, als Jesus de Verlosser was der andere Heiligen, was Hij de Zoon van Jozef; en welk een Zoon! Jozef zag Hem naast zich opgroeien; hij zag dat lieftallig Kind zich vormen tot jongeling, tot man; hij zag zijne beminnelijke hoedanigheden met den dag toenemen, en ach, ieder oogenblik bracht hem dichter bij het noodlottige uur, waarop het vreeselijk lijden zou aanvangen.

De smart van Jozef werd nog vermeerderd door die van zijne teedere levensgezellin. Wij kunnen ons voorstellen, hoe zij Jesus stilzwijgend beschouwden, als om zijn geliefd beeld voor eeuwig in hun geheugen te prenten. En als hunne blikken elkander

ontmoetten en Jozef een traan zag blinken in Maria's oog, dan kon hij zich niet meer bedwingen, en hij verwijderde zich om alleen te kunnen weenen.

Doch hunne droefheid was eene geheel geestelijke, gelaten en overgegeven aan Gods heiligen wil. Beiden zouden duizend dooden gestorven zijn om Jesus ook maar de geringste smart te besparen; doch onderworpen als zij waren aan God, die den dood van zijn eeuwigen Zoon wilde, wilden ook zij dien tot Gods glorie en der menschen zaligheid.

Overweging en Gebed.

Op deze wijze dus, gelukzalige Jozef, zijt gij er toe gekomen, om na Maria de grootste minnaar te zijn van Jesus: gij hebt dag en nacht zijne geheimen overwogen, en vooral zijn droevig lijden en bitteren dood. Zie, dat moet ook ik doen, als ik op u wil gelijken, en evenals gij dierbaar wil zijn aan Jesus en Maria. Het overdenken van het heilig lijden moet zijn als een zout, dat mij geheel doordringt, het moet mij als een tweede natuur worden. Hoevele middelen staan mij daartoe ten dienste! Het H. Misoffer

is ingesteld om mij iederen dag de liefde van Jesus in herinnering te brengen; de H. Communie is de deelneming aan dit H. Offer, de innige vereeniging met Jesus. In iedere kerk vind ik een kruisbeeld, dat mijne aandacht vraagt voor het lijden van Christus. — En toch, ondanks dat alles blijf ik koud, blijf ik voortgaan, met mijn God te beleedigen. O, heilige Aartsvader, bid voor mij, armen zondaar, bij Jesus en Maria, opdat zij mijne ziel met den geest van genade en gebed vervullen.

GEESTELIJKE RUIKER. „Een traan van oprechte liefde, om Jesus lijden gestort, zegt de H. Augustinus, is meer waard dan een jaar vasten op water en brood.”

Voorbeeld.

Men schrijft uit Brussel:

Mijn zoon moest examen doen als candidaat notaris, ik vreesde, dat hij niet zou slagen. In mijn angst wendde ik mij tot den H. Jozef, de oefening der zeven zondagen werd ter zijner eer begonnen, ik liet eene H. Mis lezen, en zeven kaarsen aansteken, en stelde mijn zoon een medaille van den grooten patriarch ter hand. Nu was ik zeker, dat mijn gebed zou verhoord

worden, ik zeide dit aan ieder, die mij kwam bezoeken. De uitslag beantwoordde aan mijn vertrouwen. Ofschoon hij nog zeer jong was, en zijne studiën geruimen tijd had moeten onderbreken, legde mijn zoon zijn examen *op de meest voldoende wijze af*. Wat mij het wonderbaarste schijnt, is dit: Den dag vóór het examen meende mijn zoon, niet meer te moeten studeeren en stond zelfs op het punt, een zijner vrienden te gaan bezoeken; maar plotseling gedreven als door eene ingeving, die alleen van den H. Jozef kon komen, keerde hij terug, en zeide: „Ik zal mijne wandeling uitstellen, en nog eens dit artikel bestudeeren.” Hij noemde dat artikel en studeerde er op den ganschen avond. Den volgenden morgen bemerkt hij, dat men hem *juist over dat artikel examineert*. Had hij het niet overgezien, dan was *alle kans op slagen verloren geweest*. Zoo heeft dus de H. Jozef zich daarmee bemoeid, Eerw. Pater, en ik zal hem mijn geheele leven dankbaar zijn.

ZEVEN EN TWINTIGSTE DAG.

De laatste levensdagen.

De Zoon Gods zag het uur naderen, door zijn Vader vastgesteld voor het grootste der werken Gods, de Verlossing der menschheid. De roemrijke Aartsvader van zijn kant, die tegenwoordig was geweest bij Jesus' intrede in de wereld, verminderde en verzwakte zichtbaar. Van eene even teedere als edelmoedige natuur, was hij niet voor den zwaren handarbeid geschapen; maar vooral had zijne beminnende ziel haar stoffelijk omhulsel voor den tijd oud gemaakt. Zoovele verschillende aandoeningen hadden zich dan ook als 't ware verbonden, om in hem de levenskracht uit te putten! Hij, de arme werkman, vergeten in het vergeten Nazareth, had op zekeren dag vernomen, dat de teedere vrouwe, aan wie hij zijn leven had verbonden, de hoogste plaats bij God bekleedde; dat zij de Koningin was der Engelen en der menschen, de Moeder van den Allerhoogste: hij was daardoor tevens tot de wetenschap gekomen, dat hij, Jozef, grooter was dan al zijne vaders, grooter

en dierbaarder aan God dan Abraham, dan Mozes of David. Hij, die tot dan toe God vol ontzag had aanbeden, had Hem kort daarna gezien, in doeken in eene kribbe liggend, hij had Hem op Gods bevel als zijn Zoon aangenomen en later omhelsd, en gevoed van zijnen arbeid. Later had hij den onschuldigen Jesus met moeite aan het zwaard van Herodes ontrukkt, en Hem in en na de ballingschap zien opgroeien in schoonheid, en in genade en wijsheid, en toch altijd even onderdanig, even leerszaam en liefdevol jegens zijn pleegvader. Eindelijk had hij Hem zijn kostbaar zweet zien storten onder den zwaren handenarbeid, luisterend naar zijne bevelen en lessen.

Het beschouwend gemoed van den kuischen Jozef was ontvlamd bij de voortdurende aanraking van Hem, die niets is dan liefde, bij het gezicht van zijn vrijwillige vernederingen, bij de vertrouwelijke gesprekken van den oneindig Beminnelijke; dat alles was als zoovele vurige liefdepijlen, welke zijn hart verwondden. De kennis bovendien van het vreeselijke lijden, en de wreede vernederingen, welke het voorwerp zijner liefde zou moeten ondergaan, wakkerde zijne liefdevlammen voortdurend aan

en het overwegen van die droevige geheimen, knaagde aan zijn minnende ziel, en verteerde langzamerhand zijn vurig hart.

Het geheele bestaan van Jozef loste zich dus op in liefde en smart, zijne oogen waren als twee bronnen van tranen, en zijn hart als een vuuroven, welks aanhoudende gloed de banden vernietigde, die lichaam en ziel met elkander vereenigden.

Voeg bij die inwendige uitputting de moeite die hij zich gaf, om Jesus en Maria het leven zooveel mogelijk te veraangenameu, en men zal begrijpen, dat na dertig jaar van zulk een leven, onze beminnelijke Heilige zeer zwak, zeer verouderd moest zijn.

Ziende, dat het werk hem meer en meer vermoeide en afmatte, nam Jesus op zekeren avond de vereelte handen van Jozef, drukte ze vol eerbied aan zijne lippen, en sprak: „Zie, vader, gij zijt oud, en niet meer in staat om te werken; Ik zal het voortaan voor u doen, gelijk gij het voor ons gedaan hebt.” Deze woorden waren als een zacht bevel, waaraan de heilige grijsaard niet kon weerstaan. Hij gaf dus toe, en voortaan bestond zijne eenige bezigheid in het zich voorbereiden tot den dood, en dat uur was niet ver meer verwijderd.

Als hij zoo bij den haard gezeten was, beschouwde hij in stilte de Koningin der Engelen, die het maal toebereidde; hij vroeg zich af, hoe hij toch had kunnen verdienen, om dien schat te bezitten, welken de Hemel hem benijdde, en hij verwonderde zich over de nederigheid van Gods Moeder, die hem met hare koninklijke handen wilde bedienen. Of wel, als hij Jesus hoorde werken, onderhield hij zich met Maria over dien beminnden Zoon, over de treurige toekomst, en tranen onderbraken zijne stem. „Wat mij betreft, ik zal er geen getuige van wezen; maar gij, liefste Maria, zijne Moeder, hoe zult gij het gezicht zijner folteringen verduren?... Maar God zal uw steun zijn..... alle volkeren zullen op u hopen, en u zalig noemen!”

Soms ging hij zitten in de werkplaats, tegenover Jesus; en als hij dan zijn God beschouwde, voor hem werkend, voor hem zijn kostbaar zweet stortend, o, dan trad hij in verrukking. Wat was hij dan schoon, de H. Aartsvader! Een lichte blos kwam op zijne verbleekte wangen, zijn half uitgedoofde oogen schitterden van liefdevuur, een stralenkrans blonk hem om de slapen, hij geleek een Engel, in aanbidding voor God neergezouken!

Niet meer, gelijk eertijds, des avonds

met Jesus kunnende gaan wandelen, plaatste hij zich op eenigen afstand van het huis op een zetel, door Maria's liefdevolle handen in gereedheid gebracht. Dan beschouwde hij de natuur, en ook daar vond hij Jesus wederom terug. Die groenende heuvelen, die vruchtbare akkers, dat uitspansel bezaaid met schitterende sterren, was dat alles niet het werk van Jesus' handen? En diezelfde Jesus noemde hem *Vader*. En ondanks zijne diepe nederigheid kwam het hem voor, dat de natuur ook hem eerde en gelukwenschte. De lofzang van Maria kwam als eene aangename herinnering in hem op, en het scheen hem, dat ook hij eenmaal door allen gelukzalig zou worden genoemd; het was hem, alsof hij in de verte, boven de bergen, de groote Heiligen uit het Oud Verbond uit hunne graven zag opstijgen om hem te begroeten; en David zijne harp ter hand nemen, om Jozef's lof in de eeuwigheid te bezingen!....

Overweging en Gebed.

Zoo naderde dus, H. Jozef, het einde uws levens, zoo bewonderenswaardig in zijn eenvoud! Ja waarlijk, hoezeer zijn op u de woorden van den Wijzen Man van toepas-

sing: „De wegen van den Rechtvaardige zijn schoon en zijne voetpaden zijn vol vrede.... Het leven des Rechtvaardigen is als het licht, dat in helderheid toeneemt, totdat de dag volkomen is.” En toch, beminnelijke Jozef, opdat gij iedereen tot voorbeeld zoudt kunnen strekken, wilde God, dat uw leven niets schitterends had, en het kan in deze drie woorden worden samengevat: *nederigheid*, *liefde* en *getrouwheid*. Gij geloofdet, dat gij uit u zelve niets waart; gij hebt uw hart zonder voorbehoud geheel aan zijn Schepper geschonken, die u tot zijn vriend verhief; — gij liet u zonder tegenstreven leiden door Hem, die uw geluk wilde. — Wat is er meer waar, wat billijker, wat wijzer?

Wat zou ook mijn leven gelukkig zijn geweest, als ik immer aan de inspraken van den H. Geest beantwoord had! Mijne ziel zou baden in een zee van vrede, en mijne verdiensten talrijk zijn als de golven der zee. Want ook ik ben tot de heiligheid geroepen. Ook tot mij is het woord gesproken: „Weest volmaakt, gelijk uw hemelsche Vader volmaakt is.” En de H. Geest voegt er bij: „Als iemand de wijsheid ontbreekt, hij vrage ze aan God, die ruimschoots geeft” (Jac: I. 5) Als ik mij dus tot heden niet geheiligd heb, is het

mijn eigen schuld. En wat voordeel trok ik uit mijne voortdurende wederspanningheid? Ik heb een ongelukkig leven geleid, telkens weifelend tusschen de genade en de zondige natuur, ik heb een schat van verdiensten verloren, maar bovenal, ik heb mij aan zwarten ondank jegens God schuldig gemaakt. Maar daar God mij nog niet heeft verworpen, heb ik nog hoop; ik wil het verledene herstellen; help mij, H. Jozef, door uwe machtige voorspraak, opdat ik eens en voor altijd aan mij zelven verzake, om slechts God aan te hangen, zoodat ik met den H. Paulus kan zeggen:

GEESTELIJKE RUIKER. Ik leef, ik nu niet meer, maar Christus leeft in mij.

Voorbeeld.

Het groot vertrouwen van den heer Dupont op den H. Jozef werd eens op schitterende wijze beloond. Hij was gewoon, op zekere dagen een feestavondje te geven aan die goede oudjes, welke door de zusterkens der armen verzorgd worden. Eens dat weer zoo'n dag met ongeduld verbeid werd, moest hij tot zijn spijt aan de grijsaards zeggen, dat hem dezen keer de noodige middelen geheel

ontbraken, en hij ried hun aan, den H. Jozef te vragen of hij voor het noodige wilde zorgen. „Laten wij dan wat runder of varkensvleesch vragen,” klonken verscheidene stemmen.” — De heer Dupont vond deze vraag vreemd, maar daar zijne armen aanhielden, stemde hij toe; en nu werd iederen dag de novreen gehouden; mijnheer Dupont bad met vuur, maar moest toch glimlachen en schertste met de grijsaards om hun verzoek: Intusschen, daags voor het feest komt een besteller van het spoor bij hem, en raadt hem aan de groote deur zoo ver mogelijk te openen. „Waarom?” — „Wel, ik heb daar zoo'n vrachtje bij me, 'n wild zwijn!” en tevens overhandigde de man hem een brief van een bekenden vriend van den volgenden inhoud: „Waarde vriend, ik ben maar een middelmatig jager, doch gisteren schoot ik bij geluk in mijne bosschen een everzwijn. Daar ik geheel alleen ben en toch moeilijk zonder gezelschap dit beestje kan verorberen, zend ik het u, voor uwe armen.” Dat het geschenk welkom was, spreekt van zelf, en de oudjes waren recht in hun schik over hunnen goeden inval, en bedankten den goeden H. Jozef, die hen verhoord had.

(*Année miséricordieuse.*)

ACHT EN TWINTIGSTE DAG.

De Slaap van den Rechtvaardige.

og nooit was er een mensch gestorven, zoo gerust, zoo heilig, zoo zacht als de engelachtige Bruidegom van de Maagd der maagden. Immers, hij stierf zonder door bekoringen gekweld te worden; hoe ook zou de duivel het hebben durven wagen, hem aan te vallen, die daar rustte in de armen van Jesus en Maria? Hij stierf zonder vrees, want zijn leven was in volmaakte onschuld voorbijgegaan, en hij was zich bewust, altijd naar best vermogen Gods H. Wil te hebben volbracht. Hij stierf zonder spijt, want nimmer had hij zijn hart aan de aarde gehecht. Eindelijk, hij stierf als martelaar van liefde, gelijk wij in het vorig hoofdstuk zagen.

Wel is waar zou hij voor eenigen tijd beroofd worden van het zoete gezelschap van Jesus en Maria, maar die scheiding zou van korten duur zijn, en weldra zou

hij beiden in de eeuwigheid terugvinden, niet meer arm en miskend, maar glorievol en glansrijk, en de hulde ontvangend van al het geschapene. Bovendien, God wilde deze scheiding, en Jozef wilde ze dus ook. Ook werd Jozef's afsterven verzoet door omstandigheden, die bij Maria's dood ontbraken; hij toch stierf onder zijn eigen dak, omringd door eene teedere echtgenootte en een liefdevollen Zoon, terwijl de beminnelijke Koningin der Engelen bij haar verscheiden in een vreemd huis was; zij was kinderlooze weduwe, en zag rondom zich slechts aangenomen kinderen, die eerder hare vertroosting behoeften, dan dat zij Maria konden opbeuren. Jozef genoot het geheel eenige geluk, te sterven in dezelfde woning, waar het groote geheim der menschwording was begonnen, waar hij het Kind Jesus had zien opgroeien, waar hij in het gezelschap der twee heiligste wezens de dertig schoonste jaren zijns levens had doorgebracht; hij had den troost, door de liefdevolle zorgen der Goddelijke Moeder te worden omringd, door haar te worden gediend en geholpen. Maria vroeg hem dikwijls vol teederheid, of hij leed, of hij iets verlangde, en hij las in hare oogen de oprechtheid van haar

medelijden. Want wel verre van te verminderen, was de engelreine liefde, welke die twee heilige echtgenooten verbond, steeds met de jaren toegenomen. Vreezende dat zij zich te veel zou afmatten, smeekte hij haar, om toch de hoognoodige rust te nemen, doch Maria betuigde, dat het haar een geluk was en eene verlichting, hem te kunnen dienen, en zoo eenigszins hare dankbare liefde te toonen in ruil voor zijne zorgen en opofferingen.

Wat echter de nederige Jozef wel het meeste trof, was de innige teederheid, die Jesus zelf, zijn God en Heer, hem betoonde. Des daags werkte Jesus om in de behoeften van het arme gezin te voorzien, des nachts zette Hij zich bij het bed van den dierbaren zieke neder, beschouwde hem vol liefde en bewees hem alle diensten, welke een vader van zijn zoon kan verwachten. Jesus vroeg hem liefdevol, wat hij verlangde, schikte het oorkussen wat op, en ondersteunde het hoofd van den grijsaard, als Hij hem te drinken gaf. Om hem op te beuren, sprak Jesus hem van den hemel, die zich weldra in de toekomst voor hem zou openen; over het vreugdevolle onthaal, dat de Engelen, dat Jesus zelf hem daar zou bereiden.

Eindelijk sloeg het uur van scheiden, de Heilige gevoelde het; en een dankbaren, liefdevollen blik op Jesus slaande, sprak hij: „Heer, alvorens te sterven, zou het billijk zijn, dat ik U bedankte voor de aan mij bewezen weldaden, maar wat zal ik U zeggen? Nooit heeft een sterveling zoovele genaden ontvangen als ik, die in uwe armen mag sterven. Gij schonkt mij de Maagd der maagden tot echtgenoot; mijne Maria verkoost Gij U tot Moeder; in mijn huis wildet Gij opgroeien, en mij uw vader noemen! Nooit zal ik U in eenwigheid naar waarde kunnen danken. Maar, Heer Jesus, Gij ziet mijn hart. Gij weet, dat ik U liefheb. Vergeef mij het onwaardige gebruik uwer veelvuldige genaden; het is de laatste die ik U op het oogenblik van sterven vraag!”

Vervolgens het gebroken oog wendend naar de lieve Moeder des Heeren, die in een hoek van het vertrek geknield lag te bidden, riep hij haar, en zeide: „Vaarwel, Maria! Gelukkig de dag, waarop gij u gewaardigdet, den drempel mijner woning te overschrijden! Met u kwamen het geluk en de hemelsche genaden; uwe schoonheid maakte dit huis bekoorlijk voor God zelf. Door u, genadenvolle, werd de aan Abra-

ham beloofde zegen aan de aarde geschonken. Ik verlaat u thans, maar de Heer is met u; o gezegende Vrouw, bid God, dat Hij mij in het oordeel genadig moge zijn! Jesus, Maria, ik beveel mij aan U, ik sterf, vaarwel!”

Zoo, mag men denken, waren de laatste woorden van dezen Rechtvaardige; zijne ziel rukte zich in eene laatste poging van het lichaam los, en een engel droeg haar in den schoot van Abraham.

Tot dan toe had Maria hare smart in den boezem teruggedrongen, ten einde de laatste oogenblikken van Jozef niet te bedroeven; doch thans liet zij hare tranen en snikken den vrijen loop. Ook Jesus weende op het lijk van zijn geliefden vader, omhelsde hem nog eenmaal teederlijk, sloot hem de oogen, en geholpen door Maria, wikkelde hij het ontzielde lichaam, dat zelfs in den dood nog schoon was, in het lijkkleed.

Eenige uren later verliet een treurige stoet Nazareth; droevig, als treurde zij over den dood van den vader haars Makers, wierp de ondergaande zon hare laatste stralen op de baar, waarop het lijk gelegd, door eenige arme bureu gedragen; achteraan schreden eene vrouw in rouwge-

waad en een jonge man treurig voort; het waren Maria en Jesus.

Gedurende drie dagen gingen dezen volgens het gebruik waken en bidden en weenen op de ontzielde overblijfselen van den dierbaren overledene, daarna werd het graf gesloten.

Overweging en Gebed.

Wie zou hier niet met den profeet uitroepen: „Moge ik den dood des rechtvaardigen sterven, mogen mijne laatste oogenblikken op de zijne gelijken!” — Zie daar dus, H. Jozef, waartoe uwe armoede, uwe vernederingen en smarten geleid hebben! O, gelukkige armoede, die u den hemel opende! Gelukkige smarten, die door eene eeuwigheid van geneugten zijn gevolgd! Gelukkige vernederingen, die u een eeuwige glorie verdiend hebben!

O, mijn beminde Beschermmer, hoe zal het mij gaan? Als ik op dit oogenblik moest sterven, zou ik dan gerust zijn? Helaas, ik heb gezondigd, ik heb de hel verdiend; en welke vruchten van boetvaardigheid heb ik voortgebracht? Ach, gij stierft zoo gerust, en ik, ik kan niet zonder sidderen aan den

dood denken.... Maar, ik wil, ik mag niet wanhopen. Vertrouwend op de verdiensten van Jesus, op de gebeden van Maria en de uwe, neem ik van dit oogenblik den dood aan, zooals God mij dien zal gelieven over te zenden, als boete voor mijne zonden. Ik verlang er zelf naar, als een schipbreukeling naar de veilige haven; de dood zal mij buiten gevaar stellen van te zondigen. O, gij de patroon van een zaligen dood, kom mij met Maria bijstaan in mijne laatste oogenblikken; maak, dat ik berouwvol en met liefde uit dit leven scheide, onder het aanroepen van de zoete namen van Jesus, Maria en Jozef.

GEESTELIJKE RUIKER. Mijn God, ik aanvaard den dood tot boete mijner zonden; ik verlang er naar, ten einde niet meer te kunnen zondigen, en U van harte te kunnen beminnen.

Voorbeeld.

Zekere heer, die veel devotie had tot den H. Jozef, was gewoon telken jare diens feest met zoo groot mogelijke vurigheid te vieren. Hij had drie zonen, een daarvan stierf op den feestdag van den H. Jozef, het volgend jaar stierf de tweede en ook

juist op dienzelfden dag. Dit dubbele verlies smartte den armen vader zóózeer, dat hij het besluit nam, het feest van den H. Jozef niet meer te vieren, uit vrees, van misschien zijn derde kind eveneens te verliezen. Om zijne droefheid te verzetten, ging hij op reis. Terwijl hij eens in gedachten verdiept, voortwandelde, sloeg hij de oogen op, en zag tot zijne ontzetting twee jongelingen, die aan een boom waren opgehangen. Tegelijker tijd was het als of een geheimzinnige stem hem zeide: „Wie weet, of uwe beide zonen niet op dezelfde wijze aan hun einde zouden zijn gekomen, als zij hadden blijven leven, en of niet uwe godsvrucht tot den H. Jozef van God verkregen heeft, dat zij op jeugdigen leeftijd zijn gestorven, om uw huis voor de schande, en hen zelf voor de hel te behoeden.....”

Deze invallende gedachte, welke hij voor eene ingeving des hemels hield, troostte hem; hij keerde terug, en vierde als gewoonlijk het feest van den H. Jozef. Zijn derde zoon legde zich op de studie toe, werd later bisschop en stierf op hoogen ouderdom.

NEGEN EN TWINTIGSTE DAG.

Eerste Zegepraal.

Jesus Christus heeft gezegd, dat wie zich meer vernederd zal hebben, ook grooter zal zijn in den hemel. (Matt. XVIII 4.) Welke nederigheid nu was grooter dan die van Jozef, en dat bij de verhevenste roeping, waartoe ooit een man bestemd was? Wij hebben hem gezien in zijn verborgen leven, laten wij hem thans zooveel mogelijk volgen in de heerlijkheid, welke hij nu is ingetreden.

Merken wij vooreerst op, dat de H. Jozef, evenmin als de andere voor Christus' dood gestorven Heiligen, tot de hemelsche zaligheid werd toegelaten. De hemel bleef onverbiddelijk gesloten voor allen, die door Adam met de erfzonde besmeurd waren. Slechts de nieuwe Adam kon door het storten van zijn bloed de poort des hemels openen. In afwachting daarvan verbleven de rechtvaardige afgestorvenen in het *Voorgeburchte der Hel*.

Daar begon de eerste zegepraal van den gelukzaligen Jozef.

Als dus deze Heilige de aarde verlaten had, werd een Engel, misschien wel de

Aartsengel Gabriël, zijn trouwe beschermer, belast om die zuivere ziel te brengen naar de woning der rechtvaardigen. Met welk ontzag, met hoeveel eerbied zal hij dien kostbaren schat, die geestelijke Ark, vol van den H. Geest, hebben opgenomen. Het schijnt ons toe, alsof wij hem, fier op zijne verheven zending, voorwaarts zien snellen, te midden der andere Engelen, welke bij deze plechtigheid vereenigd zijn, en die de lucht van hunne vreugdezangen doen weergalmen.

Aan de poort aangekomen, zingen zij in koor: „Opent, o vorsten, de poort der gerechtigheid (Psalm CXVII, 19) laat den Rechtvaardigsten der stervelingen binnen.” En de Aartsengel Michaël opende de poorten, en allen traden binnen en loofden den Heer, en prezen zijnen Uitverkorene.

Op deze vreugdekreten en bij het zien van dien ongewonen luister, verrijzen de geesten der Heiligen van het Oude Verbond: Adam, Abel, Noë, en de Aartsvaders en Profeten gaan den schitterenden stoet tegemoet, zeggende: „Wie is die rechtvaardigste der stervelingen, wie is deze Uitverkorene des Heeren?” — En hun wordt geantwoord: „Het is Jozef, uw zoon en broeder, hij is die rechtvaardige.”

En als de rechtvaardigen hem vroegen, hun te openbaren, wat hij voor de aarde niet had verborgen gehouden, antwoordde Jozef:

„Ik ben geen profeet. Ik kom u openbaren, niet wat ik in een geheimzinnig visioen heb gezien, maar wat ik met eigen oogen heb aanschouwd, met mijne ooren gehoord, wat mijne handen hebben aangeraakt. De Maagd, door Isaias beloofd, is verschenen; ik, hoewel onwaardig, had het geluk, haar echtgenoot te wezen; het Woord Gods is uit haar geboren, en heeft in mijn huis gewoond; ik heb God op mijne armen gedragen, en dertig jaren met Hem geleefd; en weldra zult gij allen Hem hier van aanschijn tot aanschijn aanschouwen.”

Welke vreugde moet er in dat verblijf geheerscht hebben bij het hooren van deze blijde tijding. De Messias was verschenen, en zou eerlang neerdalen om de uitverkorenen op te voeren ten hemel! Zij brachten hulde en eerbewijzing aan Jozef, want zij begrepen, dat hij grooter vriend was van God dan al zijne heilige voorvaderen, en dat zijne glorie in den hemel de hunne in de schaduw zou stellen, gelijk de schitterende maan het licht der sterren doet verbleeken.

Ongetwijfeld bracht de komst van den glorievollen Aartsvader vreugde in deze plaats, waar de droefheid niet buitengesloten was; immers, de H. Schrift noemt haareene duistere gevangenis, een put zonder water (Zach. IX 11) Zij, die bestemd waren voor den hemel, werden daar achtergehouden in duisternis, wijl de Zon der Gerechtigheid met hare stralen er niet in doordrong. Er was geen water, d. w. z. dat de rechtvaardigen, die hun hart niet meer aan het geschapene konden hechten, voortdurend dorsten naar het gezicht van den Oneindige. Welnu, Jozef was voor hen als een zachte dageraad, die de duisternis eenigszins verdrijft; want als Mozes, na veertig dagen met God op den berg hebben doorgebracht, zóó schitterde, dat de Israëlieten zijn aanschijn niet konden verdragen, (Exod. XXXIV 29. 30) welke luister moest dan wel het hoofd van Jozef omgeven, die dertig jaren gemeenzaam met Jesus had verkeerd!

Met welk genoegen luisterden zij naar hetgeen Jozef hun verhaalde omtrent de verhoven gebeurtenissen, waarvan hij getuige was geweest, de Ontvangenis, de geboorte van Jesus, de aanbidding der Wijzen. Hoe verrukt waren zij, als Jozef den lof verkondigde zijner onvergelykelijke Bruid Ma-

ria, hare nederigheid, hare zuivere liefde, en hij zoodoende medewerkte tot de vervulling van Maria's profetie: „Zie, van nu af zullen alle geslachten mij zalig noemen!”

Overweging en Gebed.

Rechtvaardige H. Jozef, ik verheug mij en wensch u geluk, dat gij uwe loopbaan zoo gelukkig volbracht hebt, en de plaats van rust zijt binnengetreden, evenals een schip, met kostbare goederen beladen, dat uit verre gewesten wedergekeerd, eindelijk de haven bereikt. Geen wonder, dat uwe komst in de verblijfplaats der uitverkorenen zulke vreugde verwekte; zelfs hier op aarde is een rechtvaardige, een heilige een zegen voor een huisgezin, voor een geheel land.

Hij wendt door zijn gebed de kastjdin-
gen af, welke den schuldige dreigend
boven het hoofd hangen. Hij werkt, om
zijne omgeving gelukkig te maken, en
trekt de zielen tot God en tot de beoefe-
ning der deugd: hij is als een fakkel, die
de duisternissen der zonde verdrijft.

En ik, die jaren heb doorgebracht te
midden van zoovele verschillende gods-

dienstoeffeningen, waaraan ik deelnam, ben ook ik een dier rechtvaardigen, welke het schoonste sieraad der aarde uitmaken? Geef ik door mijnen ijver vergoeding voor de beledigingen, welke God worden aangedaan? Ach neen, integendeel; mijne lauwheid vergroot slechts den toorn des hemels. In plaats van mijne omgeving te stichten, ben ik dikwijls een reden van ergernis voor mijnen naaste, het verdriet mijner overheden, de schrik mijner onderhoorigen. — O, beminde Beschermers, verwerf mij de genade, mij van mijne gebreken te zuiveren, en uit al mijn vermogen naar de volmaaktheid te streven.

GEESTELIJKE RUIKER: De Rechtvaardige zal bloeien als de palm; hij zal zich vermenigvuldigen gelijk de ceder van den Libanon. (Ps. XCI. 13)

Voorbeeld.

In het Fransche maandschrift *Propagateur d. l. Dévotion à St. Joseph* lezen wij:

Eerwaarde Pater,

De leerlingen van de *School der Onbev.* Ontv. alhier deelen gewoonlijk iedere

week aan enkele gezinnen levensmiddelen uit en goede boeken, o. a. uwen *Propagateur*. Onlangs was er in zulk een gezin een kind, dat aan eene oogontsteking leed. De geneesmiddelen baatten niets, integendeel; en de moeder, vol vertrouwen op den H. Jozef, zeide: „Pater, wij hebben eene noveen begonnen ter eere van den H. Jozef; ze eindigt op het feest der Onbevleete Ontvangenis. Dan zal mijn kind genezen zijn.” Ik wakkerde haar vertrouwen aan, en beloofde, het aan den *Propagateur* te schrijven. Het kind zag er ellendig uit, het geheele gelaat was gezwollen, en vooral om de oogen met een vuile korst overdekt. Mijne leerlingen zeiden bij het uitgaan: „Nu, als dat kind in acht dagen geneest, zal dat iets buitengewoons zijn.” Twee dagen na den feestdag bezochten wij dat gezin weer, en de moeder begroette ons: „Zie pater, ziet heeren, mijn kind is genezen: ziet, welke schone oogen!” Inderdaad, alle gezwel en korst waren verdwenen. Op het gelaat lag eene ongewone frischheid, zeer afstekend bij den akeligen toestand, waarin wij het kind eerst gezien hadden. De oogen waren volkomen gezond.

Aanvaard, Eerw. Pater, de verzekering
mijner hoogachting

MARIN DE BOYLESVE, S. J.

Parijs, Vaugirard 7 Januari 1868.

DE TIGSTE DAG.

De nagedachtenis van den Rechtvaardige.

De herinnering aan den H. Jozef daalde niet met zijne kostbare overblijfselen in het graf; zij bleef immer voortduren in het huisje te Nazareth als een welriekende geur; met liefde werd zijn beminde naam steeds uitgesproken door de H. Maagd, zijne kuische Bruid, en door Gods Zoon, die zijn Zoon had willen genoemd worden. De ledige plaats, welke zijn verscheiden had veroorzaakt aan den huiselijken haard, bleef immer ongevuld, en bracht hun altijd het smartelijke verlies in herinnering.

Het was bij de Israëlieten een gebruik, dat de weduwen een bijzonder kleed droegen, tot onderscheid van de jonge dochters en de gehuwde vrouwen. Voorzeker, ook volgde Maria deze gewoonte, en droeg het rouwgewaad tot den dag van haren alerkostbaarsten dood.

Doch, de Moeder des Heeren stelde zich met het uiterlijke niet tevreden; als eene trouwe gade bewaarde zij immer in haar hart de plaats, welke haar beminde echtgenoot er eenmaal had ingenomen; de Rechtvaardige bloeide voort in haar hart, als de ceder op den Libanon. Hunne vereeniging was dan ook meer dan een gewoon huwelijk geweest. Jozef was voor Maria niet slechts een reisgezel geweest, dien men toevallig ontmoet, en na het afscheid nimmer meer gedenkt; neen, zij had hem altijd beschouwd als den man, door den H. Geest van eeuwigheid verkozen om de vertrouweling te zijn van het groot geheim, waarin zij betrokken zou worden: de menschwording van Gods Woord. Jesus was het doelwit geweest, waarom God hen vereenigd had. En Maria begreep, dat de dood zulk eene verbintenis, door God zelf gewild, niet kon scheiden.

Bovendien, was er ooit een hart geweest, dat meer van dankbaarheid klopte, dan het hart van de beminnende Maria? Vol ver-teederling herinnerde zij zich den eerbied, welchen de kuische Jozef aan haar, de Maagd der maagden, steeds betoonde; de ware ver-eering, welke hij haar bracht van af het oogenblik, waarop hij met haar Goddelijk

Moederschap bekend was geworden; vanaf dien stond had Jozef zich beschouwd als den dienaar van de Koningin der Engelen; met hoeveel liefde schikte hij zich steeds naar hare inzichten, en wist hij al hare wenschen te voorkomen!

Maria herinnerde zich met welbehagen al de diensten, welke die Rechtvaardige haar had bewezen, het lijden, dat hij om haar en om haar Zoon had uitgestaan, de vermoeienissen en afmattingen in de woestijn, in Egypte, en later in Nazareth. En zou zij dan, het heiligste en volmaaktste aller schepselen, ondankbaar hebben kunnen zijn en Jozef vergeten? Zij dankte God, haar zulk een braven echtgenoot te hebben geschonken, welke haar zoo gelukkig gemaakt had.

Maar Maria was niet alleen dankbaar, zij was ook nederig, zoo nederig zelfs, dat zij met voorbijgaan van eigen volmaaktheid, haar voordeel deed met goede voorbeelden. Welnu, Jozef was, gelijk wij, hoewel slechts onvolmaakt, hebben aangetoond, Jozef was een bij uitstek heilig man. Maria had dit begrepen, en gezien, hoe verheven, hoe onbaatzuchtig en zuiver haar kuische bruidegom was; zij had hem nagegaan, en thans, nu hij niet meer aan hare zijde was,

nu herinnerde zij zich dat alles weer levendig, en putte zij uit zijne voorbeelden wederom nieuwe kracht en beweegredenen om God nog meer lief te hebben.

De H. Lucas verhaalt ons, dat Maria de woorden der herders in haar hart overwoog; en zou zij dan de gesprekken van Jozef, zoo vol van hemelsche wijsheid, niet in haar binnenste bewaard hebben?

Door den H. Geest onderwezen, bewaarde zij ook vol eerbied alle voorwerpen, welke zijne handen hadden aangeraakt, zij bestrooide zijn graf met bloemen, en vond er genoeg in, er eenigen tijd op te bidden. En van af den dag, waarop Jesus was verrezen, en de Uitverkorenen mede ten hemel opnam, vierde zij elk jaar dezen dag vol godsvrucht, den Heer dankend voor de glorie, aan zijn waardigen dienaar bewezen.

Was dus de H. Jozef *de eerste dienaar van Maria*, zij van haren kant is ons voorgegaan in de vereëring van dezen heiligen Aartsvader. Laten wij dus dat voorbeeld, door onze beminde Koningin en Moeder gegeven, met liefde navolgen.

Van Maria vernamen de Apostelen en Evangelisten het weinige, wat ons van Jozef verhaald is, en ongetwijfeld besloot zij hare lofrede met deze weinige, doch

alles beteekenende woorden: „*Hij was een Rechvaardige.*” En de Evangelist, die zooveel zegt van Zacharias en Elisabeth, van Simeon en Joannes den Dooper, heeft gemeend, niet beter te kunnen doen tot lof van Jozef, dan het woord te herhalen, dat hij opving van de lippen van het verhevenste aller schepselen: „*Jozef was een Rechvaardige.*”

Ook mogen wij veilig aannemen, dat Jesus zelf reeds zijn dierbaren Voedstervader op aarde verheerlijkte. Vooreerst, om zijne bedroefde Moeder te troosten, sprak Hij haar over het geluk van hem, dien zij beweende, en over zijne eeuwige glorie: Jozef werd alzoo door Jesus heilig verklaard. En in den omgang sprak Hij over hem steeds als over zijn goeden Vader Jozef, met eerbied en liefde; en als iemand Hem gelukwenschte, zulk een braven Vader gehad te hebben, antwoordde Jesus: „Ja waarlijk, hij was een godvruchtig man, een vroom Israeliet; *hij was een Rechvaardige.*”

Overweging en Gebed.

Welk een onuitsprekelijk geluk voor u,
H. Jozef, uw beeld zoo diep ge-

grift te hebben in de heilige Harten van Jesus en Maria, een geluk, dat men u altijd zal benijden! Maar ook ik kan eenigermate aan dat geluk deelachtig worden, zoo ik wil. Jesus heeft aan Margaretha Maria beloofd, in zijn Hart de namen te schrijven van hen, die het zullen doen beminden; en Maria, onze goede Moeder Maria, belooft de zaligheid aan hen, die haar vereeren. Daarom wil ik nu eens voorgoed hen met ijver gaan dienen, en tevens naar hun voorbeeld, u niet vergeten, o glorievolle Aartsvader. Jesus, Maria en Jozef, U wil ik altijd beminnen; weest Gij de onverbreekbare keten, die mij aan God verbindt.

GEESTELIJKE RUIKER. Jesus, Maria en Jozef, ik geef U mijn hart, mijn geest en mijn leven.

Voorbeeld.

Een man, die aan eene borstziekte leed, was geheel verstokt in de boosheid, hij had geen geloof meer. Sedert twee jaar hadden alle pogingen van ijverige priesters en ziekezusters schipbreuk geleden, zoodat ik hem niet meer bezocht, ik gaf den moed op. Hij had een veertien-

jarig dochtertje; dit onschuldig kind ontstak in de kerk eene kaars ter eere van de H. Maagd en den H. Jozef, het was haar laatste hoop. Toen zij thuis kwam, verzocht haar vader haar om . . . een pastoor. Hij spreekt eene goede biecht en ontvangt de H. Communie. Vol vreugde huppelt het kind naar mij met dit heugelijke nieuws, ik kon mijne ooren niet gelooven, ging naar hem toe, en vroeg naar de oorzaak van dien omkeer. „Ja zuster,” antwoordt hij, „wat zal ik zeggen! Ik ben heel anders geworden, mij dunkt, ik moet krankzinnig geweest zijn, toen ik niet meer aan God geloofde.” Deze man is heel stichtelijk afgestorven.

(Propag: de la dévot. à St. Joseph.)

EEEN EN DERTIGSTE DAG

Tweede zegepraal.

erscheidene schriftooruitleggers zijn van meening, dat ook de H. Jozef onder het getal was dergenen, die met Jesus Christus verrezen, en dat hij met ziel en lichaam ten hemel is gevaren. Wij voor ons gelooven dit gaarne,

hoewel desaaangaande geen zekerheid bestaat; doch in alle geval, dit is zeker, dat de ziel van onzen beminnelijken Heilige op den dag der verrijzenis ten hemel werd opgenomen. Dat was zijne *tweede zegepraal*.

Het schoonste, het verhevenste gevoel, dat God legde in het hart van den man, is de vaderlijke liefde; en wat het schoonste sieraad dezer liefde uitmaakt, is hare zuiverheid, hare geheel belangelooze toewijding. Vandaar, dat zij ons dikwijls zulke verheven tooneelen aanbiedt, vandaar dat men niet zonder aandoening het verhaal kan lezen van Jacob, die zijn zoon Jozef beweent, en die verklaart tevreden te sterven, zoodra hij hem weder levend heeft gezien.

Sterk is de liefde eens vaders, maar hoeveel sterker is de liefde der Heiligen jegens God!

En deze dubbele liefde, liefde voor zijn Kind, en liefde jegens God, smolt in Jozefs hart tot een geheel, om zoo de liefde te vormen, waarmede hij zijnen Jesus beminde. Hoe groot was dus wel zijne vreugde, als hij op den dag der verrijzenis het geluk, de glorie aanschouwde van den tweeden persoon der H. Drievuldigheid. Hij had dienzelfden Jesus gezien, arm, vernederd, vol

lijden reeds sedert zijne jeugd, en hoe vond hij Hem thans weder?....

Ach, het was thans niet meer het arme Kind van Bethlehem, gedragen op de bevende armen eener teedere Moedermaagd, vluchtend voor het zwaard van Herodes. — Neen, Hij trad thans op als de sterke Overwinnaar van den hellevorst, dien Hij aan zijn zegenwagen geketend voortsleurde, Jesus trad glorievol den hemel binnen, ten koste van zijn bloed geopend.

Zijn gelaat, eertijds door de wreedste smarten verwrongen, door verachtelijke beulen besmeurd, schitterde thans als de zon; zijn aanbiddelijk lichaam, dat aan een meelaatsche gelijk was geweest, verscheen thans verheerlijkt en vol luister. Het armoedig gewaad, waarover zijne moordenaars het lot hadden geworpen, was thans vervangen door een kleed, kostbaarder dan het zuiverste goud, een drievoudige stralenkrans bedekte diezelfde slapen, eertijds met scherpe doornen gekroond.

Eertijds omhangen met een purperen spotmantel, was hij aan het joodsche volk voorgesteld, dat in zijne goddelooze verblindheid had geroepen: „Hij is des doods schuldig, kruisig hem!” En nu was hij het voorwerp van de vereering van alle

hemelsche legioenen, en de uitverkorenen riepen Hem toe: „Eer en glorie, zegening en macht aan het Lam, dat is geslacht geworden!” (1)

Eertijds had men Hem aanschouwd, na een bitteren doodstrijd, ter prooi aan den smaad der joden, neergelegd in de armen van eene teerbeminnende, troostelooze Moeder, — en thans, eeuwig levend, was Hij het ongenaakbare licht binnengegaan, en had God de Eeuwige Hem in zijne armen ontvangen, zeggende: „Gij zijt mijn Zoon, dien Ik voor den dageraad heb voortgebracht; zit aan mijne rechterhand, tot Ik uwe vijanden zal stellen tot een rustbank uwer voeten.”

En Jozef was daar! O, wat moet er in zijn gemoed zijn omgegaan bij het zien van die wonderbare gedaanteverandering van zijn Welbeminde! Zijne ziel vloeide over van geneugten. Verrukt, stom van vreugde en verbazing, verzonk hij geheel in Jesus, hij zegepraalde in Jesus, maar vergat zich zelve.

Jesus vergat hem niet!...

Gezeten aan de rechterhand zijns Vaders, sprak Hij: „Vader, laten Wij thans hem

(2) Apoc. V. 12,

kronen, die U het trouwste heeft gediend.” En Jesus, met eene onbeschrijfelijke uitdrukking van teederheid Jozef aanziende, noodigde hem minzaam uit te naderen. En, als de Rechtvaardige zich voor den troon had neergebogen, sprak de Heiland tot zijnen Vader:

„Heer, ziedaar den man, dien Gij van eeuwigheid verkoost tot Bruidegom mijne Moeder, en mijn Beschermmer. Ik, als getrouwe getuige, verklaar, dat hij die dubbele roeping steeds volmaakt heeft vervuld, en vraag voor hem eene belooning, evenredig aan zijne verdiensten.”

En de eeuwige Vader zeide: „Wees welkom, goede en getrouwe dienaar: treed binnē in de vreugde des Heeren.” En Hij plaatste eene schitterende kroon op het hoofd van Jozef, terwijl de Engelen het gezang aanhieven:

„Heer, de Rechtvaardige zal zich verheugen in uwe kracht; en trillen van vreugde bij het bezit der eeuwige goederen, die Gij hem schonkt. Want Gij hebt hem met uwe zoete zegeningen overladen, en op zijn hoofd eene *kroon van kostbare parelen geplaatst.*”

Een schitterende kroon sierde thans het hoofd van den H. Jozef; kostbare edelgesteenten fonkelden en schoten heldere stra-

len uit, en in het midden bevond zich een goddelijke parel, waarop de vinger Gods deze woorden had gegrift: *Aan den Vader van Jesus.*

Overweging en Gebed.

Wees gelukkig, H. Aartsvader, wees gelukkig in alle eeuwigheid; maar ach, ik smeeek u, vergeet ons arme stervelingen niet, die nog hier op aarde in ballingschap rond-dolen en in gevaar, om God voor eeuwig te verliezen. Wij nemen tot u onze toevlucht, gelijk de Egyptenaren tot den zoon van Jacob. Verwerf gij voor onze ziel het zoo noodige voedsel, liefde namelijk tot Jesus en Maria en de kracht om al die deugden te beoefenen, waarin gij zoo zeer boven de andere Heiligen hebt uitgeblonken, en die u zulke eene buitengewone glorie hebben verworven; uwe kuischheid, uwe nederigheid, uwe zelfsopofferende liefde tot den menschgeworden God, uw geduld en uwe liefde jegens den naaste.

GEESTELIJKE RUIKER. Wees getrouw in de vereering van den H. Jozef, alle dagen uws levens, zij het slechts door te zijner eer godvruchtig een *Onze Vader*, *Wees gegroet* en *Glorie zij den Vader* te bidden. Voeg daarbij iederen Woensdag een bijzonder gebedje of eene kleine versterving.

Voorbeeld.

Een arme jongeling, die langen tijd slaaf was van de zonde tegen de heilige deugd, schreef onlangs: „Ik had het ongeluk, voort te leven in eene gewoonte van zondigen. Vol wroeging en schaamte over mij zelf, besloot ik uit dien droevigen staat op te staan, maar helaas! daartoe miste ik de kracht. Gelukkig viel mij in, iederen dag een klein gebed tot den H. Jozef te stor- ten, hetwelk ik drie maanden vol hield. Na dien tijd woonde ik eene retraite bij; doch den eersten dag bleef alles bij het oude; ik verdubbelde echter mijne gebeden. Den volgenden morgen, zie, toen was ik geheel veranderd; ik besteedde den gan- schen dag om mij tot de biecht voor te bereiden, en des avonds zat ik in den biecht- stoel. Uit voorzorg nam ik een beeldje mee van den H. Jozef, en iederen aanval van valsche schaamte sloeg ik af, door mijn oog daar op te richten. Welk een pak van mijn hart! de kuische Bruidegom van Maria heeft mij bekeerd. Sedert heb ik alle, ook de zwaarste bekoringen met kracht overwonnen. Eer en dank zij daarom dien goeden Heilige!”

(Année miséricordieuse.)

TWEEDE DEEL.

I

De zeven smarten en zeven vreugden

VAN

DEN H. JOZEF.

De H. Jozef zelf heeft, volgens een oude legende, ons deze devotie geleerd, nadat hij twee zonen van den H. Franciscus van den dood gered had.

Deze twee kloosterlingen, die eene vurige godsvrucht hadden tot Maria's maagdelijken Bruidegom, bevonden zich op zee. Een hevige storm greep het vaartuig aan, dat na bovenmenschenlijke inspanningen eindelijk te gronde ging, meer dan driehonderd menschen in de peillooze zee meeslepde. De beide kloosterlingen echter slaagden er in, eenige planken te bemachtigen, en zóó dobberden zij voort, overgelaten aan wind en golven. In dezen nood vluchtten zij tot den H. Jozef, doch deze scheen doof voor hunne smeeingen. Drie kommervolle dagen brachten zij in doodsangst door, de krach-

ten begaven hen, en zij waren op het punt van te bezwijken, als plotseling den H. Jozef hun verschijnt in de gedaante van een eerbiedwaardig man. Hij spreekt hun moed in, versterkt hen en stuurt de plank naar de kust, zij zijn gered. De goede kloosterlingen vroegen nu, wie hen gered had, en de verschijning sprak: „Ik ben Jozef. Ik ben degene, wiens hart werd vervuld met zeven vreugden en overstelpt van zeven smarten. Mijne bescherming verzeker ik aan hen, die deze zullen gedenken. Doet hiermede uw voordeel, en leert deze devotie ook aan anderen.”

Eerste smart; Eerste vreugde.

kuische Bruidegom van Maria, roemrijke H. Jozef, hoe groot was niet de angst en droefheid uws harten, als gij meendet, uwe onbevleete Bruid te moeten verlaten! maar ook, welk was niet uwe vreugde, toen de Engel u het groot geheim der Menschwording openbaarde!

Door deze smart en deze vreugde smeeken wij u, ons hart nu te troosten, en in den laatsten strijd door de herinnering aan een braaf leven en door een heiligen dood. Mogen wij sterven gelijk gij, in de armen van Jesus en Maria. Amen.

Onze Vader, Wees gegroet, Glorie, enz.

Tweede smart. Tweede vreugde.

Allergelukkigste Aartsvader, roemrijke H. Jozef, uitverkoren tot Voedstervader van het menschgeworden Woord; de droefheid, die gij gevoeldet, toen gij het Kind Jesus in zulke armoede geboren zaagt, ging weldra over in eene hemelsche vreugde, toen gij het gezang der Engelen hoordet, en de glorie zaagt van dien luisterrijken nacht.

Door deze smart en vreugde smeeken wij u, ons de genade te verwerven om na de reis van dit leven over te gaan naar het Land, waar wij de lofzangen der Engelen hooren en den glans der hemelsche glorie aanschouwen kunnen. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet, Glorie, enz.

Derde smart. Derde vreugde.

Roemrijke H. Jozef, gehoorzaamste uitvoerder van Gods wet, uw hart werd zoo diep gewond bij het zien van het kostbaar Bloed, dat de Verlosser, het Kind Jesus, storte bij de Besnijdenis; maar bij het hooren van den naam *Jesus* werd het tevens met leven en blijdschap vervuld.

Verwerf ons door deze smart en vreugde,

caetle familie de
Heeren Krom in de v

dat wij in ons leven alle ondeugd in ons hart uitroeien, en met den zoeten Naam Jesus op de lippen mogen sterven. Amen.

Onze Vader, Wees gegroet, Glorie, enz.

Vierde Smart. Vierde Vreugde.

Altergetrouwste dienaar, H. Jozef, die in de kennis van de Geheimen onzer verlossing werd ingewijd! — vervulde de profetie van Simeon, die het lijden van Jesus en Maria voorzegde, uwe ziel met eene doodelijke smart, zij overlaadde die tevens met zalige vreugde, wijl zij tevens voorspelde dat uit dit lijden de zaligheid en de glorievolle verrijzenis van ontelbare zielen ontspruiten zou.

Verwerf ons door deze uwe droefheid en vreugde, dat wij mogen behooren onder het getal dergenen, die door de verdiensten van Jesus en de voorspraak der Moedermaagd eenmaal met glorie zullen verrijzen. Amen.

Onze Vader, Wees gegroet, Glorie, enz.

Vijfde Smart. Vijfde Vreugde.

O roemrijkste H. Jozef, getrouwste Bewaarder en Boezemvriend van Gods

vleeschgeworden Zoon, hoeveel moest gij, vooral ^{op} uwe vlucht naar Egypte, niet lijden, om den Zoon des Allerhoogsten te verzorgen en te dienen; maar hoe groot was ook uwe vreugd, dat gij altijd dienzelfden God bij u hadt, en de afgoden van Egypte bij uwe komst zaagt ter aarde storten.

Verwerf ons door deze smart en vreugde, dat wij vooral door het vluchten der gevaarlijke gelegenheden den helschen tiran ver van ons verwijderd houden, elken afgod van aardsche genegenheid in ons hart verbrijzelen, en geheel bezig met den dienst van Jesus en Maria, voor hen alleen mogen leven en een zaligen dood sterven. Amen.

Onze Vader, Wees gegroet, Glorie, enz.

Zesde Smart. Zesde Vreugde.

Engel der aarde, roemrijke H. Jozef, gij die tot uwe verbazing den Koning des Hemels zelfs aan uwe wenken onderdanig zaagt; werd de vreugd, die gij ondervondt, toen gij Hem uit Egypte mocht leiden, door de vrees voor Archelaüs verstoord, gij werdt door den Engel gerust gesteld, en gij woondet in gezelschap van Jesus en Maria met vreugde te Nazareth.

Verwerf ons door deze droefheid en vreug-

de, dat wij alle schadelijke vrees uit ons gemoed verdrijven, den vrede des harten genieten, in eene zoete rust met Jesus en Maria leven en in hun bijzijn mogen ster-ven. Amen.

Onze Vader, Wees gegroet, Glorie, enz.

Zevende Smart. Zevende Vreugde.

Toonbeeld van alle heiligheid, roemrijke H. Jozef, gij hadt het Kind Jesus buiten uwe schuld verloren, en zocht het drie dagen met de grootste smart, totdat gij eindelijk met de grootste vreugde Jesus, uw Leven, onder de leeraars in den tempel w-dervondt.

Door deze droefheid en vreugde smeeken wij u met het hart op de lippen, dat gij ons toch wilt helpen, opdat wij Jesus nooit door de doodzonde verliezen. Maar, mochten wij ooit zoo ongelukkig zijn, o, dat wij Hem dan met droefheid en onvermoeiden ijver zoeken, tot wij Hem en zijne liefde hebben teruggevonden. Mogen wij Jesus vinden, vooral in het uur van onzen dood, opdat wij in den Hemel mogen overgaan om Hem daar te bezitten en met u zijne goddelijke barmhartigheid in eeuwigheid te verheerlijken. Amen.

Onze Vader, Wees gegroet, Glorie, enz.

ANTIPH. Jesus had omtrent zijn dertigste jaar bereikt en men zag Hem aan voor den zoon van Jozef.

v. Bid voor ons, Heilige Jozef,

r. Opdat wij de beloften van Christus waardig worden.

Gebed.

O God, die in uwe onuitsprekelijke Voorzienigheid U gewaardigd hebt, den zaligen Jozef tot Bruidegom uwer allerheiligste Moeder te verkiezen, geef, bidden wij U, dat wij, die hem als Beschermmer eeren op aarde, hem ook tot Voorspreker mogen hebben in den hemel. Gij, die leeft en heerscht in de eeuwen der eeuwen.

„**100 dagen aflat** ééns daags, als men deze gebeden met een rouwmoedig hart opdraagt, om de zeven Smarten en Vreugden van den H. Jozef te vereeren.

„ **300 dagen aflat** alle Woensdagen en elken dag der Noveen, die het feest van den H. Jozef (19 Maart) en het feest van de Bescherming v. d. H. Jozef. (3e Zondag na Paschen) voorafgaat.

„ **Volle aflat** ééns in de maand, als men deze gebeden elken dag der maand

verricht, en op een dag naar verkiezing biecht en communiceert.”

(*Verleend door Z. H. Pius VII. 9 December 1819.*)

„Als men zeven opeenvolgende zondagen deze gebeden opdraagt, verdient men op elk dier zondagen **300 dagen**, en **een vollen aflat** op den zevenden, mits men biechte en communiceere.”

(*Verleend door Z. H. Gregorius XVI. 22 Januari 1836.*)

„**Volle aflat** op elk van zeven opvolgende zondagen, mits men op elk van die zeven zondagen bovenstaande gebeden storte, biechte en communiceere, eene kerk of openbare bidplaats bezoeke, en daar bidde volgens de intentie van Z. H.”

(*Verleend door Z. H. Pius IX 1 Febr. en 22 Maart 1847.*)

II

**Oefeningen voor de Zeven Woensdagen
ter eere van den H. Jozef,
volgens den H. Alphonsus.(†)**

1^e WOENSDAG.

De reis naar Bethlehem.

Overwegen wij, hoe aangenaam en zoet het onderhoud was tuschen Maria en Jozef; hun gesprek liep over de barmhartigheid Gods, die zijn Zoon op de wereld zou zenden, om den mensch los te koopen, en over de liefde van dien Zoon, welke door zijn smarten en tranen de zonden der wereld zou uitboeten.

Overwegen wij vervolgens de smart van Jozef in den nacht van Jesus' geboorte, toen niemand hen wilde opnemen, zoodat zij in een ellendige grot moesten vluchten. Ach, welke diepe droefheid voor zijn minnend

(†) Men zal wel doen, met op ieder der zeven woensdagen tevens de gebeden te lezen ter eere der zeven Smarten en Vreugden. Zie bladz. 221.

hart, te zien hoe die teedere Maagd rilde van koude in dat akelig verblijf, door welks openingen de snerpende nachtwind eene ijzige koude binnen joeg!

Doch welke vertroosting voor hem, als de liefstallige Maria hem kwam wekken, en hem den aanminnigen Jesus toonde, zeggende: „Dierbare Jozef, ziedaar ons Kind, zooeven in dezen stal geboren, kom het aanbidden; zie, hoe Hij siddert, die de Serafijnen in liefde ontvlamt, zie Hem weenen, die de blijdschap is van het Paradijs!”

Welke liefde ontvlamde toen Jozefs hart, als hij met eigen oogen God mocht aanschouwen, als een beminnelijk Kindje op aarde verschenen, als hij het gejubel der Engelen hoorde. Overwegen wij met welk vuur hij zijn God aanbad, en Hem dankte, dat hij, arme werkman, na Maria de eerste mocht zijn, om den Messias te aanschouwen. Hoe vloeiده zijn hart over van zalige geneugten bij de gedachte, dat hij de voedstervader mocht zijn van zijn God, dat Jesus hem weldra den zoeten naam van „Vader” zou geven!

Hoe werd zijne vreugde nog vermeerderd, als in denzelfden heugelijken nacht de herders kwamen om het Kind te aan-

bidden; als later de wijzen uit het Oosten aan den Koning des hemels hunne hulde kwamen brengen!

Gebed.

Heilige Aartsvader! door het verdriet, dat uw hart gevoelde, als gij het Goddelijk Woord in een stal zaagt geboren, in de grootste armoede, sidderend van koude, bij de tranen van aandoening en liefde, aan uwe en Maria's oogen ontsprongen, smee ik u, verwerf mij diepe droefheid over mijne zonden, die Jesus zoo hebben doen weenen. Bij den troost, welken vervolgens uw hart smaakte, als gij Jesus in de kribbe aanschouwdet, zóó schitterend van goddelijke schoonheid, dat uw hart als een oven werd van liefde, smee ik u, verwerf ook mij de genade, God hier uit geheel mijn hart lief te hebben, om Hem eens eeuwig te bezitten.

En gij, lieve Maria, Moeder van God en de mijne, verwerf mij vergeving van mijne zonden en de genade, ze niet meer te bedrijven.

Ach, zoete Jesus, vergeef mij om wille van Maria en Jozef, en schenk mij de genade U eenmaal voor eeuwig in den hemel

te aanschouwen en uwe oneindige schoonheid te beminnen. Oneindige Goedheid, ik bemin U, mijn Jesus, mijne liefde en mijn al! Amen.

Voorbeeld.

De H. Vincentius à Paulo was een volmaakt dienaar van den H. Jozef. Hij vond er genoeg in, hem aan zijne priesters tot voorbeeld te stellen. Aan zijne seminaries wees hij Maria's Bruidegom aan tot patroon, daar hij, na eerst Jesus te hebben opgevoed, van God eene bijzondere macht heeft verkregen om hen te beschermen, die zich tot het Priesterschap voorbereiden. Zijne missionarissen beval hij aan, zich op hunne reizen onder de bescherming van den H. Jozef te stellen, en al hunne welsprekendheid aan te wenden om de volken, met het Evangelie, de devotie tot dien grooten Heilige te prediken. Hij was overtuigd, dat men niets kon verrichten, aangenameer aan Maria, dan hem te vereeren, die met zoo nauwe en zuivere banden aan haar was gehecht geweest.

(Pater *Huguet*)

2^e WOENSDAG.

De vlucht naar Egypte.

oen Herodes van de Wijzen had vernomen, dat de Koning der Joden geboren was, gaf deze wreed-aard het bevel, alle kleine kinderen in en om Bethlehem te vermoorden, maar God zond een Engel tot Jozef, om hem de vlucht naar Egypte te bevelen.

Overwegen wij de onmiddellijke gehoorzaamheid, waarmede de H. Jozef dit bevel opvolgde. Hij doet den Engel geene enkele vraag, maakt geen de minste tegenwerping, doch staat aanstonds op, wekt Maria en stelt haar met Gods wil in kennis; vervolgens zijne arme gereedschappen nemende, begeeft hij zich nog denzelfden nacht met zijne zwakke echtgenoote op weg; zonder gids ondernemen zij deze reis van ongeveer vierhonderd mijlen, door woeste streken, dorre woestijnen en over steile bergen.

Welk eene reis! Hij zag het lijden van zijne beminde, teedere Maria, die niet gewoon was, zoo te gaan, met het Kind op den arm, steeds sidderend bij de gedach-

te, dat hier of daar een trawant van Herodes kon schuilen, om het moordend staal in de borst van den onschuldigen Jesus te stooten.

Den nacht moesten zij vaak onder den blooten hemel doorbrengen, en dan weende het arme Kind van koude en ontbering. Zeker, de H. Jozef onderwierp zich volkomen aan Gods wil, maar toch bloedde zijn hart bij het zien van zóóveel wee, van zóóveel ellende!

Overwegen wij vervolgens, wat hij in 't begin in Egypte moest lijden van den kant der heidenen, die hen als hunne vijanden beschouwden, en waar hij na veel moeite er in slaagde, om eenig werk te bekomen, zoodat hij, volgens den H. Bernardus, dag en nacht moest werken om het noodige voedsel te verdienen voor Hem, die hemel en aarde onderhoudt!

Gebed.

Mijn heilige Beschermers, door uwe nauwlettende en voortdurende gehoorzaamheid aan den wil van God, smeeke ik u, verkrijg mij van uwen Jesus de genade, altijd zijne heilige voorschriften op te volgen. Verwerf mij op mijn reis naar de

eeuwigheid de genade, tot mijn laatsten snik nimmer het gezelschap van Jesus en Maria te verliezen, in hetwelk al mijne bekommeringen mij zoet en licht zullen worden. O Maria, Moeder van God, om de smarten, die gij, teedere en zwakke Maagd, hebt verdragen in de vlucht, verwerf mij de kracht, om met geduld alle wederwaardigheden te verdragen.

En Gij, mijn dierbare Jesus, heb medelijden met mij. Gij, die de onschuld zelve zijt, Gij hebt zooveel voor mij willen lijden reeds van af uwe jeugd; en ik, zondaar, hoe ben ik zoo ongeduldig en zoo traag om iets voor U te verdragen? Goede Zaligmaker, vergeef mij; ik wil in 't vervolg alles verdragen, en neem van nu af alle kruisen aan, die het U behagen zal, mij over te zenden. Doch help mij met uwe genade, anders kan ik niets goeds uitwerken. Ik bemin U, en wil U eeuwig beminnen: schenk mij daartoe de genade, om wille van den H. Jozef. Amen.

Voorbeeld,

De gelukzalige *de la Salle*, stichter van de Broeders der christelijke school, lag door een zware ziekte aan zijn bed

gekleusterd; hij was niet in staat, de H. Mis te lezen. En toch, toen het feest van den H. Jozef naderde, werd zijn verlangen tot die heilige handeling hoe langer hoe sterker. Welnu, daags vóór het feest, des avonds ongeveer tien ure, gevoelde hij zijne krachten terugkeeren. Meenende dat het een droom was, zeide hij niets. Doch.... des morgens kon hij opstaan, en begaf zich naar het heiligdom. Met buitengewone godsvrucht vierde hij de H. H. Geheimen; het was de laatste maal. Verwonderd zagen de omstanders elkander aan, meenend, dat hij geheel genezen was door voorspraak van den H. Jozef.

Doch zie, na afloop onderhield hij zijne broeders nog een tijd als een gezond man, maar daarna keerde hij in zijn vorigen staat terug, de krachten verlieten hem, en hij werd weggedragen. Zijn verlangen was echter vervuld, en eenige dagen daarna stierf hij zacht en kalm, vol liefde en hoop. (Leven v. d. gelukz: *de la Salle*.)

3^e WOENSDAG.

Het verlies van Jesus in den Tempel.

ls de tijd daar was om Egypte te verlaten, verscheen de Engel aan den H. Jozef, en beval hem, met het Kind en zijne Moeder naar Judea weder te keeren. Overwegen wij de droefheid van Jozef bij het zien van de vermoeidheid, waaraan de kleine Jesus ten prooi was, en hoe het zwakke Kind dikwijls van uitputting langs den weg nederviel.

Welke smart bovendien voor Jozef en Maria, als zij later den twaalfjarigen Jesus verloren hadden. Jozef was zoo gewoon geworden aan het zien van Gods Zoon, en nu moest hij drie dagen het aanschouwen van dat Goddelijk gelaat derven, zonder te weten, welke de reden er van was!

Welke smart veroorzaakte hem deze laatste omstandigheid. In zijne nederigheid vreesde de H. Aartsvader, dat hij in iets te kort was gekomen en Jesus mishaaagd had, dat hij niet waardig was, zulk een schat te bewaren. Gedurende die drie dagen weenden Maria en Jozef, en zochten

Jesus, gelijk de H. Maagd dan ook in den tempel tot haar Kind zeide.

Overwegen wij vervolgens de vreugd van Jozef bij de wedervinding van Jesus, en bij het vernemen, dat het achterblijven van Jesus geenszins voortspoot uit achteloosheid van Jozefs zijde, maar alleen uit Jesus' ijver voor de glorie zijns hemelschen Vaders.

Gebed.

Heilige Aartsvader, gij beweent het verlies van Jesus; maar gij hebt Hem en Hij heeft u altijd bemind; Hij koos u zelfs tot zijn Vader en Bewaker. Ach niet gij dus, maar ik moet weenen, weenen over het verlies van Jesus, door mijne eigene schuld. Helaas, hoe menigmaal heb ik Hem verlaten om een beuzeling, om een nietige gril of een zondig vermaak van één oogenblik! O groote Heilige, om uwe overgroote smart bij het bespeuren van Jesus' verlies, bid ik u, verwerf mij tranen van berouw om onophoudelijk de beleedigingen te beweenen, die ik Jesus heb aangedaan. En om uwe vreugde bij het wederzien smee ik u, maak dat ik, mijn Goddelijken Meester moge weder vinden en Hem mijn arm hart binnenleiden.

Maria, mijne Moeder, toevlucht der zondaren, verlaat mij niet, heb medelijden met mij. Ik heb uw Zoon beleedigd, doch ik gevoel er innig spijt over, verwerf mij de kracht om nooit meer te zondigen, ja liever te sterven, dan Hem nog eens door de zonde verliezen.

En Gij, zoete Jesus, vergeef mij, smee ik U; ik haat en verafschuw al mijne, ook de kleinste zonden, ik heb er spijt over en zou van droefheid willen sterven. Ach, maak dat ik U vurig beminne, en uwe genade in mijn hart beware tot aan mijn dood. Amen.

Voorbeeld.

Na Maria nam de H. Jozef de eerste plaats in in het hart van den H. Franciscus van Sales. Deze groote bisschop vastte op water en brood den dag vóór het feest van den H. Jozef; op dien dag zelf droeg hij eene plechtige H. Mis op, met allen luister, dien onze Moeder de H. Kerk aan hare feesten vermag te geven; des avonds hield hij met vuur eene lofrede op den Heilige. Hij noemde hem den glorievollen Voedstervader van Jesus, den echtgenoot van de Koningin der aarde, het

volmaakte toonbeeld van maagdelijkheid, van nederigheid en liefde. „O God!” riep hij uit, „hoe groot moet de H. Jozef wel zijn, daar hem Maria en Jesus geschonken werden hier op aarde, schatten, die de Engelen hem zouden benijden, zoo men in den hemel daartoe in staat ware!” Einde-lijk, hij stelde den H. Jozef aan tot patroon en beschermer van het klooster te Aunecy.

(Hamon)

4^e WOENSDAG.

*Over het geluk van den H. Jozef, altijd
het beminnelijk gezelschap van Jesus
en Maria te genieten.*

Na door Maria en Jozef in den tem-
pel te zijn wedergevonden, ging
Jesus met hen naar Nazareth,
waar hij met Jozef verbleef tot diens dood,
hem gehoorzamend als aan zijn Vader.

Overwegen wij hier het heilig leven van
Jozef, in gezelschap van Jesus en Maria.
Hun eenig levensdoel was: God de groot-
ste eer te brengen, hun eenig verlangen:
God meer én meer te behagen; het
voorwerp hunner gesprekken was de

liefde door de menschen aan God verschuldigd, en de liefde van God jegens ons, zóó groot, dat Hij zijn eenigen Zoon over zou leveren aan de beulen, om onder ijselfijke smarten en beledigingen te sterven voor ons heil.

Overwegen wij, hoeveel tranen Maria en Jozef stortten bij het lezen der H. Schrift, als zij kwamen aan de voorspellingen omtrent Jesus' lijden en dood; als zij tot elkander spraken: „Zie, dit dierbaar Kind zal een Man van smarten zijn, zij zullen Hem geeselen, zoo wreedaardig, dat Hij een melaatsche zal schijnen, en er geen schaduw zijner goddelijke schoonheid zal overblijven; overdekt met bloedende wonden, zal Hij nochtans geen enkele klacht uiten, zich als een lam ter slachtbank laten voeren, en tusschen twee moordenaars den geest te geven!” Welk smartelijk medelijden gevoelde Jozef bij die gedachte, als hij het onschuldige Kind beschouwde, wiens aanblik alleen zelfs het hardste gemoed zou verteederen!

Gebcd.

 Heilige Aartsvader, om de tranen, die gij gestort hebt, toen gij te voren het

lijden van Jesus overwoogt, verwerf mij een teedere devotie tot het lijden van den lieven Zaligmaker. En om de heilige liefde-vlammen, welke bij dat overwegen uw hart ontstaken, verwerf mij ook een vonk uwer liefde, opdat al mijne ongeregelde neigingen er door verteerd worden.

En gij, o Maria, om alles, wat gij hier op aarde geleden hebt, om uwe bittere tranen, bij Jesus' kruisdood geschreid, verwerf mij eene diepe droefheid over mijne zonden.

Zoete Jesus, die voor mij zoo zwaar geboet hebt, maak, dat ik nooit die groote liefde vergeete. Beminnelijke Zaligmaker, uw dood is mijn leven, mijne hoop; Gij hebt U voor mij opgeofferd, door uwe verdiensten verhoop ik mijne zaligheid. Ik bemin U meer dan mij zelf, uit geheel mijn hart en boven alles; om U wil ik alles lijden. Schenk mij daartoe uwe kracht en uwe genade, ik wil U alleen beminnen. ach help mij om de tranen van Maria en Jozef, opdat ik mij nimmer meer van U scheide. Amen.

Voorbeeld.

De korte maar de zaakrijke geschriften van den H. Alphonsus, over de devotie tot den H. Jozef, toonen ons duidelijk zijnen eerbied, zijne liefde en zijn vertrouwen op Maria's Bruidegom. Iedere bladzijde getuigt van het groot verlangen om iedereen geloovige dezelfde gevoelens in te prenten. En het is bekend: wat deze groote kerkleeraar anderen onderwees, trachtte hij zelf met nog grooteren ijver te beoefenen. Het kon ook wel niet anders, in aanmerking genomen, zijne groote liefde tot Jesus en Maria en zijne devotie tot de H. Theresia.

Ook stelde hij zich reeds vroegtijdig onder bescherming van den goeden H. Jozef, en deed evenzoo met zijne instellingen. Alle jaren moesten zij den 19^{en} Maart plechtig vieren. Hij riep onzen Heilige dikwijls aan, en ondernam niets zonder zich aan hem te hebben aanbevolen. Nooit schreef hij iets, zelfs geen eenvoudigen brief, zonder bovenaan, naast de namen van Jesus en Maria, ook dien van Jozef te voegen.

(Dujardin,)

5^e WOENSDAG.

*Over de liefde van Jozef jegens zijn
heilig gezin.*

Beschouwen wij eerst, welke liefde er schuilde in Jozefs hart voor de H. Maagd Maria. Zij was het reinste, het beminlijkste, het schoonste aller schepselen, zij was de nederigste, zachtmoedigste, de zuiverste onder de menschenkinderen, zoowel boven de Engelen als boven de menschen stond zij in liefde tot God; bovendien, hoe zuiver, hoe engelachtig beminde zij zelve haren bruidegom, zij verdiende dus wel de liefde van Jozef, die de deugd zoozeer beminde! Hij beschouwde haar als de Welbeminde van God, uitgekozen tot Moeder van zijn Zoon. Hoe groot moest om dit alles de liefde van den rechtvaardigen Jozef wel zijn jegens zulk een beminlijke echtgenoot.

Overwegen wij vervolgens zijne liefde tot Jesus. Toen God hem tot vader over zijn Zoon aanstelde, legde hij in zijn hart eene ware vaderliefde, eene liefde, zooals zulk een Zoon verdiende, bovendien was die Zoon zijn God; Jozefs genegenheid

was dus niet alleen natuurlijk, zooals van iederen vader, maar ook en vooral boven-natuurlijk. Door de openbaring des Engels wist Jozef, dat dit Kind, 't welk hem altijd vergezelde, het Goddelijk Woord was; hij wist, dat dit Kind zelf hem tot zijn bewaker had willen uitkiezen, en hem *Vader* wilde noemen. Welk een krachtige liefdevlam moest dus wel zijn hart vertoren, bij het overwegen van dat alles, als hij dien Zoon aan hem zag gehoorzamen, de nederigste werkzaamheden met liefde en nauwgezetheid zag verrichten, en zijn kostbaar zweet zag storten onder een afmattenden arbeid, die zijne krachten bijna te boven ging.

Hoe werd zijn vaderhart van liefde ontvlamd, als hij den Schepper der wereld op zijne armen droeg, als hij Hem liefkoosde, of er van geliefkoosd werd, als hij uit dezen goddelijken mond die woorden des eeuwigen levens hoorde, gelijk aan zoo-vele vurige liefdepijlen, die zijn hart troffen en ontstaken, als hij de verheven voorbeelden zag van zijn Metgezel in den arbeid!

Dikwijls verflauwt de liefde tusschen beminnende personen, daar zij met de jaren meer en meer de gebreken van het

beminde voorwerp ontdekken. Niet zoo bij Jozef; hoe meer hij met Jesus omging, hoe meer hij ook zijne heiligheid leerde kennen. Oordeel hieruit, hoezeer hij Jesus beminde, daar hij ongeveer dertig jaren met Hem leefde!

Gebed.

Gelukzalige Aartsvader, die waardig gekeurd werd om met vaderlijk gezag op te treden tegenover Hem, aan wien het heelal gehoorzaamt, ik verheug mij over uw geluk en uwen roem, en wijl God het niet beneden zich heeft geacht, om u te dienen, wil ook ik uw dienaar wezen, u eeren en beminnen, als mijn meester. Neem mij onder uwe bescherming, en beveel mij wat u zal goeddunkken: ik weet dat al uwe verlangens slechts strekken tot tot meerdere glorie van God. O H. Jozef bid Jesus voor mij, Hij zal, Hij kan niets weigeren aan u, die hier op aarde alles voor Hem over hadt. Vraag Hem om vergiffenis mijner zonden, vraag Hem om mij van al het geschapene te onthechten, en over mij naarwelgevallen te beschikken.

H. Maagd Maria, om de kuische liefde van den H. Jozef jegens u, eene liefde, die u

zoo aangenaam was, stel mij onder uwe bescherming, en vraag hem, om mij als zijn dienaar te willen aannemen.

En gij, lieve Jesus, die om mijne ongehoorzaamheid te boeten, aan de menschen hebt willen gehoorzamen, ach, om de verdiensten van die gehoorzaamheid, geef mij de genade, voortaan uwen H. Wil in alles op te volgen; en om uwe liefde tot Jozef smeek ik U, geef mij een groote liefde tot U, oneindige Goedheid! Vergeef mij mijne beleedigingen; ach ik gevoel er zoo innig spijt over; en maak, dat ik U beminne, gelijk de H. Jozef U heeft liefgehad.

Voorbeeld.

De H. Ignatius had eene te teedere godsvrucht tot de Maagd der maagden, dan dat hij den kuischen H. Jozef zou hebben kunnen vergeten. Het kostbare boek zijner godsvruchttoefeningen toont ons genoegzaam zijne vereering en zijn vast vertrouwen op dezen grooten Heilige. In zijn bidvertrek bevond zich een beeld van den H. Jozef; gaarne mocht hij in tegenwoordigheid van dezen grooten leermeester des inwendigen levens bidden en de H.

Mis opdragen; aan de voeten van dien uitstekenden zieleherder legde hij alle moeilijke vragen ter oplossing neer; en onder de ingevingen van den H. Jozef is de H. Ignatius zoo bekwaam geworden in de onderscheiding der geesten en het bestuur der zielen. (*Huguet.*)

6^e WOENSDAG.

De dood van den H. Jozef.

Latē wij overwegen hoe de H. Jozef aan het einde zijner loopbaan gekomen was, na Jesus en Maria trouw te hebben gediend; ziet, hoe hij op zijn sterfbed ligt, omringd door die beide personen, welke hij gedurende zijn leven zoo had liefgehad; in hun zoet gezelschap zal hij uit dit leven scheiden; welk een troost!

De tegenwoordigheid van zulk eene Bruid, van zulk een Zoon, maakte den dood van Jozef zoet en kostbaar. Hoe ook zou de dood bitter kunnen zijn in de armen van Hem, die het eeuwig Leven is? Wie zal ooit kunnen beseffen hoeveel troost, hoeveel zuivere geneugten en liefdevlammen het

hart van Jozef op dit oogenblik vervulden, als hij de goddelijke woorden van Jesus hoorde, of de troostredenen, die Maria hem toesprak? De meening van den H. Franciscus van Sales is dus wel gewettigd, dat Jozef stierf uit loutere liefde tot God.

Zoo was de dood van onzen Heilige zacht en kalm. Zonder angst noch vrees, want hij had altijd zuiver en heilig geleefd. Zoo kunnen voorzeker niet zij sterven, die ooit grootelijks God beleedigd hebben; maar toch, al wie in zijn stervensuur door den H. Jozef wordt beschermd, zal een grooten troost smaken. Hij, die God aan zich zag gehoorzamen, zal ongetwijfeld den duivel kunnen bevelen en verjagen. Gelukkig hij, die zich deze bescherming verdient. Laten wij ons deze dus waardig maken, en er iederen dag om bidden.

Gebed.

Mijn beminde Beschermmer, met recht kondet gij zulk een kostbaren dood verwachten, daar uw leven rein en heilig geweest was. Ik voor mij heb alle reden, om een ongelukkigen dood te verwachten, maar ik heb nog hoop; als gij mij bijstaat, zal ik nietverloren gaan. Gij waart niet alleen

de vriend, maar ook de bewaker en voedstervader van mijn Rechter; als gij mij bij Hem verdedigt, zal Hij mij niet veroordeelen; o, maak dus, dat ik uwe bemiddeling verdien. O Aartsvader, ik kies u heden na Maria, tot mijn eersten voorspreker; alle dagen wil ik u mijne hulde brengen, al zij het slechts door een kort gebed of kleine versterving, en u zoo tot mijn Patroon kiezen. Ik weet wel, dat ik daartoe onwaardig ben, maar om uwe liefde tot Jesus en Maria smee ik u, neem mij tot uwen dienaar aan; en om hun zoet gezelschap, dat gij op aarde genoot, bid ik u, wil niet ophouden, mij op aarde te beschermen, opdat ik God nimmer meer verlieze. En om de hulp, die Jesus en Maria u in uw stervensuur brachten, bid ik u, sta ook gij met Jesus en Maria mij bij in dat gewichtige oogenblik, dat over mijne eeuwigheid beslissen zal.

Allerheiligste Maagd, mijne hoop! rekenende op de verdiensten van Jesus en op uwe voorbede, vertrouw ik, mij voor eeuwig te redden; lieve goede Moeder, ach verlaat mij nooit, en sta mij vooral in mijn laatste oogenblikken krachtig bij, opdat ik in Jesus' liefde en de uwe sterve.

Lieve Jesus, barmhartige Zaligmaker, die

eens mijn Rechter zult zijn, ach, vergeef mij de beleedigingen, die ik ellendige U onophoudelijk aandoe. Ik weet het, zij zijn groot, maar ik gevoel er spijt over, zulk een goeden, liefdevollen Meester ontrouw te zijn geworden. Welk een ramp voor mij, zoovele jaren buiten uwe liefde te hebben geleefd. Schenk mij de genade, U van nu af getrouw te beminnen al mijne overige levensdagen, opdat ik, als mijn stervensuur zal slaan, ontstoken zij van liefde tot U. Ik vraag U geene andere genade dan U vurig te beminnen ten einde toe. Amen.

Voorbeeld.

Ook de H. Theresia had een groote devotie tot den roemvollen Bruidegom der Allerheiligste Maagd; men kan zelfs zeggen, dat haar vooral de eer toekomt, de vereering van den H. Jozef te hebben verbreid. Reeds in hare jeugd gevoelde zij een groote genegenheid tot dezen Heilige, zij ondernam nooit iets zonder zijne bescherming in te roepen, en noemde hem steeds haren *Vader*. Al hare kloosters stelde zij onder zijn patronaat. Toen zij zelve onder de rangen der Heiligen was

opgenomen en eenige harer stichtingen haar zelve tot patrones hadden genomen, verscheen zij te Avila aan zuster Isabella, en beval, dat al die stichtingen wederom den H. Jozef tot patroon moesten nemen. Tijdens haar leven verbood hare ootmoedigheid haar, om te spreken over de ontvangen hemelsche gunsten; alleen opzich- tens den H. Jozef maakte zij eene uitzondering en aarzelde zij nimmer om de door hem verkregen genaden openbaar te maken, ten einde zoo haar vurig verlangen naar zijne meerdere verheerlijking te voldoen.

(*H. Alphonsus. Noveen H. Theresia.*)

7^e WOENSDAG.

Over de glorie van den H. Jozef.

De heerlijkheid, die God in den hemel aan zijne Heiligen geeft, komt overeen met den graad van deugden, door hen op aarde beoefend. Om nu een denkbeeld te hebben van de heiligheid, waardoor Maria's Bruidgom uitblonk, behoeven wij slechts het Evangelie open te slaan; daar staat: *Jozef, de man van Maria, was rechtvaardig.* Een rechtvaar-

dige is iemand, die alle deugden beoefent, anders wordt hij geen rechtvaardige genoemd.

Als dus volgens Gods woord, Jozef reeds een rechtvaardige was, toen hij tot Bruidgom van Maria werd verkozen, welken vooruitgang in de deugd zal hij dan wel gemaakt hebben, levende in het voortdurend gezelschap van zulk een voortreffelijke, zulk een heilige Maagd, bij wier schitterende deugden alle hemelingen te zamen als een schaduw zijn! Als één woord van Maria voldoende is om Joannes den Dooper te heiligen, en Elisabeth met den H. Geest te vervullen, tot welk een graad van heiligheid moet dan de schoone ziel van Jozef zijn opgeklommen, ten gevolge der trouwelijke, leerzame, godvruchtige gesprekken, welke hij met Maria gevoerd heeft, gedurende dertig jaren!

Bovendien, welke vermeerdering van deugd mogen wij bij Jozef veronderstellen, als wij bedenken, dat hij even zoovele jaren doorbracht met Jesus, Gods Zoon, de heiligheid zelve, Hem dienend en voedend, en bijstand verleenend in alle levensbehoeften. „Voorwaar, Ik zeg u,” sprak Jesus, „als iemand een glas water geeft in mijnen naam, hij zal zijn loon niet missen.” Maar

welke glorie zal Hij dan Jozef wel hebben toegedacht, die Hem redde van den kindermoord, Hem kleedde en voedde, en met zooveel liefde op zijne armen droeg.

Zeër zeker was Jozef's leven in zulk een heilig gezelschap als een voortdurend gebed, vruchtbaar in oefeningen van geloof en hoop, van liefde en zelfverloochening. De rechtvaardige God, die ieder naar verdiensten beloont, welk een geluk moet Hij Jozef wel bereid hebben voor zijn overvloed van alle deugden! De H. Augustinus vergelijkt de andere Heiligen bij heldere sterren, doch den H. Jozef bij de zon. Pater Suarez beschouwt als zeer aanneemlijk, dat na Maria de H. Jozef in verdiensten en glorie alle heiligen overtreft; de eerbiedwaardige Bernardinus de Bustis maakt hiernit de gevolgtrekking, dat de H. Jozef in den hemel in zekeren zin aan Jesus en Maria gebiedt, als hij van hen een of andere gunst voor zijne dienaren vraagt.

Gebed.

O glorievolle Aartsvader! nu gij vol vreugde in den hemel zetelt, op zulk een verheven troon bij Jesus, die u op aarde onderdanig was, bid ik u, heb medelijden

met mij, die nog te midden van zooveel vijanden leef, ten prooi aan hevige harts-tochten, welke nog voortdurend strijd leveren om mij te verderven. Ach, door het geluk, dat u ten deel viel van hier op aarde voortdurend het beminnelijk gezelschap van Jesus en Maria te genieten, verwerf mij de genade, het overige mijns levens in onverbroken vereeniging met God door te brengen, altijd de aanvallen der hel af te slaan en in de liefde van Jesus en Maria te mogen sterven, om met u mij eeuwig in hunne schoonheid te mogen verheugen.

Allerheiligste Maagd, mijne beminde Moeder Maria, wanneer toch zal ik, bevrijd van de vrees voor de zonde, in den hemel mij in aanbidding voor Jesus' voeten mogen nederwerpen? Gij kunt mij die genade bekomen, ach help mij in naam van uwen getrouwen Bruidegom.

Mijn beminde Jesus, dierbare Verlosser, wanneer zal ik U van aanschijn tot aanschijn mogen aanschouwen in mijn hemelsch vaderland? Zie, hier op aarde ben ik nog in voortdurend gevaar van U te verliezen. Ach, lieve Jesus, om de verdiensten van den H. Jozef, dien Gij in den hemel zoo zeer vereert, om uwe beminnelijke Moeder

de Maagd der maagden, in naam van uw kostbaar lijden en dood, smeeik ik U: laat niet toe, dat ik nog ooit van U gescheiden worde, maar trek mij tot U, desnoods met geweld, als ik wederspanning ben, maak dat ik het voorbeeld van den H. Jozef moge navolgen, om eens evenals hij in den hemel heerlijk te worden beloond, dit smeeik ik U in zijnen naam en in dien van Maria. Amen.

Jesús, Maria Jozef, ik geef U mijn hart,
mijn geest en mijn leven.

Jesús, Maria Jozef, staat mij bij in mijnen
doodstrijd.

Jesús, Maria Jozef, laat mij in uw heilig
gezelschap vreedzaam sterven.

Voorbeeld.

Enige jaren geleden leefde er te S. eene achtenswaardige familie in diepe droefheid. De oudste zoon, die gehuwd was, was een voorwerp van smart voor zijne ouders. Hij ontzag zich niet, hen op verschillende wijze te benadeelen, ja was gewetenloos genoeg, over zijn braven vader,

die hem bij zijn huwelijk zulke schitterende vooruitzichten had geopend, de hatelijkste leugens te verspreiden. Het is hier de plaats niet, om dat alles in den breedte te verhalen, genoeg zij het te zeggen, dat zijn ouders dikwerf weenden over zijn wan-gedrag. En o, het leed, door een kind aan zijne ouders berokkend, schreit zoozeer ten hemel om wraak!

De straf Gods zou dan ook niet uitblijven, De eene ramp na de andere trof den zoon, bijna voortdurend had hij met ziekten te kampen: en hij verloor ten slotte echtgenoot en kind kort na elkander. Nog gingen hem de oogen niet open, hij ging op den ouden weg voort, en nu strafte God hem in zijne geldelijke aangelegenheden. De zaken gingen achteruit, hij behartigde ze niet meer, liet alles aan bedienden over, maakte groote verteringen en stond weldra aan den rand van den ondergang.

Stel u de verschrikkelijke droefheid voor van den ouden vader, die deze zaak, gelijk men zegt, van den grond had opgehaald, en nu zijn eerlijken naam, waarop hij zoo trots ging, bedreigd zag. Want die slag zou ook op hem terugvallen, het was menschelijker wijze onvermijdelijk.

Eens kwam zijn twaalfjarig dochtertje in eene kerk, waar zij niet gewoon was te gaan; doch wijl het Zondag was, en zij voor de voorgaande H. Mis te laat kwam, moest zij daar wel heen. Het was in het laatste van Januari, en de pater hield eene predikatie ter eere van den machtigen H. Jozef om de geloovigen op te wekken tot het vieren der *zeven Woensdagen*.

Hij sprak met zooveel vuur, dat hij een diepen indruk maakte op de geloovigen. Ook de kleine Agnes was er door getroffen, en dacht de geheele H. Mis aan haren vader, in wiens oog zij zoo dikwijls de tranen had zien blinken.

„Papa,” riep zij bij hare thuiskomst, terwijl zij hem onstuimig omhelsde, „papa, nu moet ge niet meer zoo weenen; de H. Jozef zal u weer vroolijk maken, de pater heeft zoo mooi over de zeven Woensdagen gepreekt; toe, laten wij die ook eens vieren!” Dat was een lichtstraal voor de bedroefde ouders! deze ongekunstelde woorden uit dien onschuldigen kindermond wekten hun vertrouwen op en met vuur hielden zij de gezegde godsvruchttoefening, en den laatsten Woensdag naderden alle drie tot de H. Tafel. De uitkomst was hun vertrouwen waardig; vol berouw kwam de zoon

op den 19en Maart in hun huis, waar hij sedert jaren geen voet had gezet, en vroeg onder tranen om vergiffenis. Evenals de vader van den verloren zoon richtte de oude man hem op, drukte hem aan zijn hart, en was buiten staat, een woord te uiten. Eindelijk bracht hij snikkend uit: „Alles, alles, mijn zoon, heb ik u vergeven!” meer kon hij niet zeggen.

De hemel bekrachtigde deze verzoening: de zaken namen plotseling eene geheel andere wending, en de ramp was van hun huis afgewend door de voorbede van den H. Jozef.

En gij, arme ouders, die dit leest, zoo gij in een zelfde geval verkeert, o, wendt u tot den H. Jozef. Hij, die de tranen van zijne beminde Bruid droogde, als zij weende over het toekomstig lijden van Jesus, zal ook de uwe drogen; hij, die de echtgenoot is van de *Troosteres der bedrukten*, zal ook u troosten en uwe droefheid wegnemen.

S. . . . April 1887.

J. . . .

Sluitgebed na de zeven Woensdagen.

Zie, goede H. Jozef, ik heb de oefening der zeven Woensdagen volbracht, de

geheimen uws levens overwogen en daaruit heilzame leeringen en lessen getrokken; van verschillende heiligen is mij de groote devotie voorgesteld en de diepe vereering, welke zij u toedroegen.

Waar zulke toonbeelden mij zijn vóór gegaan, mag ik daar wel achter blijven? O neen, voorzeker: ik smeeke u dan ook, mij de genade te verwerven van even als zij in teedere godsvrucht tot u uit te blinken en mijne omgeving daardoor te stichten.

Verwerf mij, smeeke ik u, eene vurige liefde tot Jesus en Maria, een kuisch en ootmoedig hart en de genade om altijd in Gods vriendschap te leven. Verwerf mij tevens, indien het mij zalig is, de gunst..... waarvoor ik deze oefening heb opgedragen. Amen.

DERDE DEEL.

Horte bezoeken tot den H. Jozef

VOOR IEDEREN DAG.

1° BEZOEK.

God bemint ons zoo teederlijk, en verlangt zóó zeer onze zaligheid, dat Hij de middelen om die te bewerken voor ons vermenigvuldigt. Een dier middelen is de vereering der Heiligen. Daar zij zijne vrienden zijn, wil de Heer, dat zij voor ons bij Hem ten beste spreken, en door hunne gebeden en verdiensten ons de genaden te verwerven, die wij zelven niet verdienen. En wie weet niet, dat onder al die voorsprekers de H. Jozef na de Goddelijke Moeder de eerste plaats inneemt in Gods Hart, en hij bij Jesus alles vermag voor hen, die hem met vertrouwen aanroepen? Zeggen wij hem dus dikwijls :

SCHIETGEBED. H Jozef, geef mij het

grootste vertrouwen in uwe machtige voorbede.

Men sluit elk bezoek met het volgende :

**Gebed van den H. Alphonsus tot den
H. Jozef.**

Heilige Aartsvader, ik verheug mij over uw geluk en uwe heerlijkheid. Gij werdt waardig gekeurd om als Vader te bevelen aan Jesus, en u te zien gehoorzamen door Hem, die aan hemel en aarde zijne wetten voorschrijft. O, groote Heilige! daar een God u heeft willen dienen, wil ook ik mij scharen onder uwe dienaars. Na Maria kies ik u tot mijn voornaamsten Beschermmer. Iederen dag wil ik u op een bijzondere wijze vereeren, en mij onder uwe hoede stellen. In naam van het zoete gezelschap van Jesus en Maria, dat gij gedurende uw leven genoten hebt, bescherm mij op mijn geheele aardsche loopbaan. In naam van den bijstand, u door Jesus en Maria in uw laatste uur verleend, bid ik u, sta ook mij op mijn sterfbed krachtig bij, maak, dat ik heilig stervende onder uwe hoede en die van Jesus en Maria, u in het paradijs moge bedanken en in uw ge-

zelschap God in alle eeuwigheid loven en prijzen. Amen.

H. Jozef, Patroon der H. Kerk, bescherm ons, bescherm onzen H. Vader den Paus en onze Moeder de H. Kerk. Amen.

2^e BEZOEK.

Wij moeten den H. Jozef veel vereeren omdat volgens eene opmerking van Origenes, Gods Zoon zelf hem als zijn vader heeft willen eeren.(†) Dezen titel geeft hem dan ook de H. Lucas in het Evangelie, en Maria zelve duidde hem niet anders aan: „*Uw vader en ik*, zeide zij tot Jesus, *zochten U met droefheid.*” Als dus de Koning der koningen, zegt kardinaal Ailly, zich heeft gewaardigd, Jozef tot een zoo hooge waardigheid te verheffen, is het alleszins betamelijk en billijk, dat ook wij trachten, hem zooveel mogelijk te vereeren.

SCHIETGEBED H. Jozef, ik wijd mij voor altijd aan uwen dienst toe; bescherm mij altijd, smee ik u.

GEBED. Heilige Aartsvader, bladz. 262.

(† In Luc. Hom; 17.

3^e BEZOEK.

Welke Heilige, welke Engel zelfs, zoo vraagt de H. Basilius, heeft ooit verdiend, Vader van God genoemd te worden? Jozef alleen heeft deze eer genoten. Wij mogen dus op hem deze woorden van den Apostel Paulus toepassen: *Hij staat zooveel hooger dan de Engelen, als hij ten erfdeel een naam heeft verworven, glorievoller dan den hunne* (1) Door dezen titel is de H. Jozef meer door God vereerd geworden dan alle Aartsvaders en Profeten, Apostelen en Opperpriesters; zij allen worden dienaars genoemd; doch de H. Jozef alleen wordt Vader geheeten van God.

SCHIETGEBED: H. Jozef, Voedstervader van Jesus, bid Jesus voor mij.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

4^e BEZOEK.

De Heer zelf beval de H. Margaretha van Cortona aan, eene bijzondere devotie tot den H. Jozef te hebben, en geen enkelen dag voorbij te laten gaan, zonder

(1) Hebraeos I. 4.

een of andere bijzondere eerbewijzing te brengen aan hem, als aan zijn allergetrouwsten Voedstervader op aarde. (1) Laten wij ook dus niet in gebreke blijven, iederen dag ons zelven meermalen aan den H. Jozef aan te bevelen. Laten wij hem genaden en gunsten vragen: hij zal ons alles verkrijgen, mits het ons zalig is.

SCHIETGEBED: H. Jozef, verwerf mij standvastigheid in u alle dagen getrouwelijk aan te roepen.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

5^e BEZOEK.

De H. Jozef werd aangesteld tot hoofd van het heilig Huisgezin, klein wel is waar in getal leden, maar oneindig groot door de uitstekende heiligheid van de personen, die het samenstelden: Gods Moeder en Gods eenigen Zoon. God stelde hem dus aan tot *Heer over zijn huis*. In dat huis gebiedt Jozef, en de Zoon van God gehoorzaamt.

SCHIETGEBED: H. Jozef, om de gehoorzaamheid, die Jesus u betoond heeft, vorm mij tot een gehoorzamen opvolger van Gods Wil.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

(1) Boll. 22 Febr. c. 9,

6e BEZOEK.

Jozue bracht de wereld in verbazing, als de zon hem gehoorzaamde, toen hij haar beval stil te staan, en hem den tijd te laten om de zegepraal op zijne vijanden te volmaken. Maar wat is Jozue, die zich ééns door de geschapen zon zag gehoorzaamd, in vergelijking met den H. Jozef, aan wien de Zon der gerechtigheid, Jesus Christus, gedurende dertig jaren in alles onderdanig was!

SCHIETGEBED : H. Jozef, zoo groot en toch tegelijkertijd zoo nederig, verwerf mij de ware nederigheid.

GEBED : Heilige Aartsvader, bladz. 262.

7^e BEZOEK.

Luisteren wij, hoe de H. Bernardus zich uitdrukt, sprekend over den H. Jozef: „Deze getrouwe dienaar werd uitverkoren, niet alleen om de troost en steun te wezen van de Moeder des Heeren, te midden van de zware beproevingen, die zij zou te lijden hebben, en om de Voedster-vader van Jesus te zijn; maar ook bovendien in zekeren zin de medewerker aan de Verlossing der wereld, het werk van

den grooten Raad der drie Goddelijke Personen. (De Laud: V. M. hom. 2)

SCHIETGEBED: H. Jozef, red ons; ons heil is in uwe handen.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

8^e BEZOEK.

Volgens den H. Johannes Damascenus gaf God aan den H. Jozef, ten opzichte van Jesus, de bezorgdheid en het gezag eens vaders, opdat hij zijne zending naar behooren zou vervullen. Hij gaf hem de genegenheid eens vaders, opdat hij Jesus met de teederste liefde zou bewaken; de bezorgdheid eens vaders opdat hij Jesus met alle mogelijke zorgen zou omringen; eindelijk het vaderlijk gezag, opdat de H. Jozef zeker zou zijn, in alles door den Zaligmaker en Maria te worden gehoorzaamd.

SCHIETGEBED: H. Jozef, wees ook altijd onze Vader, en maak dat wij waarlijk uwe kinderen zijn.

GEBED: Heilige Aartsvader; bladz. 262.

9^e BEZOEK.

Glorievolle H. Jozef! om de droefheid, die gij gevoeldet, toen gij het Godde-

lijk Woord zoo arm in een stal zaagt geboren worden, te midden van zulke groote ontbering, zonder vuur noch voldoende dekking; om de bittere tranen, welke de vinige koude aan het Goddelijk Kind ontlokte, smee ik u, mij eene diepe droefheid te verwerven over mijne zonden, die de oorzaak waren van Jesus' lijden. Door de vertroosting, die uw hart gevoelde bij het beschouwen van het beminnelijk Kindje, stralend van hemelsche schoonheid; bij de liefde, die in uw hart ontstond, als gij zaagt, hoe het zijne armpjes tot u uitstrekke en u vriendelijk tegenlachte, smee ik u, verwerf mij de genade, Hem ook met eene vurige liefde hier te beminnen, om Hem eens in den hemel voor eeuwig te bezitten.

SCHIETGEBED: H. Jozef, doordring onze harten van een levendig berouw, en maak ze gevoelig en vatbaar voor de beminnelijkheid van Jesus.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

10^e BEZOEK.

Mijn beminde Beschermmer, door uwe algeheele en voortdurende gehoorzaamheid aan God, verwerf mij van uwen

Jesus de genade, immer zijne goddelijke voorschriften getrouw op te volgen; verwerf mij, dat ik op mijne reis naar de eeuwigheid, te midden van zooveel vijanden, Jesus en Maria nimmer verlieze, en tot mijn laatsten snik in uw en hun gezelschap blijve; in dat gezelschap zullen de bitterste smarten, ja de dood zelf mij zoet en aangenaam worden.

SCHIETGEBED: H. Jozef, ik wil geheel de uwe zijn, om, door u, geheel aan Jesus en Maria toe te behooren.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

11^e BEZOEK.

O groote Heilige! door de verdiensten van de smart, die u trof, toen gij Jesus in den tempel verloren hadt, verwerf mij overvloedige tranen om zonder ophouden de beleedigingen te beweenen, die ik mijn goddelijken Meester heb aangedaan; en om de vreugde, die gij smaaktet, als gij Jesus terugvondt, bid ik u om de genade en het geluk, Hem ook weder te vinden, in mijn hart binnen te leiden en Hem nimmermeer daaruit te verjagen.

SCHIETGEBED: H. Jozef, vermeerder ons geloof, en maak het vooral levendig en

onwrikbaar in de tegenwoordigheid van Jesus in het Allerheiligste Sacrament.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

12^e BEZOEK.

Als God iemand ergens toe bestemt, zegt de H. Thomas, geeft Hij hem alle noodige genaden om die roeping waardig te vervullen." Daar de H. Jozef geroepen was om den rang van Vader te vervullen tegenover Jesus, moet men als zeker aannemen, dat God hem alle gaven van wijsheid en heiligheid gaf, die zulke waardigheid vereischte. Gerson zegt, dat de H. Jozef, onder meer, drie buitengewone voorrechten ontving: 1^e van geheilgd te worden in den schoot zijner moeder, zooals Jeremias en Joannes de Dooper: 2^e van terzelfder tijd in de genade bevestigd te worden; 3^e altijd bevrijd te blijven van de aandriften der vleeschelijke begeerlijkheid, welke laatste genade nog voortdurend versterkt en vermeerderd werd door den omgang met de zuiverste der maagden. En aan deze genade vooral maakt hij zijne godvruchtige dienaren deelachtig, door ze van de onzuivere neigingen te bevrijden.

SCHIETGEBED: H. Jozef, schitterende lelie

van zuiverheid, bewaar in ons ongeschonden deze engelachtige deugd.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

13^e BEZOEK.

Jozef wordt in het Evangelie een rechtvaardige genoemd. (1) Doch, wat is een rechtvaardig man? Dat is, volgens den H. Joannes Chrysostomus, een man, die alle deugden bezit. „Merkt wel op,” zoo zegt hij, „dat Jozef rechtvaardig wordt genoemd, omdat hij alle deugden in een volmaakten graad bezat.(2)” Jozef was dus reeds heilig vóór zijn huwelijk met Maria; maar hoe groeide die heiligheid aan, toen hij met Gods Moeder werd vereenigd! Hare voorbeelden alleen waren reeds voldoende om hem te heiligen; en als Maria, volgens den H. Bernardinus van Siëna, de uitdeelster is van alle genaden, welke overvloedige gunsten moet zij dan Jozef wel verworven hebben, Jozef, dien zij zoo zeer liefhad, en van wien zij ook zoo teeder bemind werd!

SCHIETGEBED: H. Jozef, vermeerder toch

(1) Matth. I. 19.

(2) Hom 4 in Matth.

bid ik u, mijne devotie tot Maria, uwe beminnelijke Bruid en onze goede Moeder.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

14^e BEZOEK.

De twee leerlingen, die naar Emmaüs gingen, voelden hun hart brandende van liefde, tengevolge der weinige oogeblikken, dat Jesus met hen sprak. Wat dan te denken van de zuivere liefdevlammen, waardoor Jozef's hart werd verteerd, gedurende de dertig jaren, die hij doorbracht in het gezelschap van Gods Zoon, al de woorden in zijn hart bewarende, welke van die goddelijke lippen vloeiden, en voortdurend de verheven voorbeelden voor oogen hebbende, die Jesus hem gaf van gehoorzaamheid en liefde jegens God, voorbeelden van geduld en hulpbetoon en bereidvaardigheid in het volbrengen van een last, die zijn hemelsche Vader Hem had opgelegd!

SCHIETGEBED: H. Jozef, ontvlam mijn hart van liefde tot Jesus.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

15^e BEZOEK.

De H. Paulus verzekert ons, dat God *een ieder naar zijne werken zal beloonen.* (Rom. II. 6.) Welke glorie is dus niet voor den H. Jozef weggelegd, die Hem zoozeer heeft bemind, en Hem hier op aarde zooveel diensten heeft bewezen! Een glas water in Jesus' naam gegeven, zal zijn loon niet missen; doch welke zal de belooning van den H. Jozef zijn, welke tot Jesus Christus zeggen kan: „Niet alleen gaf ik U drank en spijs, kleding en onderkomen, maar ik redde uw leven, door U uit de handen van Herodes te bevrijden!”

SCHIETGEBED: H. Jozef, wakker onzen ijver aan, om meer en meer in de deugd voortgang te maken, door de hoop op de eeuwige belooning.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

16^e BEZOEK.

Onder de voornaamste deugden mag men voorzeker de nederigheid rangschikken. Evenals de hoovaardij de oorsprong is van alle kwaad, zoo is de nederigheid de bron, waaruit alle deugden

voortvloeien. Wie niet nederig is, kan onmogelijk waarlijk de deugd beoefenen. Hij zal trotsch gaan op het goede, door hem verricht, vermetel worden, niet naar den raad van zijn zielsbestierder willen luisteren, en zoo voor zich de bron openen van vele zonden. Met den nederige gaat het juist omgekeerd. Als wij nu bedenken, dat Jozef van nature nederig was, en voortdurend de verheven voorbeelden van Jesus en Maria kon aanschouwen, hoezeer moest hij dan zich nog immer kleiner en geringer hebben gevoeld, daardoor meer en meer en meer aan God hebben behaagd, en tot belooning daarvan, steeds meer en meer genaden en deugden hebben ontvangen.

Laten ook wij de hoovaardigheid, waarmede wij helaas allen behept zijn, trachten uit te roeien door de voorspraak van den H. Jozef, en ook wij zullen vooruitgang maken in de deugd.

SCHIETGEBED: Nederige H. Jozef, verkrijg ons de ware ootmoedigheid.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

17^e BEZOEK.

Om te bewijzen, welke macht de H. Jozef in den hemel bezit, zegt de H. Bernardinus van Siëna: „Ongetwijfeld bewaart Jesus hierboven jegens den H. Jozef die liefde en eerbied, hem op aarde be- toond. In plaats van verminderd te zijn, neemt dit gevoel nog immer toe.” *Liefde en eerbied*: dat beteekent, dat de Opper- heer, die den H. Jozef hier op aarde als een Vader heeft willen vereeren, hem in den hemel niets zal weigeren! Welk een reden om met vertrouwen uit te roepen:

SCHIETGEBED: Heilige Jozef, machtige Beschermers onzer zielen, bewaar ons voor iedere zonde!

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

18^e BEZOEK.

Al was de H. Jozef niet volgens de natuur Jesus' vader, hij had toch gezag over Hem als echtgenoot der H. Maagd, die als wezenlijke Moeder van Jesus ook werkelijk gezag over Hem had. De eigenaar van den boom immers, is ook meester van zijne vruchten. Daarom ook gehoorzaamde Jesus den H. Jozef op aarde en

eerbiedigde hem als zijn Vader; daarom ook beschouwt Jesus zijne gebeden in den hemel als bevelen. „Want, zegt Gerson, als een vader zijn rechtgeaarden zoon iets verzoekt, heeft dit verzoek de kracht van een gebod.”

SCHIETGEBED: H. Jozef, wees onze verdediging in de bekoringen, en onze kracht in de wederwaardigheden.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

19^e BEZOEK.

Groote Heilige! aangezien u een God heeft willen dienen, wil ook ik uw dienaar wezen, u eeren en beminnen, als mijn heer en meester. Zie, ik stel mij geheel in uwe handen, beveel mij wat gij wilt, het zal altijd tot Gods glorie en tot mijn welzijn strekken, en daarom wil ik u ook onvoorwaardelijk gehoorzamen. H. Jozef, beveel mij vooral, Jesus en Maria lief te hebben, en hunne en uwe deugden na te volgen. Doch bid dan ook tevens voor mij bij Jesus om de noodige kracht om dat gebod op te volgen. Zeker, Hij zal u niets weigeren, daar gij Hem op aarde ook niets geweigerd hebt. Zeg Hem, dat Hij mijne zonden vergeve, mij van de ijdele

schepselen onthechte, en mijne zinnen op het hemelsche richte, opdat ik geheel van dat goddelijk liefdevuur moge ontbranden.

SCHIETGEBED: H. Jozef, bewaar uwe kinderen.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

20^e BEZOEK.

O roemvolle Patriarch! nu gij in den hemel zetelt, u verheugend in volmaakt geluk bij uwen welbeminden Jesus, die u op aarde onderdanig was, bid ik u, heb medelijden met mij, die nog verkeeren moet te midden van zoovele slechte geesten en kwade hartstochten, welke mij aanhoudend bestrijden, om mij den hemel te doen verliezen. O! om het geluk, dat gij reeds hier beneden genoot, van voortdurend in Jesus' en Maria's gezelschap te mogen leven, smeek ik u, verwerf mij de genade, evenals gij hier op aarde altijd met God vereenigd te blijven, en zoodoende de aanvallen der hel met glans af te slaan; verkrijg mij ook, in de liefde van Jesus en Maria uit dit leven te mogen scheiden, en zoodoende den hemel te verdienen, om daar eeuwig met u te juichen.

SCHIETGEBED: H. Jozef, bezorg mij de zegepraal over mijne hartstochten, en een grooten afschuw voor de zonden.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

21^e BEZOEK.

De H. Paulus leert ons, dat de onkuischheid de straf is voor de hoovaardigheid. (1) Omgekeerd kan men zeggen, dat de waarlijk nederige beloond wordt met alle deugden, doch vooral met de engelachtige deugd van zuiverheid. Na Maria was, men mag dit veilig aannemen, haar Bruidegom de nederigste aller menschen. Hoezeer dus zal God hem daarvoor beloond hebben met een graad van zuiverheid, die hem aan een Engel gelijk maakte!

God bemint deze liefstallige bloem onder de deugden bijzonder. Immers, wie werd onder het kruis tot steun voor Maria aangewezen? Waren het de H. Thaddeus of de H. Jacobus, hare familieleden? Of de H. Petrus, de Prins der Apostelen? Neen, geen van allen, doch zie, tot den *Apostel, die maagd was*, sprak Jesus: „Ziedaar uwe Moeder.”

(1) Rom. I, 23, 24, *sqq.*

De H. Jozef moet dus wel buitengewoon aan God hebben behaagd om zijne schitterende kuischheid. Laten dus ook wij allen deze schoone deugd beoefenen, en zeggen wij dikwijls tot den H. Jozef het volgende :

SCHIETGEBED: Schitterende lelie van zuiverheid, H. Jozef, maak ons rein en zuiver van zeden.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

22^e BEZOEK.

Het zou een wonderlijk geheel vormen, zegt de H. Theresia, als ik de ontelbare genaden wilde opsommen, en de gevaren waaruit ik gered ben, alles door de voorspraak van den H. Jozef. Het schijnt, dat de Heer aan de andere Heiligen meer deze of gene bijzondere macht heeft geschonken; doch de ondervinding bewijst, dat de H. Jozef ons in alle behoeften bijstaat; God schijnt hierdoor de liefde te willen vergoeden, welke deze Heilige Hem op aarde heeft betoond.”

SCHIETGEBED: H. Jozef, vraag altijd voor mij de genade, van goed te bidden.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

23^e BEZOEK.

De H. Theresia zegt nog: „Daar ik door eene langdurige ondervinding de wondervolle macht ken van den H. Jozef op Gods Hart, zou ik iedereen willen overhalen om hem op bijzondere wijze te vereeren. Altijd zag ik die personen, welke een ware devotie tot hem hadden, voortgang maken in de deugd.... Dat zij, die mij niet gelooven, er maar eens de proef van nemen.”

SCHIETGEBED: Goede H. Jozef, patroon van het inwendige leven, geleid mij naar de volmaaktheid, die God van mij vordert.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

24^e BEZOEK.

Toen de Egyptenaren tijdens den hongersnood tot Pharaon gingen om levensmiddelen, zeide hij hun: „*Ite ad Joseph*, gaat tot Jozef.” Mij dunkt, ik hoor Jesus hetzelfde zeggen, tot ons. Laten wij dus tot Jozef vluchten, en wij zullen getroost worden.

SCHIETGEBED: Beminnelijke Jozef, troost der beproefde zielen, wij zullen in al onze kwellingen tot u gaan.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

25^e BEZOEK.

De H. Theresia zegt, dat zij niet kon begrijpen, hoe men veel devotie tot de H. Maagd kon koesteren, zonder tevens haren maagdelijken Bruidegom eene diepe vereering te brengen, die op aarde zoo getrouw was in haren dienst. Laten wij dus tot de H. Theresia gaan, opdat zij ons eene groote devotie tot Maria en Jozef bekomme.

SCHIETGEBED: H. Jozef, om de liefde van uwe trouwe dienares Theresia, geef ons, altijd in godsvrucht tot u toe te nemen.

GEBED. Heilige Aartsvader. bladz. 262.

26^e BEZOEK.

Versmaad mij niet, o beminde Beschermmer, als ik, de ondankbaarste zondaar, u smEEK om mijn Patroon te willen zijn. Bewijs mij die gunst, ik smEEK er u om, bij de liefde van uw beminden Jesus, bij de liefde van uwe doorluchtige Bruid Maria, bij de liefde van uwe trouwe dienares de H. Theresia, die zooveel heeft gedaan, om uwe vereering te verbreiden. Maak dat ik als gij, in de armen van Jesus en Maria sterve!

SCHJETGEBED: Bescherm mij, machtige heilige Jozef, in mijn doodsstrijd.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

27^e BEZOEK.

God zij dank, is er thans op de wereld wel geen enkel oprecht geloovige, die den H. Jozef niet vereert, maar onder allen ontvangen voorzeker zij de meeste genaden van hem, die hem het meest en met vertrouwen aanroepen.

SCHJETGEBED: Geef mij, heilige Jozef, u altijd zoo aan te roepen.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

28^e BEZOEK.

Als ten tijde, dat Jesus op aarde bij Jozef leefde, een zondaar vergeving zijner schulden gewenscht had, zou hij dan wel een machtiger voorspraak gevonden hebben na Maria, dan den H. Jozef? Willen wij ons dus met God verzoenen, laat ons dan den H. Jozef aanroepen, die nu in den hemel nog veel meer door Jesus wordt bemind, dan eertijds op aarde.

SCHJETGEBED: H. Jozef, vraag altijd aan Jesus, dat Hij mijne zonden vergeve.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

29^e BEZOEK.

Laten wij den heiligen Jozef vragen om liefde tot Jesus; hij heeft dat zoo gaarne, en die gunst verwerft hij ons zoo graag; de meest geliefkoosde genade, die hij voor ons verkrijgt, is, dat wij Jesus beminnen; hij zelf bemint Hem zoozeer, het is dus zeer natuurlijk, dat hij de liefde tot Jesus wil zien toenemen.

SCHIETGEBED: Maak, getrouwe Bescherm-
mer, dat ik Jesus naar behooren beminne.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

30^e BEZOEK.

O Heilige Jozef, om de tranen, door u gestort bij het overwegen van Jesus' toekomstig lijden, verwerf mij, dat ik die smarten dikwijls en met teedere genegenheid overdenke; en om de heilige liefdevlammen, daardoor in uw hart ontstaan, bid ik u, werp een vonk daarvan in mijne ziel, die door hare zonden Jesus' bitter lijden heeft veroorzaakt.

SCHIETGEBED: Maak, o heilige Jozef, dat Jesus' lijden altijd in mijn geest blijve.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

31^e BEZOEK.

Eene krachtige beweegreden nog, om een teedere devotie tot den H. Jozef te hebben, is gelegen in het verlangen naar een zalig sterfuur. Daar hij het Kind Jesus redde uit de strikken, die Herodes gespannen had, heeft de H. Jozef een bijzondere macht ontvangen om de stervenden te verlossen van de helsche lagen. En om de voortdurende hulp, aan Jesus en Maria betoond, om zijn noesten arbeid, waardoor hij in hun levensonderhoud voorzag, is hem het voorrecht geschonken, aan zijne dienaars in hun stervensuur de hulp van Jesus en Maria te verzekeren. Het is trouwens van algemeene bekendheid, dat de H. Jozef de patroon is voor een zaligen dood, omdat hij zelf zoo zacht en kalm uit het leven is gescheiden in de armen van Jesus en Maria. Laten wij dus dikwijls tot hem verzuchten:

SCHIJTGEBED: H. Jozef, verwerf mij, evenals gij in de armen van Jesus en Maria den geest te geven.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

VIERDE DEEL.

Gebeden onder de H. Mis, EN

verschillende gebeden tot den H. Jozef.

GEBEDEN ONDER DE H. MIS.

Introitus.

Stel u in Gods tegenwoordigheid, en vraag de genade, om het H. Misoffer waardig bij te wonen. Bid daarna :

Ik belijd voor God almachtig, voor de H. Maagd Maria en alle Heiligen, dat ik zwaar gezondigd heb door mijne eigene schuld. Daarom, algoede Jesus, vraag ik U door de voorspraak van de H. Maagd en den H. Jozef vergiffenis voor mijne overtredingen. Barmhartige God, wees ons genadig; en na onze zonden te hebben uitgewischt, leid ons naar het eeuwig leven. Amen.

Kyrie eleison.

Heer, ontferm U onzer. (3 maal.)

Christus, ontferm U onzer. (3 maal.)

Heer, ontferm U onzer. (3 maal.)

Gloria in excelsis Deo.

Glorie aan God in den hooge, en vrede op aarde aan de menschen van goeden wil! Wij loven U, wij zegenen U, wij aanbidden U, wij verheerlijken U. Wij danken U om uwe oneindige glorie. Heer God, hemelsche Koning, God Vader almachtig. Heer eeniggeboren Zoon Gods, Jesus Christus, Lam Gods, Zoon des Vaders, die de zonden der wereld wegneemt, ontferm U onzer. Gij, die de zonden der wereld wegneemt, ontvang ons gebed. Die aan de rechterhand des Vaders gezeten zijt, ontferm U onzer. Want Gij zijt alleen Heilig, alleen Heer, alleen de Allerhoogste, o Jesus Christus, met den H. Geest, in de glorie van God den Vader. Amen.

Gebed.

Heer, Gij hebt gezegd, dat ons leven op het uwe moet gelijken; ach, helaas! hoe was het mijne tot heden? Ik bid U, lieve Jesus, beschouw mijne zonden niet, herinner U slechts uwe barmhartigheid. Gij

hebt gezegd, op de wereld te zijn gekomen om de zondaars te verlossen; Gij zegt, dat wij niets kunnen zonder U; maar dat Gij ons alle hulp zoudt verstrekken, die wij vragen. O, help mij dan, ik smeeek er U om, om alles wat Gij voor mij hebt geleden; schenk mij de genade, uit de zonde op te staan, uwe deugden na te volgen, en U tot aan den dood getrouw en vurig te beminnen en te dienen. Lieve Maagd Maria, allerzoetste Moeder, wil dit gebed in Jesus' welwillendheid aanbevelen. — Heilige Jozef, voedstervader van Jesus, bid ook gij veel voor mij.

Epistel.

Broeders, verheugt u in den Heer; nog eens, ik zeg u, verheugt u. Dat uwe zedigheid bij allen bekend zij; de Heer is nabij. Verontrust u over niets, maar in welken staat gij ook zijt, biedt God uwe gebeden aan onder smeekingen, vergezeld van dankzeggingen. En dat Gods vrede, die alle gedachte overtreft, uw hart en geest in Jesus Christus beware.

Evangelie.

In dien tijd sprak Jesus van een berg tot het volk: „Zalig zijn de armen van Geest, want hunner is het rijk der hemelen. Zalig de zachtzinnigen, want zij zullen de aarde bezitten. Zalig zij die weenen, want zij zullen vertroost worden. Zalig die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden, Zalig de barmhartigen, zij zullen barmhertigheid verwerven. Zalig de zuiveren van harte, want zij zullen God zien. Zalig de vreedzamen, want zij zullen kinderen Gods genoemd worden. Zalig die vervolging lijden om de rechtvaardigheid, want het hemelrijk is hun. Gij zult gelukzalig zijn, als men u met verwenschingen zal overladden, en vervolgen en valschelijk alle kwaad van u zal zeggen. Verheugt u dan, want een groot loon wacht u in den hemel; zoo immers zijn uwe profeten ook vervolgd, die vóór u geweest zijn.” (Matth. V. 2. 12)

Credo.

Bid hier de Twaalf Artikelen des Geloofs.

Offerande.

Almachtige en eeuwige God, ontvang dit onbevlekt offer, dat ik onwaardige

opdraag aan U, levende en waarachtige God, tot boete voor mijne zonden en beledigingen en nalatigheden zonder tal; ik offer het U op voor alle aanwezigen en voor alle geloovigen, zoo levenden als dooden, opdat het hun en mij voordeelig zij ten eeuwigen leven. Amen.

Als de priester zich de vingers wast.

O mijn Jesus! gewaardig U, mij te zuiveren door uwe genade en mij met het bruiloftskleed te omhangen, opdat ik U moge behagen en mij geheel met U vereenigen.

Orate Fratres.

Heer God, ontvang uit de handen des priesters dit offer tot ons eigen welzijn en het geluk uwer geheele heilige Kerk. Wij dragen het U op, ter gedachtenis van het Lijden, de Verrijzenis en de Hemelvaart van uwen lieven Zoon Jesus, tot meerdere eer van de Allerheiligste Maagd, den H. Jozef en alle Heiligen, opdat zij voor ons bij U mogen voorspreken. Amen.

Prefatie.

Ja waarlijk, mijn God, het is billijk, ja het is onze plicht, U altijd en overal te prijzen en te verheerlijken. Sta mij toe, mij met Jesus te vereenigen en U zoo voortdurend hulde en eer te brengen. Het is door Hem, dat alle zalige geesten uwe Majesteit loven en prijzen. Ik waag het, om mijne zwakke stem bij de hunne te voegen, en U toe te zingen: Heilig, heilig, heilig is de God der Heerscharen. Hemel en aarde zijn vol van uwe glorie. Gezegend Hij, die komt in den naam des Heeren. Hosanna in excelsis!

Memento der levenden

Allergoedertierenste Vader! wij smeeken U om Jesus Christus uwen Zoon, deze zuivere Offerande goedgunstig te willen aanvaarden voor geheel uwe H. Kerk, den Paus, de Bisschoppen en Priesters, en alle geloovigen. Schenk door de kracht van Jesus' aanbiddelijk Vleesch en Bloed, die weldra onder geheimzinnige gedaanten op het altaar verschijnen zullen, de genade, dat allen voortgang maken in de deugd, hunne hartstochten overwinnen en aange-

naam mogen zijn in uwe heilige oogen. **Maak** de bedienaars van uwen heiligen godsdienst heilig en zuiver, schenk hun de noodige kracht om het Woord Gods te verkondigen, en zegen hunnen arbeid. **Bewerk** de harten der geloovigen, opdat zij uw Woord met vreugde opnemen, en het kleine zaadkorreltje op den bodem van hun hart tot een sterken boom moge aangroeien. Inzonderheid bid ik U voor mijne dierbaren, vooral NN. . .

Zie, uw Zoon komt; zuiver onze harten, opdat Hij daarin eene waardige woonplaats moge vinden. In zijn Naam smee ik U, verhoor mij.

Consecratie.

Aanbid hier Jesus onder iedere gedaante geheel tegenwoordig, en vraag Hem met vertrouwen, wat gij nodig hebt. Dit oogenblik is zoô kostbaar in Gods oog, dat Hij aan een vertrouwvol gebed niets weigeren zal, indien het gevraagde ons zalig is. Zeg daarna:

O Jesus, ik aanbid U, hier waarlijk tegenwoordig. Ik weet, Gij zijt uit den hemel neergedaald, de handen vervuld met genaden, en zoekend aan wie ze te kunnen uitdeelen. Ik smee U om dit offer, hetzelfde van den Calvarieberg, verhoor mij, als het gevraagde dienstig is voor mijne

zaligheid. O, heilige Wonden van Jesus, ik vlucht tot u; neemt mij in u op, en verbergt mij zoo voor de aanvalllen der hel.

Memento der afgestorvenen.

Gedenk, o Heer, uwe dienaars en dienaressen, welke ons reeds zijn vóórgegaan in het andere leven. Zie, goede Vader, zij allen zijn uwe kinderen, hoor hun weeklagen en zuchten; ach, hoe worden zij in de zuiverende vlammen des vagevuurs gefolterd voor de fouten, die zij tijdens hun leven niet genoeg hebben geboet. Ik smEEK U, bij de liefde, waarmee Gij uwen eenigen Zoon beschouwt, welke zooeven op het woord des priesters uit den hemel is gedaald, laat een druppel van zijn aanbiddelijk Bloed neerdalen op die bedroefde zielen, welke uwe rechtvaardigheid nog van U verwijderd houdt, opdat het weldra aan uwe liefde gegeven moge zijn, haar den hemel binnen te laten. Voor al bid ik U voor N N.... die mij op aarde zoo dierbaar was. Laat die ziel, smEEK ik U, het rijk uwer glorie spoedig aanschouwen en met de Engelen en Heiligen jubelen in eeuwigheid. Door onzen Heer Jesus Christus. Amen.

Pater Noster.

Door heilzame bevelen aangemaand, en door goddelijke instellingen onderwezen, durven wij bidden: Onze Vader, enz.

Verlos ons, o Heer, van alle kwaad, vooral van de zonde, het grootste ongeluk, dat ons kan overkomen, vergeef ons de reeds bedrevene fouten, en schenk ons den waren vrede des harten. Amen.

Agnus Dei.

Lam Gods, Heer Jesus Christus, Zoon van den levenden God, die door de medewerking van den H. Geest geboren zijt uit de onbevleete Maria, altijd Maagd, ik smEEK U door uw heilig Lichaam en kostbaar Bloed, verlos mij van mijne zonden en genees mij van mijne gebreken, opdat ik met hart en ziel uwe heilige wet aanhange, en nimmer meer van U gescheiden worde. Ik vraag U deze zelfde genade ook voor al mijne dierbaren en voor alle geloovigen, opdat uw rijk meer en meer gekend en bemiud moge worden op aarde. Amen.

Communie.

Ik zal het hemelsch Brood nemen, en den Naam des Heeren aanroepen.”

Heer, ik ben niet waardig, dat Gij komt onder mijn dak, doch, spreek slechts één woord, en mijne ziel zal gezond worden. Het Lichaam en Bloed onzes Heeren beware mijne ziel ten eeuwigen leven. Amen.

Gebed uit de Navolging van Christus.

Wie zal mij geven, o Heer, dat ik U alleen vinde, U geheel mijn hart opene, en U geniete gelijk mijne ziel verlangt, zoodat niemand op mij nederziet, noch eenig schepsel mij nog beweegt of aangaat, maar dat Gij alleen tot mij spreekt, zooals een geliefde tot zijn geliefde, een vriend tot zijn vriend? Dit bid ik U, dat ik geheel met U vereenigd worde, en mijn hart zich van alle schepsel aftrekke, om door U dikwijls te nuttigen, meer en meer smaak te vinden in het hemelsche.

Onder de laatste gebeden des priesters.

Zie Heer, het Offer is volbracht. Ach, hoe onwaardig heb ik dit bijgewoond,

helaas, hoe weinig verdiensten heb ik gedurende deze heilige handeling vergaderd! Vergeef mij zulks, zoete Jesus; in 't vervolg wil ik beter op mij zelven letten, en alle verstrooiing verdrijven. Schenk mij daartoe uwe genade. Amen.

Als de zegen gegeven wordt.

Zegen, o H. Geest, deze goede voornemens, door de hand des priesters, daal met uwe zevenvoudige gaven in mijn hart en vervorm het geheel naar uw welbehagen. Amen.

Onder het laatste Evangelie.

O mijn God, hoewel ik niet waardig ben, dat Gij naar mij luistert, heb ik het toch gewaagd, voor U te verschijnen en in vereeniging met den priester U de heilige Offerande op te dragen. Moge zij voor mij vele vruchten van deugd afwerpen, moge mijn hart die vruchten benuttigen en er voordeel uit trekken. Ik hoop dit door de verdiensten van uwen lieven Zoon Jesus, die beloofd heeft: „Voorwaar voorwaar, Ik zeg u, al wat gij mijn Vader in mijn Naam zult vragen, Hij zal het u geven.” Verhoor

mij dus uit kracht dezer belofte en door de voorspraak van Maria en haren kuischen Bruidegom. Door denzelfden Christus onzen Heer. Amen.

Gebed volgens voorschrift van Paus Leo XIII na de H. Mis te bidden.

3 maal het *Wees gegroet*; daarna:

Wees gegroet, Koningin, Moeder van barmhartigheid, ons leven, onze zoetheid en onze hoop, wees gegroet. Tot u roepen wij, ballingen, kinderen van Eva, tot u smeeken wij, zuchtend en weenend in dit tranendal. Welaan dan, onze Voorspreekster, sla op ons uwe zoo barmhartige oogen, en toon ons na deze ballingschap Jesus, de gezegende vrucht uws lichaams. O goedertierene, o meedoogende, o zoete Maagd Maria.

Bid voor ons, H. Moeder Gods,
Opdat wij waardig worden de beloften
van Christus.

Laten wij bidden.

O God, onze toevlucht en onze kracht, zie genadig neder op het tot U smee-kende volk. En door de voorspraak van de glorievolle en onbevleete Maagd en Moeder Gods Maria, van den H. Jozef

haren Bruidegom, uwe H. H. Apostelen Petrus en Paulus en alle Heiligen, verhoor barmhartig en goedgunstig de gebeden, welke wij storten voor de bekeering der zondaars, voor de vrijheid en verheffing onzer moeder de H. Kerk, door Jesus Christus onzen Heer. Amen.

H Aartsengel Michaël, verdedig ons in den strijd; wees onze bescherming tegen de boosheid en de list des duivels. Wij smeeken nederig, dat God hem gebiede: en gij, aanvoerder van het hemelsche leger, drijf den Satan en de andere booze geesten, die ten verderve der zielen in de wereld rondgaan, door de goddelijke kracht in de hel terug. Amen,

500 dagen aflaat aan allen, die deze gebeden na de H. Mis in vereeniging met den priester op bovengemelde wijze verrichten, verleend door Paus Leo XIII.

Verschillende gebeden tot den H. Jozef.

Gebed in allerlei noodwendigheden.

Hoezeer gevoel ik mij getroost, o mijn beminnelijke en machtige beschermmer, als ik uwe trouwe dienaress, de H. Theresia hoor verzekeren dat zij u nooit te vergeefs heeft aange-

roepen, en dat allen, die een ware devotie tot u hebben, en geheel met vertrouwen tot u vluchten, altijd verhoord worden! Door een dergelijk vertrouwen bezielde, vlucht ik tot u, o waardige Bruidegom van de Maagd bij uitnemendheid! ik werp mij aan uwe voeten, en hoe groot zondaar ik ook ben, toch durf ik zuchtend voor u te verschijnen. O, verwerp mijn gering gebed niet, gij, die den glorievollen naam droegt van Vader van Jesus, maar hoor ze genadig aan, en spreek voor mij ten beste bij Hem, die uw Zoon heeft willen genoemd worden, en die u altijd als zijn Vader heeft vereerd. Amen.

Om vergiffenis der zonden en liefde tot God.

Glorievolle Aartsvader, wiens leven zoo geheel zuiver en vol verdiensten is geweest, en die zoo vurig verlangt, God door ons te zien bemind en gediend, verwerf mij tot zijne meerdere eer de vergiffenis mijner talrijke zonden, en de genade van ze te herstellen, door ware vruchten van boetvaardigheid, en zoo het verledene weer goed te maken. Verwerf mij bovendien, groote Heilige, een vurige liefde jegens mijn God, die al mijne liefde ver-

dient, en die mij zoozeer bemind heeft. Verwerf mij bovendien, dat ik Hem hier op aarde zoodanig liefhebbe, dat ik waardig worde, Hem eens in den hemel voor eeuwig met u te beminnen. Amen.

Om een zaligen levensstaat.

Groote Heilige, die zoo volgzaam en gehoorzaam waart aan den leiding van den H. Geest, verwerf mij de genade om te weten, tot welken staat God mij roept. De wereld tracht mij op alle wijzen te lokken, doch maak, dat ik mij niet door haar late verschalken. Duld toch niet, dat ik in deze gewichtige zaak worde misleid, immers, van de keuze hangt voor een groot deel mijne zaligheid af. Maak, dat ik, door God voorgelicht, en getrouw aan zijne stem, den staat kieze, waartoe Hij mij van alle eeuwigheid bestemde, en zodoende mijn eeuwig heil verzekere! Amen.

Om de genade van goed de plichten te vervullen van den staat, waarin God ons heeft geplaatst.

Groote H. Jozef, altijd zoo gehoorzaam aan Gods stem, en zoo stipt in de

vervulling der plichten, door den hemel u opgelegd! door uwe verdienste en uwe macht op Jesus en Maria, bid ik u, maak mij ijverig en getrouw in de vervulling der plichten, die God mij heeft opgelegd, hoe zwaar zij mij soms ook mogen vallen. Verlicht en versterk mij, verwerf mij de noodige omzichtigheid en ijver; ondersteun mijn moed in de bezwaren, mijn geduld in de moeilijkheden; bewaar mij voor iedere zonde, opdat ik, na Gods Wil volmaakt te hebben volbracht, het geluk smake, bij mijn dood mijne ziel in uwe vaderhanden over te geven, opdat gij ze aan Jesus en Maria zoudt overdragen en zij in God moge rusten. Amen.

Om het welslagen eener tijdelijke zaak.

Heilige Jozef, die alles vermoogt bij Jesus en Maria, die nooit tevergeefs wordt aangeroepen, ik werp mij voor u neder, en smeeke u vol vertrouwen zegen in deze zaak.... Maar, als hetgeen ik vraag, strijdig mocht zijn met Gods eer en mijne zaligheid, verwerf mij dan de genade, met liefde mij te onderwerpen aan Hem, die alles naar wijsheid bestiert, die voor ons een vaderhart heeft, die ons wederwaardig-

heden verzendt tot ons eigen welzijn, en die slechts ons eeuwig geluk beoogt. Amen.

Om eene geestelijke genade.

Beminnelijke H. Jozef, Bestuurder en Beschermder der zielen die naar de volmaaktheid streven! bekom mij deze genade.... Goede Vader, mijn gids en mijn voorbeeld, kunt gij mijn gebed versmaden, gij die zoo vurig Gods eer en onze zaligheid verlangt? Neen, gij kunt het niet verwerpen, ik heb daarvan het zoete vertrouwen; uwe goedheid zal aanvullen, wat aan mijne vurigheid ontbreekt, en gij zult mij verhooren volgens de geheele uitgestrektheid uwer liefde, en uwer macht op Dengene, die u zijn Vader noemde. Amen.

Om den H. Jozef zijn gezin aan te bevelen.

Machtige H. Jozef, die door God wordt aangesteld als hoofd over het heiligste Gezin, dat ooit bestaan heeft! gewaardig u, uwe aandacht aan ons te wijden en onze familie onder uwe bijzondere bescherming te stellen. H. Aartsvader, toonbeeld van alle deugden, verwerf voor onze

familieleden, dat zij weerstaan aan de ergernissen en verleiding der wereld, om onwrikbaar aan God gehecht te blijven. Maak, dat wij allen onderling door onbaatzuchtige liefde vereenigd, alle oneenigheid vermijden, en mocht deze soms toch ontstaan, schenk ons dan de kracht om die te doen ophouden; dat ieder onzer van zijnen kant dan wat toegeve, opdat de vrede hersteld worde, en Jesus, de God van vrede, met welgevallen op ons kunne neerzien. Zoo zullen wij gemakkelijker den goeden weg bewandelen, en onze zaligheid bewerken. Amen.

*Om een kind onder zijne bescherming
te stellen.*

O groote H. Jozef, die als Vader van onzen Heer Jesus zijt opgetreden! wij bieden u aan en wijden u dit kind toe. Ach, neem het onder uwe hoede; bewaar in dat hart de kostbare onschuld; bescherm het voor alle gevaar van zonde; en prent in dat jeugdig gemoed eene teedere devotie tot u, uwe beminnelijke Bruid, en haren goddelijken Zoon: voorzeker het beste middel om alle afdwaling te vermijden. Moge uwe machtige bescherming het op alle we-

gen vergezellen; waak over zijn handel en wandel, richt het, geleid het in alle ondernemingen, en leid het eenmaal aan uwe vaderhand de eeuwige glorie binnen. Amen.

Gebed voor een zieke.

Mijn beminde Vader en Beschermmer, H. Jozef, sla van uwen schitterenden troon uwe barmhartige oogen liefdevol op aarde. In naam van het Kindje Jesus, in naam van de onbevleete Maria, uwe kuische Bruid, bid ik u, medelijden te hebben met..... Hij ligt aan het ziekbed gekluisterd, en ik kom thans uwe voorspraak inroepen. O gij, die door uwe machtige gebeden zoo dikwijls aan kranken de gezondheid hebt wedergegeven, laat u verteederen door mijn smeeken. Allerliefste Vader, om de dankbare liefde, die uw hart jegens God vervulde, toen gij den kleinen Jesus in den tempel mocht wedervinden, o, geef dat ook die persoon, waarvoor ik u bid, zijne gezondheid moge terugbekomen, opdat hij ter eere Gods de plichten van zijnen staat wederom kunnen vervullen. Mocht dit echter niet met Gods aanbiddelijken Wil overeenkomen, dan bid ik u, met hem te handelen naar Godes welbehagen. Mocht

de Schepper besloten hebben, zijne ziel op te eischen, welaan dan, het zij zoo; maar zorg gij dan, bid ik u, dat die persoon, mij zoo dierbaar, niet onvoorbereid sterve, maar zich door het waardig ontvangen der HH. Sacramenten tot het rechtvaardig oordeel voorbereide, waar gij, naar ik hoop, zijn Voorspreker zult willen zijn. Neem mijn onwaardig gebed gunstig op, en wil het met liefde verhooren. Amen.

Om de bekeering van een zondaar.

Rechtvaardige H. Jozef, dringend beveel ik u het eeuwig heil aan van de ziel van door Jesus' kostbaar bloed vrijgekocht. Ach, hoe ongelukkig zijn zij, die God uit hun hart hebben verbannen; ook deze ziel behoort onder dat getal. Goede Vader, laat niet toe, dat deze, mij zoo dierbaar, verloren ga. Verlicht dat duister en verblind gemoed omtrent de ernstige gevaren, die haar bedreigen. Ach, zoo die persoon in dezen toestand eens voor God werd geroepen! O, ik kan er zonder sidderen niet aan denken, Ach, breng dit verdwaalde schaap tot den Goeden Herder Jesus weder. Verlaat die ziel niet, alvorens gij haar bekeerd en het paradijs hebt binnengeleid Amen.

Voor eene ziel in het vagevuur.

Dierbare H. Jozef, die Jesus zoo teeder bemind hebt, en zoo zeer het verdriet gevoeld hebt van de berooving zijner beminnelijke tegenwoordigheid, ik beveel in uwe vaderliefde de ziel aan van die wellicht thans nog in het vagevuur lijdt. Hoor haar smeeken om erbarming, goede H. Jozef. Zie, deze ziel was mij dierbaar tijdens haar leven; op haar sterfbed verzocht zij mij om mijne gebeden, en thans roept zij mijne hulp in uit naam van de banden, die ons op aarde vereenigden. Ach, H. Jozef, ik doe een beroep op uw vaderhart; ik smek u bij de vreugde, die uwe ziel vervulde, toen gij Jesus in den tempel wedervondt, verlos deze ziel uit dien poel van vuur; draag aan Jesus uw lijden op, wijs Hem op het zijne en dat van de lieve Maria zijne Moeder, en o, ik ben er zeker van, Hij zal u verhooren, en die ziel verlossen. Amen.

Van een kind voor zijne ouders.

Mijn goede H. Jozef, zie, ik kom mij voor u nederwerpen om een mijner voornaamste plichten te vervullen. Ik kom

uwen bijstand afsmeeken en uwe zegeningen over hen, aan wie ik naast God alles te danken heb. Nooit zal ik naar waarde de weldaden kunnen vergelden, die zij mij bewezen hebben; daarom bid ik u, goede Heilige, kom mij in de vervulling van mijne kinderplichten te hulp. Verwerf mijne ouders alle genaden, overlaad hen met gunsten naar ziel en lichaam; en om de groote liefde, die het Kind Jesus u betoond heeft, smee ik u, maak dat ook ik jegens mijne ouders onderdanig en volgzaam zij, hunne wijze lessen ter harte neem, wel bedenken-
de, dat zij met alles mijn eigen geluk voor oogen hebben. Maak in een woord van mij een rechtgeaard kind, opdat de zegeningen, door God beloofd aan hen, die hunne ouders eeren, ook eenmaal op mij mogen neerdalen. Verkrijg ons bovendien, dat wij, gelijk thans op aarde, ook in den hemel eenmaal vereenigd mogen zijn. Amen.

Gebed van ouders voor hunne kinderen.

Roemvolle Aartsvader H. Jozef, zuivere Bruidegom van de Moeder des Heeren, zie, God heeft onze vereeniging met kinderen gezegend. Dat geluk legt ons echter tevens den zwaren plicht op: te waken

voor het tijdelijk, maar vooral voor het geestelijk welzijn van de panden, ons door den Schepper toevertrouwd. O, doordring ons levendig van het besef onzer ouderplichten, maak dat wij voor niets terug deinzen, als het er op aankomt, onze kinderen den rechten weg te doen bewandelen. O gij, voorbeeldige huisvader, leer ons, hoe wij onze kinderen moeten bestieren, met gematigheid ja, doch tevens zonder weekheid, leer ons den gulden middelweg, opdat onze kinderen vertrouwen in ons stellen, en onze vermaningen met liefde opvolgen. Wij stellen ze geheel in uwe handen, aan betere zorg kunnen ze nooit worden toevertrouwd. Gewaardig u, hen te beschermen, opdat wij, dank uwe hulp, eenmaal met gerustheid en voldoening in het oordeel kunnen zeggen: Zie Heer, ziehier de schatten, aan onze bewaking toevertrouwd; allen zijn zij behouden. Amen.

Gebed om een zalig sterfuur.

Heilige Jozef, voorbeeld, trooster en patroon der stervenden, ik kom heden uwe machtige bescherming inroepen voor het laatste oogenblik mijns levens, dat gewichtig oogenblik, waarop ik misschien

buiten staat zal zijn, uwe hulp te vragen. Maak, bid ik u, dat ik den dood der rechtvaardigen sterven moge. Maar om zulk eene genade waardig te zijn, smeek ik u, verwerf mij dat ik zooals gij moge leven in tegenwoordigheid van Jesus en Maria, dat ik mij altijd voor oogen stelle, hoe zij al mijne handelingen nagaan; dat ik mij dus wel wachte, hunne heilige blikken te kwetsen door eenige zonde, hoe klein dan ook. Moge ik van nu af aan mijne zonden en driften sterven, aan alles, wat God mishaaft, ten einde alleen voor Hem te leven, die voor mij gestorven is. Jesus, Maria, Jozef, in de hoop op uwe bescherming, neem ik dat besluit, weest mij genadig nu en in het uur mijns doods, dan zal mijn afsterven heilig zijn. Amen.

Gebed van den H. Alphonsus.

Gelukzalige Patriarch, die waardig zijt geweest, met vaderlijk gezag te bevelen aan Jesus, aan wien hemel en aarde gehoorzamen, ik verheug mij over uw geluk en verheffing: en daar een God u heeft willen dienen, wil ook ik mij in uwen dienst begeven. Ik kies u na Maria tot mijn voornaamsten Voorspreker en Bescher-

mer, alle dagen zal ik u op een bijzondere wijze vereeren, en mij zoo onder uwe bescherming stellen. Door dat zoete gezelschap van Jesus en Maria, dat gij zoo lang op aarde genoten hebt, smee ik u, houdt niet op, mij mijn geheele leven te beschermen, opdat ik nimmer Gods genade verlieze. En om den bijstand, in uw sterfuur van Jesus en Maria ontvangen, sta ook mij in mijne laatste oogenblikken bij, opdat ik, stervend in het gezelschap van Jesus, Maria en Jozef, in datzelfde gezelschap de eeuwige glorie des hemels moge binnentreden en eeuwig God loven en beminnen. Amen.

Responsorium.

Al wie in onschuld leven, en zijn levensloop met vreugde wil eindigen, roepen den bijstand van Jozef in.

Hij, die de Bruidegom was der Allerh. Maagd, hij, die beschouwd werd als de Vader van Jesus, hij, de getrouwe, de rechtvaardige, de zuivere Jozef, verkrijgt door een enkel gebed al, wat hij vraagt.

Al wie, enz.

Hij aanbidt zijn God, die een Kind is geworden, en daar rust op het stroo; hij

vertroost zijn Jesus in de ballingschap, hij verliest Hem, maar zoekt Hem weenend, tot hij Hem wedervindt.

Al wie, enz.

De Opperste Maker der wereld voedt zich met zijn zweet, de Zoon des hemelschen Vaders is hem in alles gehoorzaam en ondergeschikt.

Al wie, enz.

En als zijn sterfuur nadert, ziet hij Jesus en diens Moeder bij zich, hij rust in hunne armen, voelt, dat de banden van het vleesch zich ontbinden, hij juicht en sterft, de dood was zijn zoetste slaap.

Al wie, enz.

Glorie zij den Vader enz.

Al wie, enz.

ANTIPH. Ziedaar den trouwen en voorzichtigen dienaar, dien de Heer over zijn gezin heeft aangesteld.

V Bid voor ons, H. Jozef,

R Opdat wij de beloften van Christus waardig worden.

Gebed.

O God, die in uwe wonderbare Voorzienigheid U gewaardigd hebt, den zaligen Jozef tot Bruidegom uwer allerheiligste

Moeder te verkiezen, geef, bidden wij U, dat wij, die hem als Beschermmer eeren op aarde, hem ook tot voorspreker moge hebben in den hemel. Gij, die leeft en heerscht met God den Vader in de eenheid des H. Geestes, God in alle eeuwen der eeuwen. Amen.

„Aflaat van een jaar, telkens dat men met godsvrucht en een rouwmoedig hart dit Responsorium bidt, om de machtige bescherming van den H. Jozef te verwerven. (Paus Pius VII 6 September 1804.)

Krachtig gebed, om de deugd van zuiverheid te vragen.

Vader en Bewaker der maagden, H. Jozef, aan wiens getrouwheid Jesus, de onschuld zelve, en Maria, de Maagd der maagden werden toevertrouwd, ik smeeke en bezweer u om Jesus en Maria, dat dubbele onderpand zoo dierbaar aan uw hart, maak, dat ik zuiver van alle smet, geheel rein van geest, hart en lichaam Jesus en Maria immer in eene volmaakte zuiverheid moge dienen. Amen.

100 dagen aflaat ééns per dag.

Gebed tot den H. Jozef.

Herinner u, o allerzuiverste Bruidegom van de Maagd Maria, H. Jozef, mijn beminnelijke Beschermmer, dat men nimmer gehoord heeft, dat een dergenen, die uwe bescherming inriepen en uwe hulp afsmeecken, ongetroost is gebleven. Vol van dit vertrouwen, kom ik in uwe tegenwoordigheid en beveel mij met vurigheid aan u aan. Ach, versmaad mijn bede niet, gij, die de Vader van den Verlosser wordt genoemd, maar hoor ze goedgunstig aan en gewaardig u ze te verhooren. Amen.

300 dagen aflat, ééns per dag.

SCHIETGEBEDEN.

Jesus, Maria, Jozef, ik geef U mijn hart,
mijn geest en mijn leven,

Jesus, Maria, Jozef, staat mij bij in mijn
doodstrijd,

Jesus, Maria, Jozef, laat mij in uw heilig
gezelschap vreedzaam sterven.

100 dagen aflat iederen keer, dat men één
dezer gebeden met een rouwmoedig hart bidt.

Een woordje over de vereeniging
voor de altijddurende vereering van
den H. Jozef.

De Milaan ontstond door de zorgen van eene vrome edele dame, bovengemelde vereeniging, welke door den Aartsbisschop werd goedgekeurd op den 12ⁿ November 1854, en den 20e Januari 1856 door Z. H. Pius IX met vele aflaten, toepasselijk op de zielen des vagevuurs, werd verrijkt.

Deze vrome instelling stelt zich als doel voor, dat op iederen dag des jaars minstens één persoon, onverschillig van welk geslacht, op eene geheel bijzondere wijze den glorievollen Bruidegom der H. Maagd vereert. Daartoe schrijft men den naam van elk lid, alsmede den door hem uitgekozen dag, in een boek, voor dat doel bestemd, en insgelijks op een lijst, die hem overhandigd wordt. Op dien dag wordt van hem gevorderd, dat hij deel neme in de smarten, die de H. Jozef geleden heeft, en waarvan onze zonden

de oorzaak waren, en dat hij bovendien zich beijvert, met buitengewone vurigheid en naarstigheid het volgende te verrichten:

1^e Tot de HH. Sacramenten naderen; of, als zulks niet gevoegelijk kan, een groot leedwezen verwekken over zijne zonden en op geestelijke wijze communiceeren.

2^e De H. Mis met bijzondere godsvrucht bijwonen, ter gedachtenis van de Aanbieding van het Kind Jesus in den tempel.

3^e Minstens een kwartier uurs doorbrengen in overweging over de smarten van den H. Jozef.

4^e Den dag in vrome ingetogenheid doorbrengen, zich vereenigd houdende met het hart van den H. Jozef.

5^e Ter zijner eer zich eenige versterving opleggen, of wel eenig werk van geestelijke of lichamelijke barmhartigheid verrichten.

6^e Ter eere zijner zeven smarten en vreugden 7 maal bidden *Onze Vader, Wees gegroet en glorie zij den Vader.*

7^e Den dag sluiten met een bezoek aan het Allerheiligste Sacrament, en met de opoffering van zijn hart aan den H. Jozef.

Het kan niet anders, of deze devotie moet alleraangenaamst zijn aan den H. Jozef en aan het Hart van Jesus en Maria,

die zoo vurig verlangen, den kuischen Aartsvader vereerd te zien; daarom is het te wenschen, dat die godsvrucht zich meer en meer uitbreide om tot een krachtig wapen te strekken tegen het alom heerschende ongeloof en zedebederf.

LITANIE TOT DEN H. JOZEF.

Heer, ontferm U onzer,
Christus, ontferm U onzer.
Heer, ontferm U onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

God hemelsche Vader, ontferm U onzer.

God Zoon, Verlosser der wereld, ontferm U onzer.

God H. Geest, ontferm U onzer.

H. Drievuldigheid, één God, ontferm U onzer.

H. Maria, bid voor ons.

H. Moeder Gods,

H. Maagd der Maagden,

H. Jozef,

Beschermer van Jesus,

Bruidegom van Maria,

Man naar Gods hart,

Trouwe en wijze dienaar,

Bewaarder der zuiverheid van Maria,

Medehulp van Maria,

Die, om Maria, met bijzondere genaden
begunstigd zijt,

Allerzuiverste in reinheid.

bid voor ons.

Allernederigste in ootmoed, bid voor ons.
Allervurigste in liefde,
Allerverhevenste in beschouwing,
Die door den H. Geest zelven rechtvaardig
zijt verklaard,
Die in de goddelijke verborgenheden
boven anderen verlicht zijt geweest,
Die door den Engel in het geheim der
menschwording onderwezen zijt,
Die met Maria, uwe Bruid, naar Beth-
lehem zijt gereisd,
Die in de herberg geene plaats vin-
dende, in eenen stal zijt gaan over-
nachten,
Die waardig geacht zijt bij Jesus te
wezen, toen Hij geborea en in een
krib gelegd werd,
Die met Maria het kind Jesus in den
tempel hebt opgeofferd,
Die op het woord van den Engel met
Jesus en zijne Moeder naar Egypte
gevlucht zijt,
Die, na den dood van Herodes, met
Jesus en zijne Moeder naar het land
van Israël zijt wedergekeerd,
Die het Kind Jesus, dat te Jeruzalem
was gebleven, met Maria, zijne Moe-
der, vol droefheid gezocht hebt,
Die Hem na drie dagen met blijdschap

bid voor ons.

gevonden hebt, zittende in het midden der leeraren, bid voor ons.

Aan wien de Heer der Heeren op aarde onderdanig geweest is, bid voor ons,
Wiens lof in het Evangelie vermeld wordt,
bid voor ons.

Onze voorspreker, hoor ons, H. Jozef,
Onze beschermer, verhoor ons, H. Jozef.
In al onzen nood, help ons, H. Jozef.

In al onze benauwdheden,
In het uur onzes doods,
Door uw allerzuiverste trouw,
Door uwe vaderlijke zorg en teederheid,
Door al uwen arbeid en zweet,
Door al uwe deugden,
Door al uwe verdiensten,
Door uw eeuwig geluk,
Wij, die u als Beschermmer aanroepen, wij
bidden u, verhoor ons.

help ons, H. Jozef.

Dat gij Jesus de vergiffenis onzer zonden wilt vragen, wij bidden u, verhoor ons.
Dat gij ons steeds aan Jesus en Maria gelieft aan te bevelen, wij bidden u, verhoor ons.

Dat gij aan alle maagden en ongehuwden de gave van zuiverheid wilt verwerven, wij bidden u, verhoor ons.

Dat gij voor de gehuwden een onbevleete

trouw en heilige eendracht wilt verkrijgen, wij bidden u, verhoor ons.

Dat gij voor alle vergaderingen eene volmaakte liefde en overeenstemming wilt verwerven,

Dat gij de vaders der huisgezinnen in het christelijk opvoeden hunner kinderen wilt behulpzaam zijn,

Dat gij alle oversten in het bestuur der hun toevertrouwd en wilt behulpzaam zijn,

Dat gij alle vergaderingen, die u bijzonder zijn toegedaan, wilt begunstigen,

Dat gij allen, die op uwe hulp betrouwen, altijd en overal wilt beschermen,

Dat gij alle geloovige zielen door uwe voorbede wilt helpen,

Beschermmer van Jesus,

Bruidegom van Maria,

H. Jozef,

Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt, spaar ons, Heer!

Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt, verhoor ons, Heer!

Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt, ontferm U onzer, Heer!

Christus, hoor ons.

wij bidden u, verhoor ons.

Christus, verhoor ons.
Heer, ontferm U onzer.
Onze Vader, enz.

Wij bidden U, o Heer! dat wij door de verdiensten van den Bruidegom uwer allerheiligste Moeder geholpen mogen worden, opdat wij door zijne voorspraak verkrijgen, hetgeen wij door ons zelve niet kunnen bekomen. Die leeft en heerscht in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Gebed.

*om den heiligen Jozef tot patroon te verkiezen en
zich onder zijne bescherming te stellen.*

Groote Heilige! ik verkies u heden voor al den tijd mijns levens tot een bijzonderen patroon, meester, leidsman en bestuurder van mijne ziel en mijn lichaam, van mijne gedachten, woorden en werken, van mijne begeerten en genegenheden, van mijne eer en goederen, van mijn leven en mijn dood, en ik neem mij vastelijk voor, u nooit meer te verlaten, maar uw heiligen Naam te verheffen, en uwe eer zooveel mogelijk te bevorderen. Ik bid u vurig, dat gij mij als uw eeuwigen dienaar wilt ontvangen. Help mij in al mijne werken, en verlaat mij niet in het uur des doods. Amen.

I N H O U D.

	Blz.
Voorbericht	III

EERSTE DEEL.

Overwegingen en beschouwingen over de maand van den H. Jozef.

Inleiding	V
I. De Verloving	12
II. De Voltrekking	18
III. Het Gebed	25
IV. De Zending des Engels	30
V. De eerste reis	36
VI. Te Hebron	41
VII. De Openbaring	47
VIII. De eerste Dienaar van Maria	53
IX. De Verwachting	58
X. De tweede reis.	65
XI. Bethlehem	71
XII. id. (vervolg)	77
XIII. Vreugde en Smart	83
XIV. Vreugde en Ongerustheid	89
XV. Vreugde en Droefheid	95
XVI. De Vlucht	102
XVII. De Ballingschap	109
XVIII. Terugkeer uit Egypte	116
XIX. Aankomst in Palestina	124
XX. Een dag in het heilig Huis te Nazareth	130
XXI. Troostelooze Droefheid	138

II

	Blz.
XXII. Een onbeschrijfelijk zoet oogenblik.	146
XXIII. Een Medehelper in den ar- beid	153
XXIV. De meestbeminnde der mensen. -	161
XXV. De teederste der vaders. .	169
XXVI. De trouwe Beminnaar van het Kruis.	177
XXVII. De laatste levensdagen . .	185
XXVIII. De slaap van den Rechtvaar- dige	193
XXIX. Eérste zegepraal	201
XXX. De nagedachtenis van den Rechtvaardige	208
XXXI. Tweede zegepraal. . . .	214

TWEEDE DEEL.

I.

<i>De Zeven Smarten en Zeven Vreugden van den H. Jozef</i>	221
Over het ontstaan dezer devotie . .	221
Oefeningen voor deze devotie . . .	222
Aflaten, daaraan verbonden	227

II.

<i>Oefeningen voor de zeven Woensdagen ter eere van den H. Jozef, volgens den H. Alphonsus</i>	229
Sluitgebed na de zeven Woensdagen.	259

III.

Blz.

DERDE DEEL.

<i>Korte bezoeken tot den H. Jozef</i> voor	
iedereren dag	261
Sluitgebed na elk bezoek.	262

VIERDE DEEL.

Gebeden onder de H. Mis	285
-----------------------------------	-----

Verschillende Gebeden tot den H. Jozef.

Gebed in allerlei noodwendigheden	297
Om vergiffenis der zonden en liefde tot God	298
Om een zaligen levensstaat	299
Om de genade, van goed de plichten te vervullen van den staat, waarin God ons heeft geplaatst	299
Om het welslagen eener tijdelijke zaak	300
Om eene geestelijke genade.	301
Om den H. Jozef zijn gezin aan te bevelen.	301
Om een kind onder zijne bescherming te stellen	302
Gebed voor een zieke	303
Om de bekeering van een zondaar	304
Voor eene ziel in het vagevuur	305
Van een kind voor zijne ouders	305
Gebed van ouders voor hunne kinderen	306
Gebed om een zalig sterfuur	307
Gebed van den H. Alphonsus	308
Responsorium	309

IV

	Blz.
Krachtig gebed, om de deugd van zuiverheid te vragen (100 dagen aflat ééns per dag)	311
Gebed tot den H. Jozef (300 dagen aflat ééns per dag)	312
Schietgebeden (met aflaten)	312
Een woordje over de <i>Vereeniging voor de altijddurende vereering van den H. Jozef</i>	313
Litanie tot den H. Jozef	316
Gebed tot den H. Jozef, volgens voorschrift van Paus Leo XIII in de kerken te bidden gedurende de maand October	321

IMPRIMATUR.

Buscoduci, 20 Januarii 1891.

J. J. Versterren,

Rector.

ad hoc delegatus.

Bij denzelfden uitgever

- Agnes**, de kleine bruid van het H. Sacrament. Een verhaal uit het Engelsch, vierde verbeterde druk, met 2 plaatjes. f 0.60
In gekleurd linnen - 1.00
- Hart van Jesus**. (Het H.) Bron en Toonbeeld der Christelijke Volmaaktheid, in 180, door *B. Desjardin*, S. J. 4e druk. - 1.00
In linnen band. - 1.40
- Groei in heilichheid**, of de voortgang in het geestelijke leven door *Frederik Willem Faber*. Pr. naar de 30 eng. uitgave door *F. W. Tschierschke*. Pr. 180 - 1.20
In linnen band - 1.60
- Catacomben** van Rome. Aanteekeningen over de christelijke oudheidkunde, naar het fransche werk van *Henri l'Espinou*, vertaald door *A. Nuijens* met drie platen, I deel in groot 80 - 1.40
- Congreganist**. (de ware) Volledig handboek ten dienste van congregatiën van O. L. V. bewerkt door *N. Aussems*, Priester van de orde van den H. Franciscus, 2e druk. in 80. - 1.—
In zwart lederen band - 1.40
Geperst leder verguld snede - 1.75
- Cantica Sion**. Sions-gezangen, beschouwd in hun verband met de voorspellingen der H. Schrift, en in hunne beteekenis, voor het christelijk hart, door *R. J. Pierik*. Pr. Gr. 80. I. - 1.—
Idem. II. - 0.50

Derde orde van den H. Dominicus. Handboekje voor de Leden en Bestuurders der Derde orde van boetvaardigheid van den H. Dominicus, door *Fr: A. van den Elzen*, Ord. Praed. f 0.70
 In linnen. - 1.—

Bezoeken (nieuwe) bij Jesus in het Allerheiligste Sacrament door de schrijfster van de *Avis Spirituels*, met gebeden onder de H. Mis, Communie-oefeningen, verschillende gebeden, Litaniën, hymnen en Antifonen der Allerheiligste Maagd, in 't hollandsch overgebracht, door *H. F. Schoemaker*, Pastoor. Ingenaaid - 0.40
 In linnen band, rood snede - 0.60
 Chagrin leder verguld op rood snede . - 1.50

Drie en dertig dagen in het H. Hart van Jesus of overwegingen over 's Heilands levensjaren, naar het fransch, door *A. M. D. G.* in 32°. - 0.50
Idem. In linnen, rood snede - 0.75

Handboek voor de devotie van het H. Hart van Jesus, naar het Engelsch door een vereerder van het H. Hart, met vele Litaniën ter eere van het H. Hart van Jesus, gebeden onder de H. Mis enz. 4e druk - 0.40
 In linnen band, rood snede - 0.60

Leerlingen (de) van 't H. Hart van Jesus. Kleine Maand van het Goddelijk Hart, naar het fransch. f 0.15. In linnen . . . - 0.25